Έτος Θ΄

Τεῦχος 201ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τμῆμα Κρούσεως 'Αστυνομίας Πόλεων

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 23, ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΑΡΙΘ 529-793

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Θ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1961 | ΤΕΥΧΟΣ 201ΟΝ

ΘΕΜΑΤΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Η ΔΟΛΙΟΦΘΟΡΑ (ΣΑΜΠΟΤΑΖ) ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

8. Δολιοφθορεῖς (σαμποτὲρ) δολοφόνοι ὑψηλῶν προσώπων καὶ ἄλλων ἀτόμων.

γ) Δολοφονία μὲ ἐκρηκτικὰ μηχανήματα.

***

8. Δολιοφθορεῖς (σαμποτὲρ) δολοφόνοι ὑψηλῶν προσώπων καὶ ἄλλων ἀτόμων.

γ) Δολοφονία μὲ ἐκρηκτικὰ μηχανήματα.

Συνήθως οἱ δολοφονίες αὐτὲς σημειώνουν ἐπιτυχία, ὅταν ὀργανώνωνται ἀπὸ συνωμοσίες στὶς ὁποῖες μετέχουν καὶ πρόσωπα προσκείμενα πρὸς τὸ θῦμα. Ἐν τούτοις πολλὲς φορὲς ἔγιναν ἀπόπειρες ἀπὸ δολιοφθορεῖς (σαμποτὲρ) ποὺ κατώρθωσαν νὰ προσληφθοῦν στὸ κατώτερο προσωπικὸ τῶν ὑψηλῶν προσώπων, π.χ. κλητῆρες, προσωπικὸ ὑπηρεσίας αὐτοκινήτων, ὑπηρέτες κλπ. Οἱ σαμποτὲρ αὐτοὶ τοποθετοῦν ὡρολογιακὲς βόμβες σὲ κατάλληλες θέσεις, ποὺ ρυθμίζονται νὰ ἐκραγοῦν ὅταν τὸ θῦμα θὰ εὑρίσκεται στὸ χῶρο τῆς ἐκρήξεως. Στὶς περιπτώσεις διαπράξεως ἐγκλημάτων διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως χειροβομβίδων, δεμάτων μὲ δυναμίτιδα ἢ ἄλλων ἐκρηκτικῶν μηχανημάτων, πρέπει ν' ἀναζητοῦνται στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος ὑπολείμματα ἢ ἄλλα ἴχνη τῶν δολοφονικῶν τούτων μέσων, ἀπὸ τὴ χημικὴ καὶ μικροσκοπικὴ ἐξέταση τῶν ὁποίων μπορεῖ νὰ καθορισθῇ ἡ σύνθεσή τους καὶ νὰ διευκολυνθοῦν οἱ ἀναζητήσεις καὶ οἱ σχετικὲς ἔρευνες.

Στὴν Ἑλλάδα εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις διαπράξεως ἐγκλημάτων μὲ ἐκρηκτικὲς ὕλες καὶ ἰδίως μὲ εἰδικὰ ἐκρηκτικὰ μηχανήματα. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ μελετήσουμε καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο, γιατὶ δὲν ἀποκλείεται ἡ χρήση αὐτοῦ στὸ μέλλον, ἰδίως ὁσάκις πρόκειται νὰ προσβληθοῦν ὑψηλὰ πρόσωπα. Τὰ σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τοῦτο ἀναφέρονται λεπτομερῶς ἀπὸ τὸν κ. Καψάσκη στὸ βιβλίο του «κυνηγοὶ τοῦ ἐγκλήματος» ἀπ' ὅπου καὶ παίρνουμε τὶς πληροφορίες καθὼς καὶ πῶς ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἀστυνομία.

Ἔτσι στὴν Ἀμερική, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, παρουσιάσθη νέον εἶδος ἐγκληματιῶν, οἱ ὁποῖοι δολοφονοῦν μὲ τὴν ἀποστολὴ ἐκρηκτικῶν μηχανημάτων ποὺ ρυθμίζονται ὡρολογιακῶς ἢ μὲ αὐτόματο ἠλεκτρικὴ σκανδάλη, ποὺ λειτουργεῖ μὲ μικροσκοπικὸ ἠλεκτρικὸ συσσωρευτὴ (μπαταρία), ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν ἔκρηξη κατὰ τὴν ὥρα κατὰ τὴν ὁποία λύεται τὸ δέμα.

Ὅταν τὰ ὑπολείμματα τὰ ὁποῖα θὰ βρεθοῦν στὸν τόπο τῆς ἐκρήξεως τοῦ μη-

χανήματος αὐτοῦ ἐξετασθοῦν ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐμπειρογνώμονας, σὲ συνδυασμὸ μὲ εἴδη ποὺ βρίσκονται σὲ σπίτια ἢ ἐργαστήρια ὑπόπτων, ὁδηγοῦν ἀρκετοὺς τέτοιους ἐγκληματίες στὴ δικαιοσύνη.

Δυστυχῶς ὅμως σὲ περιπτώσεις ἐγκλημάτων μὲ ἐκρηκτικὰ μηχανήματα ποὺ ἀποστέλλονται μέσα σὲ δέματα, δὲν εἶναι πάντοτε εὔκολη ἡ ἀνεύρεση σαφῶν ἰχνῶν. Τὰ ὑπολείμματα ποὺ μένουν στὸν τόπο τῆς ἐκρήξεως σπανίως εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ συναχθοῦν σαφῆ συγκριτικὰ συμπεράσματα γιὰ τὸ τύπο τους, γιὰ τὶς ἐκρηκτικὲς ὕλες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀποτελοῦνται κλπ.

Γι' αὐτὸ καταβάλλεται ἐξαιρετικὴ προσοχὴ ἀπὸ τὶς τοπικὲς ἀστυνομικὲς καὶ ἰδίως ἀπὸ τὶς ταχυδρομικὲς ὑπηρεσίες γιὰ τὴν πρόληψη τῶν ἐγκλημάτων αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Τὰ προληπτικὰ μέτρα συνίστανται κυρίως στὴ χρησιμοποίηση ἀπὸ τὰ περισσότερα ταχυδρομικὰ γραφεῖα συσκευῶν ἀκτίνων ραῖντγκεν, μὲ τὶς ὁποῖες ἐρευνῶνται ὅλα τὰ δέματα, ὥστε ν' ἀποκαλύπτεται ἡ τυχὸν ὕπαρξη μέσα σ' αὐτὰ ἐκρηκτικῶν μηχανημάτων. Τὰ προληπτικὰ αὐτὰ μέτρα ἀπεδείχθησαν ἀρκετὰ ἀποτελεσματικά, ὥστε νὰ περιορισθῇ πολὺ ἡ ἀποστολὴ ἐκρηκτικῶν δεμάτων. Ἐξ ἄλλου συνιστᾶται ἐπιμόνως στὸ κοινὸ νὰ προσέχῃ ἰδιαιτέρως ὅταν λαμβάνῃ δέματα ὄχι μὲ τὸ ταχυδρομεῖο, ἀλλὰ ἰδιωτικῶς, ἐφ' ὅσον δὲν παραδίδωνται προσωπικὰ ἀπὸ ἀπολύτως γνωστά τους ἔμπιστα πρόσωπα.

Παρ' ὅλες τὶς τεράστιες δυσκολίες, τὶς ὁποῖες παρουσιάζει ἡ ἐξιχνίαση τῶν ἐγκλημάτων αὐτοῦ τοῦ εἴδους, λόγῳ τῆς ἐλλείψεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σαφῶν ἀποδεικτικῶν ἰχνῶν, ἐν τούτοις ἀρκετὲς περιπτώσεις διελευκάνθησαν ἀπὸ τὸ ἔφ–μπὶ–ἄϊ μέσα στὶς χιλιάδες οἱ ὁποῖες ἐσημειώθησαν κατὰ περιόδους.

Μιὰ χαρακτηριστικὴ περίπτωση κατὰ τὴν ὁποία ἡ τύχη ἐπρονόησε ὥστε νὰ παραμείνουν μετὰ τὴν ἔκρηξη ὡρισμένα ἴχνη πολύτιμα γιὰ τὴν ἐγκληματολογικὴ ἔρευνα καὶ χάρις στὰ ὁποῖα τὸ ἔφ–μπὶ–ἄϊ κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ δράστη εἶναι ἡ ἑξῆς :

Πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν, σὲ μιὰ πόλη τῆς Μασσαχουσέτης, τὸ Μάρσφιλντ, στὸ σπίτι τῆς κυρίας Τσάπμαν ἐλήφθη ἕνα ταχυδρομικὸ δέμα, ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν ἄνδρα της. Ἡ γυναικεία περιέργεια ὥθησε τὴν οἰκοδέσποινα ν' ἀνοίξῃ τὸ δέμα πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ συζύγου της. Πῆρε ἕνα μαχαίρι τῆς κουζίνας καὶ ἐπεχείρησε ν' ἀνοίξῃ τὸ δέμα. Τὴν ὥρα ποὺ ἔσυρε τὸ σπάγγο ἀντήχησε μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη, ποὺ ἔγινε αἰσθητὴ σὲ ἀρκετὴ ἀκτῖνα στὰ γύρω σπίτια, τῶν ὁποίων τὰ τζάμια ράγισαν. Ἡ ἀτυχὴς Τσάπμαν ἔγινε κομμάτια. Τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχεν ἐπιχειρήσει ν' ἀνοίξῃ μὲ τὸ μαχαίρι τὸ δέμα, διεπιστώθη γιατὶ τοῦτο βρέθηκε κατὰ τὴν αὐτοψία στὸ χέρι τοῦ πτώματος.

Στὸν τόπο τῆς ἐκρήξεως ἔφτασαν ἀμέσως ὄργανα τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας καὶ εἰδικοὶ πράκτορες τοῦ ἔφ–μπὶ–ἄϊ καὶ ἐνήργησαν λεπτομερεστάτη ἔρευνα. Μικροκομματάκια, κομμένα χαρτάκια καὶ ὅ,τι ἄλλο βρέθηκε περισυνελέγησαν προσεκτικὰ καὶ ὅλα ἀπεστάλησαν στὸ εἰδικὸ τμῆμα τῶν ἐργαστηρίων τοῦ ἔφ–μπὶ–ἄϊ. Μετὰ λεπτομερεστάτη καὶ ἐπισταμένη ἔρευνα τῶν ἐπιστημόνων τοῦ ἐργαστηρίου, ἐξήχθησαν ὡρισμένα ἐπιστημονικὰ συμπεράσματα. Ἡ χρησιμοποιηθεῖσα ὕλη ἔπρεπε νὰ εἶναι νιτρογλυκερίνη. Τὸ ἐκρηκτικὸ μῖγμα ὁ δράστης τὸ εἶχε τοποθετήσει μέσα σὲ ξύλινο σωλῆνα διαμέτρου μιᾶς ἴντσας. Τὰ τοιχώματα τοῦ σωλῆνος εἶχαν πάχος περίπου τριῶν χιλιοστομέτρων. Ὁ σωλήνας δὲ ἦταν κατασκευασμένος ἀπὸ ὀξυά, ὅπως προέκυψε ἀπὸ τὴν μελέτη ἑνὸς ὑπολείμματος ξυλίνου, ὄχι μεγαλυτέρου ἀπὸ τὸ μέγεθος νυχιοῦ τοῦ μικροῦ δακτύλου. Ἡ ἀνεύρεση ἐπίσης ἑνὸς μικροῦ τεμαχίου λεπτοῦ ἠλεκτρικοῦ σύρματος ὡδήγησε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ μηχάνημα ἐλειτούργησε μὲ αὐτόματο σκανδάλη, μὲ ἠλεκτρικὴ μπαταρία.

Τὸ πολυτιμώτερο ὅμως εὕρημα ὑπῆρξεν ἕνα μισοκαμμένο κομματάκι χαρτὶ ἀπὸ τὸ περίβλημα τοῦ δέματος, στὸ ὁποῖον εἶχε γραφῆ ἡ διεύθυνση τοῦ παραλήπτου. Στὸ χαρτάκι αὐτὸ εἶχε γραφῆ, μὲ τὸ χέρι ὅμως, τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Μάρ-

σφιλντ. Ἡ ὀρθογραφία ὅμως δὲν ἦταν ὀρθή. Στὴν ἀγγλικὴ ἡ λέξη γράφεται Marshgield ἐνῶ στὸ χαρτάκι ἦταν γραμμένη Marsfild, ἔλειπε δηλαδὴ ἕνα h καὶ ἕνα e.

Οἱ ἐπὶ τῶν ξένων γλωσσῶν ἐμπειρογνώμονες τοῦ ἔφ–μπὶ–ἄϊ συνεπέραναν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ γραφῆ ἀπὸ ἄτομο σουηδικῆς καταγωγῆς, γιατὶ οἱ Σουηδοὶ γράφουν τὴ λέξι χωρὶς τὰ δύο ἐλλείποντα ψηφία, τὰ ὁποῖα ἄλλωστε δὲν προφέρονται καὶ στὴν ἀγγλικὴ γραφὴ τῆς λέξεως.

Μὲ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ποὺ συνεκεντρώθησαν ἐξαπελύθησαν τὰ πεπειραμένα λαγωνικὰ τοῦ ἔφ–μπὶ–ἄϊ γιὰ συμπληρωματικὴ ἀνακριτικὴ ἔρευνα. Δὲν ἐβράδυναν νὰ πληροφορηθοῦν ὅτι κάποιος Σουηδός, ἀσχολούμενος μὲ ἐπισκευὲς μεταλλικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ὀργάνων, ὀνόματι Μάργκουσον, ἦταν ἐχθρὸς τοῦ Τσάπμαν, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἔλθει ἐπανειλημμένως σὲ προστριβές. Αἰφνιδιαστικῶς, μιὰ μέρα, ἐνάμισυ μῆνα μετὰ τὸ ἔγκλημα, ἐνῷ ἀμέριμνος ὁ Μάργκουσον εἰργάζετο στὸ ἐργαστήριό του συνελήφθη καὶ ὡδηγήθη στὸ τοπικὸ γραφεῖο τοῦ ἔφ–μπὶ–ἄϊ γιὰ μιὰ μικρὴ ἀνάκρισι. Δὲν τοῦ ἔγινε καμμιὰ νύξη ἢ ἐρώτησι γιὰ τὴν ὑπόθεσι, ἀλλ' ἁπλῶς παρεκλήθη νὰ γράψῃ μιὰ ἀναφορὰ τὴν ὁποίαν θὰ τοῦ ὑπαγόρευαν. Ψύχραιμος καὶ ἀτάραχος ὁ Μάργκουσον, ἔβγαλε τὸ στυλό του καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ. Κατὰ τὴν ὑπαγόρευσι τοῦ κειμένου ἐφρόντισαν νὰ τοῦ ἐπαναλάβουν πολλὲς φορὲς τὴ λέξη «Μάρσφιλντ». Ὅταν τελείωσε, μετ' ἐκπλήξεως παρετήρησαν, ὅτι ὅπου εἶχε γράψει τὴ λέξη αὐτὴ ἦταν γραμμένη μὲ τὴν ὀρθογραφία ποὺ ἦταν γραμμένη καὶ στὸ μισοκαμμένο χαρτάκι ποὺ βρέθηκε, χωρὶς οὔτε μιὰ φορὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἀγγλικὴ ὀρθογραφία.

Ἀμέσως τὸ ἔγγραφο ἀπεστάλη στὸ εἰδικὸ γραφολογικὸ τμῆμα καὶ ἐρεύνης χημικῆς συνθέσεως μελάνης τοῦ ἔφ–μπὶ–ἄϊ, πρὸς ἔλεγχο. Ἡ ἔρευνα τῶν εἰδικῶν γραφολόγων κατέδειξε ὅτι ἡ λέξη ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ δέματος καὶ τὸ κείμενο ποὺ εἶχε γράψει ὁ Μάργκουσον εἶχαν γραφῆ ἀπὸ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἐπίσης ἡ χημικὴ σύνθεση, τὸ εἶδος τῆς μελάνης καὶ ἡ πέννα μὲ τὴν ὁποίαν ἐγράφησαν καὶ τὰ δύο, ἦσαν ἀπολύτως ὅμοια. Ὁ Μάργκουσον ἐκρατήθη.

Ἡ ὑπηρεσία, ἐν τούτοις, δὲν ἐθεώρησε ἐπαρκῆ τὴ γραφολογικὴ ἀπόδειξη καὶ τὴν ὀρθογραφικὴ σύμπτωση, ἀλλὰ θέλησε νὰ ἐνισχύσῃ τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα καὶ μὲ ἄλλα ἀποδεικτικά. Ἐνηργήθη λοιπὸν λεπτομερεστάτη ἔρευνα στὸ ἐργαστήριο τοῦ Μάργκουσον καὶ στὴν κατοικία του. Μετὰ κόπους πολλοὺς ἀνεκαλύφθη στὴ σοφίτα τοῦ σπιτιοῦ του ἕνα ἰδιαίτερο ἐργαστηριάκι, ποὺ ἀπεδείχθη ἀληθὴς κρεκρυμμένος θησαυρὸς εὑρημάτων. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ νιτρογλυκερινοῦχος ἐκρηκτικός πολτός, ἠλεκτρικὰ συρματάκια, δυὸ—τρεῖς μικρὲς ἠλεκτρικὲς μπαταρίες καὶ μερικοὶ ξύλινοι σωλῆνες ἀπὸ ξύλο ὀξυᾶς, διαμέτρου μιᾶς ἴντσας καὶ πάχους τοιχώματος τριῶν χιλιοστῶν, καθὼς καὶ λίγο χαρτὶ περιτυλίγματος. Ὅλα αὐτὰ ἐστάλησαν στὰ ἐργαστήρια τοῦ ἔφ—μπὶ—ἄϊ.

Ἡ σύγκρισι καὶ ἐξέτασι τῶν εὑρημάτων στὸν τόπο τῆς ἐκρήξεως μὲ τὰ εὑρεθέντα στὸ ἰδιαίτερο ἐργαστήριο τοῦ Μάργκουσον, διεπίστωσαν ὅτι τὰ ὑλικὰ τοῦ φονικοῦ δέματος προήρχοντο ἀπὸ αὐτό.

Ὁ Μάργκουσον, ὅταν τὸ σύνολο τῶν ὀφθαλμοφανῶν αὐτῶν ἀπδείξεων ἐτέθη ὑπ' ὄψει του, ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχή του καὶ νὰ προβῇ σὲ πλήρεις ὁμολογίες. Σὲ δημοσιογράφους ποὺ τὸν ἐπεσκέφθησαν στὶς φυλακὲς ὅπου ἐκρατεῖτο, μεταξὺ ἄλλων εἶπε, μιὰ μέρα : «Νόμιζα πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἔγκλημα ἀπολύτως μελετημένο ποὺ νὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ διαλευκανθῇ. Ἔχω πεισθῇ ὅμως τώρα, ὅτι τέτοιο ἔγκλημα μόνο στὴν ἀχαλίνωτη φαντασία τῶν συγγραφέων τῶν ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων διαπράττεται».

Ἐπηκολούθησεν ἡ δίκη του καὶ ὁ δολοφόνος ἐστάλη στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ τῶν ἐγκλημάτων, ὅπως ὀρθῶς εἶχε προβλεφθῇ ἀπὸ τὸ ἔφ—μπὶ—ἄϊ καὶ ὑπὸ τῆς ὑπευθύνου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς, θὰ ἐσημείωνε ἄνοδο κατὰ τὴν περίοδο τοῦ πολέμου, γιατὶ ἦταν φυσικὸ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀπὸ διάφορους σαμποτὲρ καὶ κατασκόπους γιὰ καταστροφὲς σὲ μικρὴ

ἔκταση καὶ γιὰ τὴν ἐξόντωση ὡρισμένων ἐπισήμων προσώπων. Οἱ προβλέψεις τους δὲν διεψεύσθησαν. Ἀλλὰ τὰ δρακόντεια μέτρα, ποὺ ἔλαβαν οἱ διάφορες εἰδικὲς ὑπηρεσίες ἀσφαλείας τοῦ κράτους, ἀρκετὸ χρόνο πρὸ τοῦ πολέμου, πρὸς ἀντιμετώπιση τοῦ κινδύνου αὐτοῦ ἐν περιπτώσει συμμετοχῆς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὴν παγκόσμιο σύρραξη, περιώρισαν στὸ κατώτατο δυνατὸ ὅριο τὴ δράση τῶν πρακτόρων τοῦ ἐχθροῦ ἐν προκειμένῳ.

Ἀναφέρουμε περίπτωση φόνου μὲ ἐκρηκτικὸ μηχάνημα ποὺ ἔγινε στὴν Ἰταλία καὶ ἀναφέρεται στὸ ἐξαίρετο βιβλίο τοῦ κ. Δ. Καψάσκη «Κυνηγοί τοῦ ἐγκλήματος».

Ὁ ὡραῖος «τενέντε» (ὑπολοχαγὸς) τοῦ ἰταλικοῦ ἱππικοῦ Γουαλτιέρο Γκουαλτιερόττι, μὲ τὰ μαγνητικὰ μάτια του, εἶχε τὴ φήμη ὅτι ἀπὸ τὰ στιλπνὰ σπηρούνια του ἦσαν κρεμασμένες δεκάδες πληγωμένων γυναικείων καρδιῶν....

Μιὰ μέρα τοῦ 1936, στὸ διαμέρισμά του στὴ Ρώμη, ἔλαβε ἕνα ζευγάρι καινούργιες μπότες τῆς ἱππασίας. Ἕνα ἐπισυνημμένο σημείωμα, γραμμένο ἀπὸ γυναικεῖο χέρι, ἔλεγε: «Γιὰ τὰ ὡραιότερα ἀνδρικὰ μάτια τῆς Ρώμης, ἀπὸ μιὰ θαυμάστριά του».

Ματαίως ὁ Γκουαλτιερόττι προσπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ ποιὲς—ἢ μᾶλλον ποιὰ—τοῦ εἶχε στείλει τὶς μπότες αὐτές. Μετὰ τρεῖς μέρες προήχθη σὲ λοχαγὸ καὶ ἐτοποθετήθη σ' ἕνα ἄλλο σύνταγμα στὴ Μπρέσια, 275 μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὴ Ρώμη.

Ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ ὡραῖος λοχαγὸς φόρεσε τὶς καινούργιες μπότες—τὸ δῶρο τῆς ἀγνώστου θαυμαστρίας του—καὶ ξεκίνησε γιὰ νὰ παρουσιασθῇ στὸ νέο διοικητή του. Ἡ συνάντηση ὑπῆρξε βραχεῖα. Ὁ Γκουαλτιερόττι, ἀφοῦ χαιρέτησε μὲ χειραψία τὸ συνταγματάρχη του, ἐστάθη σὲ προσοχὴ κτυπώντας, κατὰ τὴ στρατιωτικὴ συνήθεια, τὰ τακούνια του. Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη τὸν ἀνετίναξε κυριολεκτικῶς στὸν ἀέρα.

Ἐπὶ 15 ἔτη ἡ ἰταλικὴ ἀστυνομία ζητοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ ποιὸς εἶχε στείλει στὸν Γκουαλτιερόττι τὶς μπότες ἐκεῖνες, μέσα στὰ κούφια τακούνια τῶν ὁποίων εἶχε τοποθετηθῇ ἱκανὴ ποσότης νιτρογλυκερίνης. Ἐπὶ τέλους ἡ ἀστυνομία βρῆκε τὸν καταχθόνιο δολοφόνο, ὁ ὁποῖος ἀπεκαλύφθη ὅτι ἦταν ἕνας ἐξάδελφος τοῦ Γκουαλτιερόττι, ὁ Πιὲρ Λουΐτσε Ταμπουρλάνι.

Ὁ Ταμπουρλάνι ὡμολόγησε τὴν ἐνοχή του, μετὰ τὴ σύλληψη ἑνὸς ὑποδηματοποιοῦ τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος, ἀνακρινόμενος γιὰ κάποια ἄλλη ὑπόθεση, διηγήθηκε ὅτι κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1936 εἶχε κατασκευάσει ἕνα ζευγάρι μπότες μὲ κούφια τακούνια, κατὰ παραγγελία τοῦ Ταμπουρλάνι. Ὁ Ταμπουρλάνι εἶχε πῆ στὸν ὑποδηματοποιό, ὅτι τὰ τακούνια ἔπρεπε νὰ εἶναι κούφια, ἐπειδὴ οἱ μπότες προωρίζοντο γιὰ ἕνα ἀξιωματικὸ ποὺ ἤθελε νὰ κρύβῃ ἐκεῖ μέσα διάφορα μυστικὰ ἔγγραφα.

Ἡ ἀνάκριση ἐξακρίβωσε καὶ τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖο ἦταν ἡ ἐκδίκηση. Ὁ Ταμπουρλάνι ἀνετίναξε στὸν ἀέρα τὸν ἐξάδελφό του, ἐπειδὴ ὁ ἀκαταμάχητος ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ εἶχε ξεγελάσει καὶ τὴ μνηστή του, γιὰ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἔπειτα ἀσπλάχνως. Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα αὐτοκτόνησε μετὰ τὴν αἰσθηματικὴ ἐκείνη ἀπογοήτευση.

Ἀλλὰ καὶ στὴν Εὐρώπη (Μ. Βρεταννία, Γαλλία, Βέλγιο, Ἰταλία) παρουσιάσθηκαν ἐγκληματικαὶ περιπτώσεις δολοφονικῶν ἀποπειρῶν μὲ τὴν χρησιμοποίηση ἐκρηκτικῶν ἐπιστολῶν.

Οἱ περιπτώσεις αὐτὲς ἀντιμετωπίσθηκαν μὲ τὸν προληπτικὸ ἔλεγχο τῶν ἐπιστολῶν δι' εἰδικῶν φορητῶν μηχανημάτων ἀκτίνων «Χ».

Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση ἡ ἀνίχνευση ὑπόπτου φακέλλου μὲ τὶς ἀκτῖνες «Χ» ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῶν Βρυξελλῶν, παρουσίασε σαφῶς τὴν εἰκόνα τοῦ μηχανήματος ὅπως ἀκριβῶς φαίνεται στὴν εἰκόνα 8.

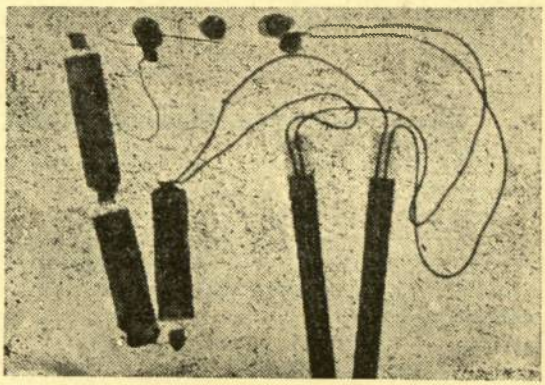
Σ' αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ ἡ θέση τοῦ διακόπτου τοῦ κυκλώματος, ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰ θιγῇ κατὰ τὸ ἄνοιγμα γιατὶ θὰ προκαλέσῃ ἔκρηξη.

Ἀπ' ἐναντίας φαίνονται τὰ σημεῖα ὅπου μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀκίνδυνα τὸ ἄνοιγμα.

Τὸ μηχάνημα τοῦτο εἶναι κατασκευασμένο ὡς ἑξῆς :

Ὁ ἐξωτερικὸς φάκελλος ἐγκλείει διπλωμένο χαρτόνι ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ περισσότερα φύλλα χαρτὶ μὲ σκοπὸ τὴν ἀπόκρυψη τούτου.

Στὸ ἕνα φύλλο τοῦ διπλωμένου χαρτονιοῦ εἶναι στερεωμένο τὸ συναρμολόγημα, ὅπως τὸ ἐμφανίζει ἡ ραδιογραφία. Τοῦτο συνίσταται ἀπὸ συστοιχίες ξηρῶν στοιχείων «γουῶντερ» τῶν 1,5 βόλτ ἑκάστου, δεμένων στὴ σειρά. Οἱ διαστάσεις ἑκάστου στοιχείου εἶναι 3,5 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου μῆκος καὶ 9 χιλιοστὰ διάμετρος. Τὰ ἐνδεικτικὰ προελεύσεως τῶν στοιχείων τούτων ἔχουν φυσικὰ ἀπαλειφθῆ ἀλλὰ τέτοιου εἴδους στοιχεῖα βρίσκονται ἄφθονα στὸ ἐμπόριο στὴ Γαλλία.

Εἰκ. 8. Ἐκρηκτικὴ συσκευὴ σὲ φάκελλο κάτω ἀπὸ ἀκτῖνες «Χ».

Τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἑνώνονται μὲ δύο πυροδότες δεμένους παράλληλα πρᾶγμα τὸ ὁποῖο παρέχει περισσότερες πιθανότητες ἐκρήξεως.

Στὸ μέρος ὅπου φαίνεται ἡ ἔνδειξη «διακοπὴ τοῦ κυκλώματος» βρίσκεται τοποθετημένο μικροσκοπικὸ χαλύβδινο σύρμα διαμέτρου 0,3 ἕως 0,5 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου.

Τὸ σύρμα τοῦτο, τὸ ὁποῖο εἶναι συγχρόνως καὶ ἐλατήριο, εἶναι ἀγκιστρωμένο στὸ χαρτὶ τῆς συσκευασίας κατὰ τρόπο, ὥστε ἡ ἀποσφράγιση τοῦ φακέλλου νὰ προκαλῇ τὴν ἐλευθέρωση τοῦ ἐλατηρίου, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ἐπέρχεται τὸ κλείσιμο τοῦ κυκλώματος, κι' ἔτσι γίνεται ἡ ἔκρηξη.

Τὸ συναρμολόγημα τοῦτο δὲν εἶναι ἄλλωστε τὸ μόνο τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἐπινοήσῃ γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐλευθέρωση τοῦ χαλυβδίνου ἐλατηρίου κατὰ τὴ στιγμὴ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ φακέλλου.

Ἡ ἐκρηκτικὴ ὕλη, ἡ ὁποία δὲν φαίνεται στὴ ραδιογραφία καὶ ἡ ὁποία περιβάλλει ἀπὸ παντοῦ τὸ συναρμολόγημα τῆς πυροδοτήσεως, ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ πλαστικὴ οὐσία. Ἡ ἐκρηκτικὴ αὐτὴ ὕλη εἶναι ἀμερικανικῆς προελεύσεως, ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ οὐσία ποὺ λέγεται Τζὶ—2. Ἡ οὐσία αὐτὴ ὁμοιάζει μὲ ζάχαρι σφενδάμνου χρωματισμοῦ βαθέος καταστανοῦ, ἀναδίδει δὲ ἰσχυρὴ ὀσμὴ ἀμυγδάλων.

Ὁ ἀποσυναρμολογηθεὶς φάκελλος περιεῖχε 100 περίπου γραμμάρια Τζὶ—2 τὰ ὁποῖα εἶναι ποσότης σημαντική, λόγῳ τῆς μεγάλης δυνάμεως τῆς ὕλης ταύτης.

Στὸ φάκελλο ποὺ περιέχει τὸ ὅλο ἐκρηκτικὸ συναρμολόγημα βρίσκεται ἡ ἔνδειξη «προσωπικὴ» ἢ «αὐστηρῶς προσωπικὴ» μὲ τὴ διεύθυνση τῆς ἀρχῆς πρὸς τὴν ὁποία προορίζεται.

Ἐξ ἄλλου ὁ φάκελλος αὐτὸς τοποθετεῖται σὲ κοινὸ φάκελλο ποὺ φέρει τὴ διεύθυνση τῆς ἀρχῆς ταύτης.

Συνήθως ἡ ἀλληλογραφία ἀποσφραγίζεται ἀπὸ κατώτερο ὑπάλληλον. Γι' αὐτὸ χρησιμοποιεῖται καὶ ὁ δεύτερος φάκελλος μὲ σκοπὸν ὅπως ἡ ἔκρηξη συντελεσθῇ στὰ χέρια ἐκείνου πρὸς τὸν ὁποῖο ἀπευθύνεται ἡ «προσωπικὴ ἐπιστολή».

Οἱ τυχὸν ἀπειλούμενες ἀρχὲς (συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας) ὀφείλουν συνεπῶς νὰ ὑποψιάζωνται κάθε τέτοιου εἴδους συσκευασία.

(Συνεχίζεται)

Η ΠΟΙΝΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΤΟΥ ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΕΤΟΥΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Β'

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

III. Τροποποίησις Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας.

θ) Δικαιοδοσία συμβουλίου πλημμελειοδικῶν, μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀνακρίσεως.

Περὶ ταύτης ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 309 τοῦ Κώδικος Ποιν. Δικονομίας. Εἰς τοῦτο διὰ τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ὑπὸ κρίσιν νομοθετήματος προσετέθη εἰς τὸ τέλος τῆς παραγράφου 2 νέον ἐδάφιον, τιθέμενον ἐντὸς « », οὕτω δὲ τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον διεμορφώθη ὡς ἑξῆς :

Ἄρθρον 309

1. Τὸ συμβούλιον δύναται : α) νὰ ἀποφαίνηται ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία, β) νὰ παύῃ ὁριστικῶς τὴν ποινικὴν δίωξιν, γ) νὰ παύῃ προσωρινῶς ταύτην, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν κακουργημάτων τῆς ἐκ προθέσεως ἀνθρωποκτονίας, τῆς λῃστείας, τῆς ἐκβιάσεως, τῆς κλοπῆς (καὶ ζωοκλοπῆς) καὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ, δ) νὰ διατάσσῃ περαιτέρω ἀνάκρισιν καὶ ε) παραπέμπῃ τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου.

2. Τὸ συμβούλιον τῇ αἰτήσει τινὸς τῶν διαδίκων, ὑποχρεοῦται νὰ διατάσσῃ τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν ἐνώπιόν του, παρόντος καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, ὅπως παράσχωσιν οἱανδήποτε διασάφησιν. Δύναται δὲ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς συνηγόρους καὶ τὴν προφορικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὑποθέσεως. Ταῦτα δύναται νὰ πράξῃ τὸ συμβούλιον καὶ αὐτεπαγγέλτως. Τότε μόνον δύναται ν' ἀπορρίψῃ τὴν περὶ ἐμφανίσεως αἴτησιν ὅταν συντρέχωσιν ὡρισμένοι λόγοι, εἰδικῶς ἀναφερόμενοι ἐν τῷ βουλεύματι. Πάντοτε, δέ, ὅταν διατάσσῃ τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς τῶν διαδίκων, ὀφείλει νὰ καλέσῃ καὶ ἀκούσῃ ταυτοχρόνως τοὺς λοιπούς, «Ἂν μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀνακρίσεως καὶ τὴν ὑποβολὴν τῶν ἐγγράφων εἰς τὸν εἰσαγγελέα ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ συμβούλιον ὑπό τινος τῶν διαδίκων ἔγγραφα ἢ οἱαδήποτε ἄλλα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἀσκοῦντα οὐσιώδη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ συμβουλίου ἐπιρροήν, τὸ συμβούλιον ὀφείλει αὐτεπαγγέλτως νὰ καλέσῃ τοὺς λοιποὺς διαδίκους ἢ ἀντικλήτους αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 309 Κ.Π.Δ., ἐφαρμοζομένην ἀναλόγως, ἵνα λάβωσι γνῶσιν καὶ ἐπιφέρωσι τὰς παρατηρήσεις των ἐντὸς εὐλόγου, ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τασσομένης, προθεσμίας».

Ἡ διάταξις αὕτη ἐκρίθη ἀναγκαία, διότι ἐνίοτε μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς προτάσεως τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὸ συμβούλιον, ὑποβάλλονται ὑπὸ διαδίκου ἢ διαδίκων οὐσιώδη ἔγγραφα, ἅτινα λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸ συμβούλιον, χωρὶς ὅμως ὁ ἐκ τῶν ἄλλων διαδίκων ἐνδιαφερόμενος νὰ λάβῃ γνῶσιν τούτων καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ τὰς παρατηρήσεις του.

ι) Ἄμεσος παραπομπὴ τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ δικαστήριον.

Περὶ ταύτης ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 417 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας. Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐφ' ὡρισμένων πλημμελημάτων, ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένων, ἐφαρμό-

ζεται ἡ καλουμένη συνοπτικὴ διαδικασία περὶ ἧς τὰ ἄρθρα 418 ἐπ. Κ.Π.Δ. Ὁ δράστης δηλαδὴ τῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαμβανομένων ἐγκληματικῶν τούτων πράξεων, προσάγεται πάραυτα ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου εἰσαγγελέως, ὅστις δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐν τῷ κρατητηρίῳ τῆς ἀστυνομίας κράτησίν του, ἀλλ' αὕτη δὲν δύναται νὰ παραταθῇ πέραν τῶν 24 ὡρῶν ἀπὸ τῆς προσαγωγῆς. Ἐὰν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης δὲν καταστῇ δυνατὴ ἐξ οἱουδήποτε λόγου ἡ σύγκλησις τοῦ δικαστηρίου καὶ ἡ εἰς τὸ ἀκροατήριον αὐτοῦ εἰσαγωγὴ τῆς ὑποθέσεως, ὁ εἰσαγγελεὺς δύναται νὰ παραπέμψῃ τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸν ἀνακριτήν, ὅστις ἐντὸς 24 ὡρῶν ἀποφασίζει περὶ τῆς προφυλακίσεως ἢ μὴ αὐτοῦ κ.λ.π.

Εἰς τὰ πλημμελήματα τοῦ ἄρθρου 417 Κ.Π.Δ. προσετέθη ἤδη διὰ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Ν.Δ. 4090 καὶ τὸ πλημμέλημα τῆς «ἁλιείας διὰ δυναμίτιδος», ὅπερ εἶχεν ὑπαχθῆ εἰς τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν διὰ τοῦ ἀπὸ 25—7/11-8-1936 Νόμου «Περὶ κώδικος διατάξεων περὶ ἁλιείας διὰ δυναμίτιδος». Ἡ ratio τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως συνίσταται εἰς τὴν ταχίστην καταστολὴν τῆς παραβάσεως τῆς ἁλιείας διὰ δυναμίτιδος.

Τὸ ἄρθρον 417 Κ.Π.Δ. μετὰ τὴν νέαν ταύτην προσθήκην διεμορφώθη ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρον 417

Ἄμεσος παραπομπὴ τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ δικαστήριον.

Ἐπὶ τῶν πλημμελημάτων: α) τῶν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ μονομελοῦς πλημμελειοδικείου ὑπαγομένων, β) κλοπῆς, γ) τραυμάτων καὶ σωματικῶν βλαβῶν ἐκ δόλου ἢ ἐξ ἀμελείας, δ) παραβάσεων τοῦ νόμου περὶ τυχηρῶν παιγνίων, ε) παρανόμου ὁπλοφορίας καὶ παραβάσεως περὶ τὰς ἐκρηκτικὰς ὕλας, ζ) παραβιάσεως μέτρων προλήψεως ἀσθενειῶν καὶ ἐπιζωοτιῶν, η) λαθρεμπορίας, θ) παραβάσεων τοῦ νόμου «περὶ μονοπωλίου τῶν ναρκωτικῶν φαρμάκων», ι) τῶν διὰ τοῦ τύπου τελεσθέντων ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 110 καὶ ια) ἁλιείας διὰ δυναμίτιδος, ἐὰν ὁ δράστης συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀκολουθεῖ ἡ ἐν τοῖς ἑπομένοις ἄρθροις διαδικασία.

Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι ἀρχικῶς ἐφηρμόσθη ἡ συνοπτικὴ διαδικασία καὶ δὴ διὰ τοῦ Ν.Δ. τῆς 22/11/1923 μόνον ἐφ' ὡρισμένων πλημμελημάτων καταλαμβανομένων ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἀργότερον, διὰ τοῦ Ν. 5229/1931, ἐπεξετάθη ἐπὶ πάντων τῶν πλημμελημάτων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ μονομελοῦς πλημμελειοδικείου καὶ ἀκολούθως διὰ τῶν Ν.Δ. 1212/1942 καὶ Ν.Δ. 624/1948 ἐπὶ παντὸς πλημμελήματος.

Ἤδη ὅμως ὁ συντάκτης τοῦ ἰσχύοντος Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας περιώρισεν ἐκ νέου τὰ πλημμελήματα ταῦτα.

Ἐν τῷ ἄρθρῳ 417 Κ.Π.Δ. ἀναφέρονται ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὰ πλημμελήματα τῶν «τραυμάτων καὶ σωματικῶν βλαβῶν». Κ α κ ῶ ς, διότι ὁ νέος κῶδιξ ὁμιλεῖ μόνον περὶ «σωματικῶν βλαβῶν» (ἄρθρα 308 ἐπ.) καὶ οὐχὶ περὶ «τραυμάτων καὶ βλαβῶν», ὡς ἔπραττεν ὁ καταργηθεὶς Π.Ν. (ἄρθρα 307 ἐπ.). Θὰ ἔπρεπεν ἑπομένως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς σχετικῆς τροποποιήσεως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄρθρου νὰ διαμορφωθῇ τοῦτο ὡς ἀπαιτεῖ ἡ ἤδη ἰσχύουσα νομοθεσία. Ἀλλὰ δὲν ἐγένετο.

Τὰ πλημμελήματα «παραβάσεις περὶ τὰς ἐκρηκτικὰς ὕλας» εἶναι οὐ μόνον τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 272 Π.Κ. (1) προβλεπόμενα ὡς καὶ τὰ ὑπὸ εἰδικῶν ποινικῶν νόμων

Ἄρθρον 272

(1) «1. Ὁ κατασκευάζων, προμηθευόμενος ἢ κατέχων ἐκρηκτικὰς ὕλας ἢ βόμβας πρὸς τὸν σκοπόν, ἵνα διὰ τῆς χρήσεως αὐτῶν προξενήσῃ κοινὸν κίνδυνον εἰς ξένα πράγματα ἢ κίνδυνον ἀνθρώπου ἢ ἵνα τὰς παραχωρήσῃ εἰς ἄλλον πρὸς τοιαύτην χρῆσιν, τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως.

2. Ὁ κατασκευάζων ἐκρηκτικὰς ὕλας ἢ ἐκρηκτικὰς βόμβας, περὶ τῶν ὁποίων γνωρίζει ἢ ὀφείλει νὰ συμπεράνῃ ὅτι εἶναι προωρισμέναι πρὸς τὴν ἐν παρ. 1 ἐγκληματικὴν χρῆσιν, τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως μέχρι δέκα ἐτῶν.

3. Ὁ προμηθευόμενος, παραδίδων, παραλαμβάνων, φυλάττων, ἀποκρύπτων ἢ μεταφέρων

προβλεπόμενα τοιαῦτα, ὡς τῶν Α.Ν. τῆς 9/4 καὶ 7/11/1935, Ν. 5017/1931 καὶ Ν. 2218/1952.

Περὶ τῆς «παραβιάσεως μέτρων προλήψεως ἀσθενειῶν καὶ ἐπιζωοτιῶν» ὁμιλοῦν τὰ ἄρθρα 284 καὶ 285 Π.Κ. (1)

Ὡς ἐγκλήματα διὰ τοῦ τύπου δέον νὰ θεωρηθῶσιν αἱ καθ' ἑαυτὰς ἀξιόποινοι πράξεις, (αἱ πράξεις δηλαδὴ αἵτινες μόναι καὶ ἄνευ τῆς τελέσεώς των διὰ τοῦ τύπου εἶναι ἀξιόποινοι) ὅταν πράττωνται διὰ τοῦ τύπου ὡς ὀργάνου, ὡς μέσου ἐκδηλώσεως αὐτῶν (Α.Π. 54/1953, 101/1953 ποιν. Γ. 186 καὶ 253). Δὲν εἶναι συνεπῶς ἐγκλήματα τύπου ἡ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀναγραφὴ συνθημάτων (Α.Π. 440/1952 ποιν. χρ. Γ. 18) καὶ ἡ ἀνάγνωσις ἢ κατοχὴ κομμουνιστικῶν ἐντύπων (Α.Π. 526/1952 καὶ 527/1952 ποιν. χρ. Γ. 97 ἐπ.). Ὑπὸ τοῦ Α.Π. (101/1953) ἐγένετο δεκτὸν ἡ μετ' ἄλλων ἀπὸ κοινοῦ ἐκτύπωσις διαφόρων ἐντύπων ἐπαναστατικοῦ περιεχομένου καὶ διανομὴ αὐτῶν παρὰ τὴν ὑφισταμένην ἀπαγόρευσιν καὶ ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τοῦ διοικητοῦ τῆς οἰκείας ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ἀποτελοῦσα ἴδιον ἀδίκημα προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 30 τοῦ Γ' ψηφίσματος, δὲν συνιστᾷ ἀδίκημα τελεσθὲν διὰ τοῦ τύπου. Ἄλλο δὲ τὸ ζήτημα ἂν δυνάμει εἰδικῶν διατάξεων ἐφαρμόζεται καὶ ἐπ' αὐτῇ ἡ συνοπτικὴ διαδικασία. Γίνεται δεκτὸν ὅτι ἐν τῇ κλοπῇ περιλαμβάνεται καὶ ἡ ζωοκλοπὴ (Μπουροπούλου ἑρμηνεία τοῦ κώδικος Ποιν. Δικονομίας Βουλ. σελ. 73).

Ἡ συνοπτικὴ διαδικασία ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν συναφῶν πρὸς τὸ πραχθὲν πλημμέλημα πλημμάτων ἢ πταισμάτων καὶ ὅταν τὰ συναφῆ ταῦτα ἐγκλήματα δὲν ὑπάγωνται εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 417 προβλεπόμενα.

ια) Ἀναβολὴ τῆς συζητήσεως ἐν περιπτώσει ἀμέσου παραπομπῆς τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ δικαστήριον.

Περὶ ταύτης ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 423 Κ.Π.Δ. ἔχον ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρον 423

Ἀναβολὴ τῆς συζητήσεως.

1.—Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ κατηγορουμένου τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ διορίσῃ αὐτῷ συνήγορον. Ὑποχρεοῦται ἐπίσης ν' ἀναβάλῃ τὴν συζήτησιν εἰς ρητὴν δικάσιμον ἐντὸς πέντε τὸ πολὺ ἡμερῶν ἵνα κανονίσῃ οὗτος τὰ τῆς ὑπερασπίσεώς του. Ὁ διευ-

---

ἐκρηκτικὰς ὕλας ἢ ἐκρηκτικὰς βόμβας, περὶ τῶν ὁποίων γνωρίζει ἢ ὀφείλει νὰ συμπεράνῃ ὅτι εἶναι προωρισμέναι πρὸς τὴν ἐν παρ. 1 ἐγκληματικὴν χρῆσιν, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τουλάχιστον ἑνὸς ἔτους.

4. Ὅστις γνωρίζων ἢ ὀφείλων νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἕτερος ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐν παρ. 1 ἐγκληματικὴν χρῆσιν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, ἢ ἐκρηκτικῶν βομβῶν καθοδηγεῖ αὐτὸν εἰς κατασκευὴν τοιούτων, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τουλάχιστον ἓξ μηνῶν».

Ἄρθρον 284

(1) «1. Ὁ παραβιάζων τὰ διὰ νόμου ἢ ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς πρὸς ἀποτροπὴν τῆς εἰσβολῆς ἢ διαδόσεως μεταδοτικῆς νόσου διατεταγμένα μέτρα, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως. Ἐὰν δὲ συνεπείᾳ τῆς παραβιάσεως ταύτης μετεδόθη ἡ νόσος εἰς ἄνθρωπον, ἐπιβάλλεται κάθειρξις μέχρι δέκα ἐτῶν.

2. Ἂν ἡ πρᾶξις ἐτελέσθη ἐξ ἀμελείας, ἐπιβάλλεται φυλάκισις μέχρις ἑνὸς ἔτους ἢ χρηματικὴ ποινή».

Ἄρθρον 285

«1. Ὁ παραβιάζων τὰ διὰ νόμου ἢ ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς πρὸς ἀποτροπὴν τῆς εἰσβολῆς ἢ διαδόσεως ἐπιζωοτίας ἢ νόσου τῶν φυτῶν διατεταγμένα μέτρα, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν ἐτῶν.

2. Ἐὰν ἡ πρᾶξις ἐτελέσθη ἐξ ἀμελείας, ἐπιβάλλεται φυλάκισις μέχρις ἓξ μηνῶν ἢ χρηματικὴ ποινή».

θύνων τὴν συνεδρίασιν ἀνακοινοῖ εἰς τὸν κατηγορούμενον τὰ δικαιώματά του ταῦτα.

2.—Τὸ δικαστήριον δύναται ν' ἀναβάλῃ ρητὴν δικάσιμον, ἐντὸς 15 τὸ βραδύτερον ἡμερῶν, διὰ κρείσσονας ἀποδείξεις ἢ διὰ νὰ κλητευθῶσι καὶ οἱ συναίτιοι τοῦ συλληφθέντος, ἐὰν οὗτοι, συμπαραπεμφθέντες εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὸ ἄρθρον 420, δὲν ἐκλητεύθησαν.

3.—Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἀναβολῆς, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἀποφασίσῃ συγχρόνως ἐξ ἐπαγγέλματος εἴτε περὶ διατηρήσεως ἢ ἄρσεως τῆς κρατήσεως ἢ προφυλακίσεως τοῦ κατηγορουμένου, εἴτε περὶ προσωρινῆς ἀπολύσεως αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ παρόντος κώδικος. Ἐν ἀναβολῇ, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρ. 2, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ διατάξῃ τὴν διατήρησιν τῆς προφυλακίσεως ἐὰν πρόκειται περὶ πλημμελήματος, δι' ὃ δὲν ἐπιτρέπεται προφυλάκισις κατὰ τὸ ἄρθρον 282. (1)

4.—Οἱ παρόντες μάρτυρες εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις τῶν παραγρ. 1 καὶ 2 ὀφείλουσιν νὰ προσέλθωσιν κατὰ τὴν νέαν δικάσιμον ἄνευ κλητεύσεως, οἱ δὲ λοιποὶ ὡς καὶ οἱ συναίτιοι τοῦ συλληφθέντος κλητεύονται 24 τοὐλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς δικασίμου. Ἡ κλήτευσις τῶν μαρτύρων δύναται νὰ γίνῃ καὶ προφορικῶς κατὰ τὸ ἄρθρον 421 παραγρ. 1, ἡ δὲ βιαία προσαγωγὴ τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου. Ἤδη τὸ ἄρθρον 21 τοῦ ὑπὸ κρίσιν νομοθετήματος ἀντεκατέστησεν τὴν φράσιν τῆς παραγρ. 1 τοῦ προκειμένου ἄρθρου «ἐντὸς 5 τὸ πολὺ ἡμερῶν» διὰ τῆς φράσεως «ἐντὸς τριῶν τὸ πολὺ ἡμερῶν».

Ἡ μείωσις τοῦ ἀνωτέρου 5θημέρου εἰς 3ήμερον ἐγένετο, διότι ἡ 5θήμερος ἀναβολὴ συνεπάγεται, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ ἀποχρωματισμὸν τοῦ αὐτοφώρου χαρακτῆρος τῆς πράξεως καὶ ἐν συναφείᾳ τούτου τὴν εὐχέρειαν τοῦ κατηγορουμένου πρὸς συσκότισιν τῆς ἀληθείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν δυσχέρειαν τῆς ἐπανεμφανίσεως τῶν μαρτύρων κατὰ τὴν νέαν συζήτησιν, ὅταν μάλιστα οὗτοι κατοικῶσιν ἐκτὸς τῆς ἕδρας τοῦ δικαστηρίου.

Ὑπεστηρίχθη ὅτι ἔδει νὰ καταργηθῇ τὸ ὑποχρεωτικὸν τῆς ἐπὶ 5θήμερον ἢ 3ήμερον ἀναβολῆς τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ ἀφεθῇ εἰς τὸ δικαστήριον ἡ κρίσις ἢ τῆς ἀμέσου ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως ἢ τῆς ἀναβολῆς αὐτῆς εἰς τὴν πρώτην τακτικὴν δικάσιμον τοῦ πλημμελειοδικείου. Τοῦτο διότι ὁ κατηγορούμενος θὰ ἔχῃ τὴν ὠφέλειαν ν' ἀπαλλαγῇ ἀμέσως ἐὰν εἶναι ἀθῷος καὶ νὰ μὴ κρατῆται ἐπὶ τόσας ἡμέρας εἰς τὰ ἀστυνομικὰ κρατητήρια. Ἂν πάλιν δικαζόμενος ὑποβληθῇ εἰς στερητικὴν τῆς ἐλευθερίας ποινὴν θὰ ἐκτίσῃ ταύτην εἰς τὰς φυλακὰς καὶ οὐχὶ εἰς τὰ κρατητήρια.

Νομίζομεν ὀρθοτέραν τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπὸ κρίσιν Νομοθετικοῦ Διατάγματος υἱοθετηθεῖσαν λύσιν. Ὅσον ἐγγύτερον εὑρισκόμεθα πρὸς τὸν χρόνον τῆς διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος, τόσον συνεπέστεροι εἴμεθα πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ αὐτοφώρου. Ἡ τελεία κατάργησις ὅμως τῆς ἀναβολῆς δὲν ἐνδείκνυται διότι τὸ μεσόχρονον αὐτὸ διάστημα εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου, ὅστις οὕτω θὰ δύναται νὰ προετοιμάζηται καλύτερον.

ιβ) Συζήτησις ἐπὶ ἀμέσου παραπομπῆς τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ δικαστήριον.

Περὶ ταύτης ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 424 Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας. Καὶ ὁρίζεται ἐν αὐτῷ ὅτι ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις γίνεται κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ κώδικος. Περαιτέρω ὡρίσθη ἤδη διὰ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ὑπὸ κρίσιν ν.δ., ὅτι ἐὰν τὸ δικαστήριον ἤθελε κρίνει ὅτι τὸ ἔγκλημα δὲν κατελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ ὅτι καὶ

(1) Περὶ τούτου ἐγένετο λόγος ἐν σελίδι 9687 τοῦ παρόντος.

μετὰ τὴν κατ' ἄρθρον 423 παρ. 2 (προηγούμενον δηλ.) ἀναβολὴν αἱ ἀποδείξεις δὲν εἶναι ἐπαρκεῖς, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν τακτικὴν διαδικασίαν. (1)

ιγ) Ἁρμόδιον ἐπὶ τῆς ἐφέσεως δικαστήριον.

Περὶ τοῦ ἁρμοδίου ἐπὶ τῆς ἐφέσεως δικαστηρίου ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 499 Κ.Π.Δ. Καὶ ὁρίζει ὅτι ἐπὶ τῆς ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου, ἁρμόδιον νὰ κρίνῃ εἶναι τὸ αὐτὸ ἐφετεῖον, εἰς ὃ ὅμως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μετάσχωσιν οἱ κατὰ πρῶτον βαθμὸν δικάσαντες. Ἐὰν ὅμως ἡ διάφορος αὕτη σύνθεσις δὲν εἶναι ἐφικτή, κατὰ τὴν ἔγγραφον βεβαίωσιν τοῦ προέδρου, ὁ εἰσαγγελεὺς παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πλησιέστερον ἐφετεῖον. Πλησιέστερον ἐφετεῖον θεωροῦνται, τῶν ἐφετείων Κερκύρας, Ἰωαννίνων καὶ Ναυπλίου, τὸ ἐφετεῖον Πατρῶν, τῶν ἐφετείων Κρήτης, Αἰγαίου καὶ Δωδεκανήσου, τὸ ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, τῶν ἐφετείων Θράκης καὶ Λαρίσης, τὸ ἐφετεῖον Θεσσαλονίκης.

Ἤδη, διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ἐξεταζομένου Νομοθετήματος προσετέθη ἡ φράσις καὶ τοῦ ἐφετείου Πατρῶν, τὸ ἐφετεῖον Ναυπλίου. Συνεπληρώθη οὕτως ὑφιστάμενον μέχρι τοῦδε ἐν τῷ κώδικι (ἐκ παραδρομῆς) κενόν.

Περὶ τῶν πλησιεστέρων ἐφετείων πρὸς τὰ ἐφετεῖα Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης δὲν γίνεται λόγος ἐν τῷ νόμῳ, διότι ἐν αὐτοῖς εἶναι δυνατὴ ἡ διάφορος σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, δὲν εἶναι δι' οὕτω δυνατὴ ἡ παραπομπὴ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πλησιέστερον πρὸς ταῦτα ἐφετεῖον.

ιδ) Κυρία συζήτησις ἀπόντος τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπὶ ἐφέσεως.

Τελευταία διάταξις τοῦ ὑπὸ κρίσιν Νομοθετήματος, ἀναφερομένη εἰς τὰς τροποποιήσεις τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας, εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρου 24 αὐτοῦ, δι' ἧς ἀντεκατεστάθησαν αἱ παράγραφοι 1 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 501 τοῦ Κ.Π.Δ. Τοῦτο ἐγένετο πρὸς μείζονα διασάφησιν τῶν ἐν αὐταῖς διαλαμβανομένων ἐννοιῶν. Δηλοῦται δηλ. ἤδη σαφῶς ὅτι ἐὰν δὲν ἐμφανισθῇ (ἐπὶ ἐφέσεως) ὁ ἐκκαλῶν, ἡ ἔφεσίς του ἀπορρίπτεται ὡς ἀνυποστήρικτος.

Τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον διεμορφώθη ἤδη ὡς κάτωθι :

Ἄρθρον 501

Κυρία συζήτησις : α) Ἀπόντος τοῦ ἐκκαλοῦντος.

1. Ἐὰν ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως, ἢ συντρεχούσης τῆς περιπτώσεως τῆς παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 340, ἢ τῆς παραγρ. 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου, διὰ συνηγόρου, κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἡ ἔφεσις ἀπορρίπτεται ὡς ἀνυποστήρικτος καὶ διατάσσεται διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου ἡ κατάπτωσις τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 497 παρ. 2 δοθείσης ἐγγυήσεως.

2. Ἡ ἀπόρριψις τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀπολειπομένου ἐκκαλοῦντος δὲν κωλύει τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 502 συζήτησιν ὡς πρὸς τὴν ἔφεσιν ἄλλου διαδίκου ἐμφανισθέντος ἢ τοῦ εἰσαγγελέως.

3. Τὸ Δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ δι' εἰδικῶς ἠτιολογημένης ἀποφάσεώς του τὴν διὰ συνηγόρου, εἰδικὴν ἔχοντος πληρεξουσιότητα, ἐκπροσώπησιν τοῦ ἀπολειπομένου ἐκκαλοῦντος, ἐὰν πεισθῇ ὅτι οὗτος ἐξ ἀνωτέρας βίας ἢ ἄλλων ἀνυπερβλήτων αἰτίων, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως, ὅτε θεωρεῖται ὁ ἐκκαλῶν ὡς δικαζόμενος ὡσεὶ ἦτο παρών, τοῦ συνηγόρου ἐκπροσωποῦντος πλήρως αὐτόν. (2)

(1) Πρὸ τῆς ἀντικαταστάσεώς της ἡ διάταξις εἶχεν ὡς ἑξῆς : «Ἐὰν τὸ δικαστήριον ἤθελε κρίνει, ὅτι τὸ ἔγκλημα δὲν κατελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν τακτικὴν διαδικασίαν».

(2) Ἡ παρ. 3 προσετέθη ἀρχικῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Ν.Δ. 2493/1953.

(Συνεχίζεται)

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙΪΑΝ 1940-1941

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **Ε. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ**

—Νοιώθεις ἀφάνταστη χαρὰ καὶ ψυχικὴ ἀνακούφιση ὅταν, ἀντιμετωπίζοντας ζώνη κινδύνου ἢ τρικυσμένη θάλασσα, μέσα στὴν ὁποία βρέθηκες ἄθελά σου, ἢ καιόμενο σπίτι τοῦ ὁποίου οἱ φλόγες σὲ περιτριγυρίζουν, παρουσιάζωνται ξαφνικὰ μπροστά σου καλοί σου φίλοι. Καὶ νοιώθεις ψυχικὴ εὐφορία καὶ γίνεσαι θηρίο ἀνδρείας ὅταν, αὐτοὶ οἱ φίλοι σου, ποὺ ἀπρόσμενοι φάνηκαν μπροστά σου, ξέρῃς ὅτι εἶναι ἀπὸ καθῆκον καὶ ἐμπειρία ἄξιοι καὶ ἱκανοὶ νὰ σὲ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν κίνδυνο, ἀπὸ σφαῖρες κακοποιῶν, ἀπὸ ἐνέδρες κακούργων κ.λ.π.

Τέτοιο ἀκριβῶς συναίσθημα δοκίμασα ὅταν, ἀνεβαίνοντας ἀπὸ τὸ Ἀργυρόκαστρο στὴν Παλαιοκάστρα, μιὰ ἀληθινὴ ζώνη θανάτου, ποὺ οἱ σφαῖρες σφύριζαν στὸν θολὸν οὐρανὸ καὶ μακρυὰ βροντοκοποῦσαν οἱ ὀβίδες τοῦ πυροβολικοῦ, ἀντίκρυσα πρῶτα μιὰ φάλαγγα μοτοσυκλεττιστῶν καὶ ἄκουσα κατόπιν τὶς φωνές τους.

Ἤμουν ἐπάνω σ' ἕνα φορτηγό, ντυμένος κωμικά, σὰν πολεμιστὴς τάχα, μὲ ἀνοιχτὸ γκρίζο πανταλόνι, μὲ μπόττες—γκέττες, παληὲς, χωροφυλακίστικες, μὲ ἕνα κοντόφαρδο πέτσινο σακκάκι καὶ μὲ ἕνα δερμάτινο κοῦκο, ποὺ μοῦ ἔπεφτε ὡς τὰ αὐτιὰ καὶ κάποτε ὡς τὸ σβέρκο μου.

Ὅπως ἤμουν ντυμένος προκαλοῦσα κάποτε τὸ γέλιο στοὺς γενναίους μας τοῦ πολέμου 1940—1941, τὰ σκώμματά τους καὶ τὰ πειράγματά τους. Ἀλλὰ καὶ καθὼς ἤμουν ντυμένος καὶ σκαρφαλωμένος ἐπάνω στὸ στρατιωτικὸ φορτηγό, ποὺ μετέφερε τρόφιμα, κιβώτια σφαῖρες, λογάριαζα νὰ μὲ φοβᾶται ὁ... θάνατος καὶ νὰ μὴ μ' ἀνεγνώριζε οὔτε ἡ μάννα ποὺ μὲ γέννησε. Γι' αὐτὸ καὶ ξαφνιάστηκα ὅταν ἄκουσα πρῶτα μιὰ φωνή, ὕστερα πολλὲς ἀπὸ τὴν φάλαγγα.

Ἦρθε ἡ πρώτη φωνή : Βρὲ εἶναι ὁ..... Ἀκολούθησαν οἱ ἄλλες χαρούμενες καὶ δυνατές : Εἶναι ὁ..... ὦ ! ὦ !

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ «συνταρακτικὴ» διακοπὴ ποὺ τὴν ἔκαμε ἡ ἔκρηξι καὶ ἡ φωτιὰ μιᾶς βόμβας στὴν πλαγιά, ξαναφώναξε ἡ πρώτη φωνή: Κατεβᾶστε τον κάτω. Κατεβᾶστε τον.

Ἦταν σὰν διαταγή.

—Κατέβα κάτω μὲ πρόσταξε καὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ.

Πῆγα νὰ θυμώσω καὶ νὰ φωνάξω ὅτι θὰ διαμαρτυρηθῶ ἀμέσως τηλεγραφικῶς στὸ Ἐπιτελεῖο ποὺ μὲ κατέβαζαν σὲ μιὰ πυρόβλητη ζώνη καὶ μοῦ ἀνέκοπταν τὴν ἀποστολή. Πήγαινα στὰ «Τρία Αὐγά», στὴν Παληοκάστρα γιὰ νὰ μάθω μιὰ καινούργια νίκη τῶν γενναίων μας ἔξω ἀπὸ τὸ πυρίκαυστο ταμπούρι τοῦ ἐχθροῦ, τὸ Τεπελένι.

Μὰ ὁ θυμὸς καὶ τὸ δέος μοῦ κόπηκαν ὅταν μετὰ τὶς φωνὲς—τὴν διαταγὴ—ἀκολούθησαν γέλια.

Φώναξα ἐρεθισμένος.

—Βρέ ποιοὶ εἶστε σεῖς.

Εἶπε πρῶτα ὁ ὁδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ καὶ ἐπανέλαβαν πολλὲς φορὲς τὴν φράσι του ἀπὸ γύρω πολλὲς φωνὲς πολεμιστῶν :

—Οἱ πόλισμαν ! Οἱ πολισμανέοι. Ἡ πολισμανία !

Καὶ ἀκολούθησαν χειροκροτήματα ἀπὸ τὴ φάλαγγα, τὰ ἀμπριὰ καὶ τοὺς λάκκους τῶν γενναίων καὶ οἱ δυνατὲς βραχνὲς χαρούμενες φωνές τους :

—Μπράβο! Μπράβο πολισμανία.

—Γειά σου Ἀστυνομία Πόλεων.

Κατέβηκα χαρούμενος, εὐωχούμενος ψυχικά, μὲ τὰ συναισθήματα ποὺ σᾶς προεῖπα. Ἔδινα τὸ χέρι μου, μοῦ ἔδιναν τὰ χέρια τους.

—Ἐσύ σαι Λουκᾶ, Γιῶργο ἐσύ.

—Ναί, Ναί...

—Ποῦ βρεθήκατε ἐδῶ ;

—Καὶ σοῦ ἔχω ἕνα ἀστυνομικὸ δελτίο σήμερα, λαυράκι ποὺ λές. Δὲν θὰ τὸ ἔχη οὔτε ὁ Λεωτσάκος στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι σήμερα.

— Οὔτε ὁ Ἀρνέλλος, εἶπα γελώντας, στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

—Θὰ μοῦ τὸ εἰπῆς Λουκᾶ καὶ ἂς φωνάζη ὁ Ρακιντζῆς...

—Ὄχι ὁ Βαβούρης.

—Βρὲ τὸ Στάθη.

—Βρὲ τὸν Λουκᾶ...

Τὸ πολεμικὸν καθῆκον

Κοντεύουν 20 χρόνια τώρα καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς τῆς συναντήσεως, στὶς πλαγιὲς τοῦ Δρίνου, ἔξω ἀπὸ τὴν Παληοκάστρα τοῦ Τεπελενιοῦ, δὲν σβύνει. Στέκει σταθερὰ φεγγερή, γεμάτη ἀσημόχρυσο φῶς ὅπως ἐκεῖνο τὸ ἀξέχαστο ἡλιοβασίλεμα τοῦ Γεννάρη τοῦ 1941. Γιατὶ γεννήθηκε στὴ ζώνη τοῦ θανάτου, ἄσβεστη θὰ μείνη ὡς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου.

Ἔχω σημειώσει. Πῶς ἀγνώριστο νόμιζα τὸν ἑαυτόν μου καθὼς ἤμουν κωμικοτραγικὰ ντυμένος. Αὐτοὺς δὲν θὰ ἀνεγνώριζε κανείς, δὲν τοὺς ἀνεγνώριζα καθὼς ἐκεῖνοι ἦσαν ντυμένοι. Φοροῦσαν κράνη ἐπάνω τους, μπέρτες, νιτσεράδες καὶ ἐπ' ὤμου κοντομάνικα ντουφέκια καὶ μερικὰ μικρὰ πολυβόλα. Μόνον τὰ κουμπιά τους μὲ τὸν ἀσημένιο φουντωτὸ σταυρό, τὸ σῆμα τοῦ Σώματός τους, πρόδιδε ποιοὶ ἦσαν.

Ἀλήθεια αὐτὸ τὸ σῆμα, αὐτὰ τὰ κουμπιά ! Διαταγὴ ἦταν νὰ φαίνωνται καὶ ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ ἀπυρόβλητες ζῶνες φοροῦσαν καὶ τὰ ἀστυνομικά τους πηλίκια.

Ἐκεῖνα τὰ κουμπιὰ καὶ τὸ σῆμα στὰ πηλίκια ἐνέπνεαν. Προκαλοῦσαν ρίγη συγκινήσεως, ἐνθουσιασμοῦ στοὺς γενναίους τοῦ 1940—1941, τὰ χειροκροτήματά τους, αἱ ζητοκραυγαί τους καὶ οἱ ἐπευφημίες τους.

—Μπράβο Ἀστυνομία Πόλεων. Μπράβο πολισμανία.

Φευγᾶτος τὴν 5η ἡμέρα τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου γιὰ τὸ μέτωπο Κρυσταλλοπηγῆς—Καστοριᾶς—Κορυτσᾶς δὲν εἶχα ἰδέα τί εἶχε συμβῆ μὲ τὴν Ἀστυνομία Πόλεων. Τὴν εἶχα ἀφήσει νὰ μάχεται στὸν παντοτεινό της τομέα καθηκόντων στὴν πρωτεύουσα ,στὸν Πειραιᾶ καὶ στὸν «πρόσθετο» τοῦ πολέμου νὰ ἐποπτεύη διὰ τὴν ἔγκαιρη καὶ γοργὴ συρροὴ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ στὰ καταφύγια καὶ γιὰ τὴν τάξι στοὺς τόπους συγκεντρώσεως καὶ ἀναχωρήσεως γιὰ τὸ μέτωπον τῶν πολεμιστῶν. Στὴν Πάτρα ἐπίσης φρόντιζε μὲ ψυχὴ καὶ πνοὴ αὐτοθυσίας νὰ ἀποσύρη ἀπὸ τοὺς δρόμους γιὰ τὰ νοσοκομεῖα πληγωμένους καὶ νεκροὺς τῶν βομβαρδισμῶν τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας καὶ νὰ σκοτώνεται καὶ νὰ τραυματίζεται.

Εὐάριθμοι εἶναι, ὡς γνωστόν, οἱ νεκροὶ καὶ τραυματίες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων (ἀξιωματικοί, βαθμοφόροι καὶ ἀστυφύλακες) ἀπὸ τοὺς ἀνάνδρους βομβαρδισμοὺς τῶν ἀεροπόρων τοῦ Ντοῦτσε Μουσολίνι κατὰ τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν πρώτην ἡμέρα τοῦ πολέμου.

Ἤμουν ἐπίσης πληροφορημένος ὅτι κατὰ τὴν πρώτην πολεμικὴν ἑβδομάδα πολυάριθμοι ἀξιωματικοὶ καὶ ἀστυφύλακες ποὺ ἦσαν ἔφεδροι τοῦ στρατοῦ μας ἐπεστρατεύθησαν καὶ ἐνετάχθησαν στὶς τακτικὲς στρατιωτικὲς δυνάμεις.

Εἶχε κάμει, λοιπόν, τὸ καθῆκον του τὸ Σῶμα τοῦ πολιτισμοῦ πρὸς τὸ μαχόμενον Ἔθνος.

Τὸ εὖ ἐν τῷ πολλῷ

Γιὰ ὅλα αὐτὰ ξαφνιάσθηκα καὶ τρόμαξα νὰ ἀναγνωρίσω τὴν ποιότητα καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς φάλαγγος τῶν 52 (ἂν θυμοῦμαι καλὰ τὸν ἀριθμόν της) ἀστυνομικῶν μοτοσυκλεττιστῶν. Μὲ αὐτὴ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων διέψευδε τὸ ἀρχαῖο ρῆμα «Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ !».

Μὲ τὴν φάλαγγά της ἀξιοποιοῦσε τὴν ἀντίθετη ἄποψι ὅτι καὶ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, τὸ καλύτερο ἐπὶ πλέον ὅταν εἶναι χρήσιμο στὴν κοινωνία, στὸ ἔθνος. Αὐτὸ τὸ «ἐπὶ πλέον εὖ» εἶναι τὸ νόημα τῆς ἰδέας τῆς αὐτοθυσίας.

Ὁπωσδήποτε «ἀπαχθεὶς» ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ φάλαγγα καὶ τρέχοντας μαζί της στὴν πετροθάλασσα καὶ τὴν λασποθάλασσα τῶν δρόμων, ἀνάμεσα στὰ διάσελα τῆς Τρεμπεσίνας καὶ τοῦ Δρίνου, ἐπληροφορήθην τὰ τῆς συγκροτήσεώς της. Μοῦ τὴν ἐξήγησε κυρίως ὁ ἐπὶ κεφαλῆς της κ. Λουκᾶς Παπακωνσταντίνου, Ἀστυνόμος τότε, συνταξιοῦχος Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς τώρα. Ἦταν ἐθελοντικὴ ἡ φάλαγξ. Μόνοι τους οἱ ἀστυνομικοί, μεγάλοι καὶ μικροί, εἶχαν ζητήσει διὰ μέσου τοῦ Ἀρχηγείου καὶ τοῦ Ὑπουργείου Ἀσφαλείας νὰ ἔχουν μεγαλύτερη καὶ περισσότερη συμβολὴ προσφορᾶς στὸ μεγάλο ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Λαοῦ. Οἱ δισταγμοὶ νὰ δεχθοῦν τὴν γενναία προσφορὰ καὶ ἀπὸ μέρους τῆς ἡγεσίας τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Ὑπουργείου ἦσαν. Τὰ κυριώτερα αἴτια τῶν δισταγμῶν ἦσαν ἀφ' ἑνὸς ὅτι τὸ Σῶμα εἶχεν ἀποψιλωθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιστράτευσι καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι οἱ ἐναπομείναντες ἐχρειάζοντο γιὰ τὴν τάξι στὶς ἀναστατωμένες ἀπὸ τὸν πόλεμο μεγαλουπόλεις τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Πατρῶν, πρὸ παντὸς δὲ στὶς δύο τελευταῖες, ὅπου οἱ βομβαρδισμοὶ τοῦ ἐχθροῦ ἦσαν συχνοὶ καὶ ἀνηλέητοι.

Ἐπεκράτησεν ὡς τόσο ἡ ἐπιμονὴ τῆς γενναιότητος καὶ ἡ ἄλλη τῆς σκοπιμότητος. Τὴν ἐγεύθηκα, τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου αὐτὴ τὴν γενναιότητα καὶ τὴν σκοπιμότητα. Ἡ φάλαγγα ἔτρεχε μέσα στὴν φωτιὰ τοῦ πολέμου κάτω ἀπὸ τὰ βουητὰ τῶν βομβῶν τῶν κανονιῶν καὶ τῶν ἀεροπλάνων, στὴ σφαιροβροχή, στοὺς λυσσασμένους τρανταγμούς τῶν μπαζούκας, τῶν ὅλμων καὶ τῶν χειροβομβίδων, νὰ μεταφέρῃ ρουχισμό, πολεμοφόδια, τρόφιμα, διαταγές.

Ἀλλὰ πέρα ἀπὸ αὐτὸ ἡ σκοπιμότης πῆρε τὴν μεγάλη ἀξιοποίησί της. Καθὼς οἱ γενναῖοι φαντάροι μας ἔβλεπαν τὰ κουμπιὰ καὶ τὰ πηλίκια τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τὰ γεροδεμένα κορμιὰ τῆς φάλαγγας νὰ εἶναι δίπλα τους, νὰ τρέχῃ κοντά τους μέσα στὴν σφαιροβροχή, θέριευαν περισσότερον.

—Μπράβο Ἀστυνομία. Μαζί μας καὶ ἡ πολισμανία.

Καὶ ἀκολουθοῦσε χειροκρότημα, ντουφεκίδι καὶ ἡ κραυγή: Ἀέρα! Ἀέρα! Μουσολίνι.

Μοῦ εἶπε ἕνας φαντάρος ἔξω ἀπὸ τὴν Πρεμετή, ἕνα ὁλόκληρο τραγούδι δημιούργημά του. Θυμᾶμαι τὸ ρεφραίν του, ἂν τὸ θυμᾶμαι καλά:

«Ντούτσηδες καὶ Τσιᾶνοι
θὰ σᾶς βουτήξουν οἱ πολισμάνοι
μὲ τὴν Ἀστυνομία μας θὰ σᾶς πιάσουμε
καὶ στὴν Ἀθήνα μας θὰ σᾶς κρεμάσουμε.
Ντούτσηδες καὶ Τσιᾶνοι
θὰ σᾶς βουτήξουν οἱ πολισμάνοι».

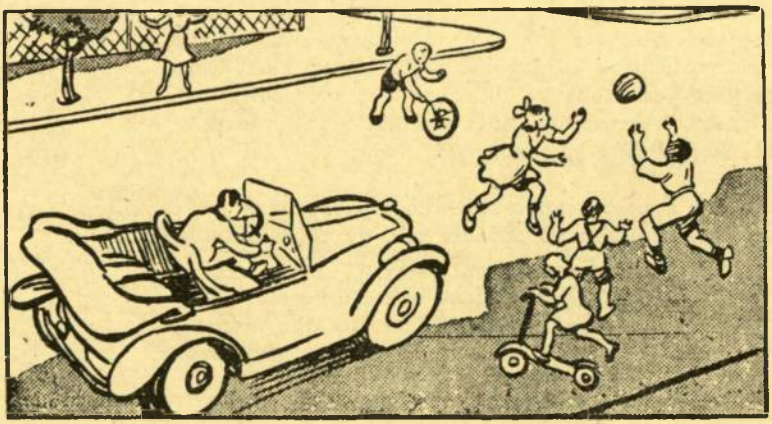
Ἦταν νὰ κλαῖς ἀπὸ συγκίνησι γιὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ ἐδοκίμαζαν οἱ γενναῖοι τοῦ 1940—1941, βλέποντας τὴν ἀστυνομικὴ φάλαγγα δίπλα τους. Καὶ ἔκλαιγες μαζὶ μὲ τὸν ἄμαχο πληθυσμὸ τοῦ Ἀργυροκάστρου, τῆς Δορβιζιάνης, τῶν Δρυνοχωρικῶν, ὅταν μέσα στὰ συντρίμια καὶ τοὺς καπνοὺς τῶν βομβαρδισμῶν ξεπετιόνταν οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς φάλαγγας γιὰ νὰ δώσουν χεῖρα βοηθείας καὶ παρηγοριὰ στοὺς πληγωμένους, στοὺς διαμελισμένους. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ ἄλλοτε.

Κλείνοντας τὸ παρὸν δὲν παραλείπω νὰ προσθέσω ὅτι στὴν ἀναφερομένη φάλαγγα μετεῖχον οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι:

1) Ράπτης Νικ., 2) Πάνου Γεώργ., 3) Μαθιουδάκης Κων., 4) Ἀνδρινόπουλος Ἀναστ., 5) Ἀδαμόπουλος Χρῆστος, 6) Γκόγκας Σπυρ., 7) Ἀρλαπᾶνος Ἀθαν., 8) Κοντάκος Μιχ., 9) Κυπριωτάκης Ἐμμανουήλ, 10) Λάζος Παῦλος, 11) Ποτάκης Σταῦρος, 12) Πάγκαλος Ἰωάν., 13) Δερμιτζάκης Δημήτρ., 14) Κάκος Σπυρ., 15) Ράγγης Στυλ., 16) Δημητρακόπουλος, Βασίλ., 17) Τσουρῆς Ἀντών., 18) Μαϊδάτσης Βασίλ., 19) Μπακῆς Κωστ., 20) Καμπούρης Χρῆστος, 21) Σπυριούνης Κυρ., 22) Πρατικάκης Ἰωάν., 23) Στόκας Κωνστ., 24) Σταυρόπουλος Κωνστ., 25) Ἀγγελόπουλος Γεώργ., 26) Ἀρβανίτης Βασίλ., 27) Βλάχος Δημήτρ., 28) Κουτρούλης Γεώργ., 29) Νικολουλέας Χρῆστος, 30) Παναγούλιας Γεώργ., 31) Πάρχας Ἰωάν., 32) Σταματόπουλος Ἀλκιβ., 33) Φιλίππου Ἀνδρ., 34) Σμυρνῆς Σωτήριος, 35) Κουφὸς Ἀθανάσιος, 36) Κατράτσας Ἀγ., 37) Ρηγόπουλος Καν., 38) Μουστάκας Αὐγ., 39) Κρίντας Δημήτρ., 40) Μύτουλας Ἀνδρ., 41) Θᾶνος Παναγ., 42) Παπαγεωργίου Ἀν., 43) Κωσταρᾶς Βασίλ., 44) Τσατούχας Γεώργ., 45) Τσομπανάκης Βασίλ., 46) Σμυρνάκης Νικ., 46) Παλούκης Δημήτρ., 48) Χριστοδουλάκης Γεώργ., 49) Στασινόπουλος Παναγ., 50) Βαρδάκης Ἐμμαν., 51) Ρίγκας Ἀναστ. καὶ 52) Πατεργιαννάκης Βασίλειος.

Ε. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Προσέχετε ἰδιαιτέρως τὰ μικρὰ παιδιά, δὲν μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι διὰ τὰς κινήσεις των. Ὅταν τὰ βλέπετε νὰ παίζουν εἰς τὸν δρόμον ἢ εἰς τὰ πεζοδρόμια, ἐλαττώνετε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου σας, γιὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ συμβῇ δυστύχημα καὶ στὴν ἀνάγκη κορνάρετε δυνατά

Η ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΤΟΥ ΒΙΟΠΑΛΑΙΣΤΟΥ

Ὑπὸ τῆς Δημοσιογράφου καὶ Λογοτέχνιδος
κ. **ΙΩΑΝΝΑΣ Θ. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ**

«Ἡ διακεκριμένη δημοσιογράφος καὶ λογοτέχνις Κυρία Ἰωάννα Θεμιστοκλέους παρηκολούθησε τὴν 31ην Αὐγούστου ἐ.ἔ. τὴν Κινηματογραφικὴν Προβολὴν τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὴν συνοικίαν Ἄνω Δάφνης καὶ μᾶς ἀπέστειλε τὸ κατωτέρω ἄρθρον, εἰς τὸ ὁποῖον δημοσιεύονται αἱ ἐντυπώσεις της»

Τὸ νὰ μπορῇ ἕνας ὀργανισμός, μία ὑπηρεσία, ἤ, ἕνα Σῶμα, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, νὰ δώσῃ τὴ χαρὰ στὸ παιδὶ καὶ νὰ ἀποσπάσῃ τὴ σκέψι ἀπὸ τὴν καθημερινὴ βιοπάλη τοῦ ἐργάτη, εἶναι μιὰ ὑπόθεσι, πολὺ σημαντική. Ὅταν δέ, μαζὶ μὲ τὴ χαρά, ποτίζῃ καὶ τὴν ψυχὴ μὲ ὡραῖα λόγια, ποὺ διαιωνίζουν τὴν παράδοσι καὶ ἀναπτερώνουν τοὺς πανάρχαιους θεσμοὺς τῆς φυλῆς μας, εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ τὸ ζήσῃ κανεὶς ἀπὸ κοντά, γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὸ μέγεθός του καὶ τὴν ἔκτασί του.

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ διαπιστώσῃ καὶ ὁ πιὸ δύσπιστος ἄνθρωπος, φτάνει νὰ παρακολουθήσῃ μιὰ ἀπ' τὶς χαρούμενες βραδυὲς ποὺ προσφέρει τὸ Ἀστυνομικὸν Κινηματογραφικὸν Συνεργεῖον τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων.

Βρέθηκα τυχαίως τὴν Πέμπτη, 30ὴ Αὐγούστου, στὴν Ἄνω Δάφνη.

Μιὰ κοινωνικὴ ὑποχρέωσι.

Εἰλικρινά, εὐλογῶ τὴν ὑποχρέωσι αὐτή, ποὺ μὲ ἔκανε νὰ δῶ ἀπὸ κοντά, τί μπορεῖ νὰ γίνῃ σὰν ὑπάρχει θέλησι καὶ πρὸ παντὸς συνείδησι καὶ συναίσθησι ἐκείνου, ποὺ κατέχει μιὰν ἀξιόλογον θέσιν.

Πολὺ σωστὰ ἔλεγαν οἱ παλαιοί. Τὰ ἔργα παρουσιάζουν καὶ χαρακτηρίζουν τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι μεγάλης σημασίας τὸ ἔργον αὐτό, ποὺ ἔχει δημιουργήσει ὁ προοδευτικὸς καὶ πολιτισμένος ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας.

Χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ ἀποσπάσῃ τὴ σκέψι τοῦ βιοπαλαιστοῦ ἀπὸ τὴν ἐνασχόλησί του γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα τῆς δύσκολης ζωῆς.

Ἐπιμένω τόσο πολὺ εἰς τοὺς βιοπαλαιστάς, διότι, ἐνῷ ἤμουν βεβαία πὼς θὰ ἔβλεπα μία συγκέντρωσι παιδόκοσμου, γιὰ νὰ χαρῇ τὸ Σαρλώ, τὸ Μίκυ Μάους, τὸ Χονδρὸ καὶ Λιγνό, τὰ ἐπίκαιρα, τὰ ταξίδια στὸν κόσμο, τὶς ἀστυνομικὲς ταινίες καὶ ὅλο τὸ τρίωρο πρόγραμμα, βρέθηκα μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη συγκέντρωσι ἀπὸ 3.000 καὶ πλέον μεγαλόκοσμο!!!

Ἄκουσα δὲ ἕνα βιοπαλαιστὴ νὰ λέῃ σ' ἕνα κοριτσάκι :

—«Θυμήθηκες νὰ μοῦ φέρῃς τὸ σκαμνί;».

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶχαν πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ προσοχή μου πλέον ἦταν στοὺς θεατὰς τοῦ προγράμματος, οἱ ὁποῖοι συγκεντρωνόντουσαν γρήγορα—γρήγορα διὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ ἐλάχιστον ἐκ τοῦ προγράμματος.

Πρόσωπα βαθειὰ σκαμμένα ἀπὸ τὰ σκληρὰ νύχια τῆς κούρασης, κατάμαυρα ἀπὸ τὸν ἥλιο ποὺ τὰ δέρνει ὅλη τὴν ἡμέρα, γελοῦσαν, γελοῦσαν δυνατά, πιότερο κι' ἀπ' τὰ παιδιά.

Στὸ ἕνα χέρι τὸ μικρὸ τενεκεδένιο κουτάκι ποὺ εἶχε τὸ μεσημεριανὸ φαγητό, διπλωμένο στὴν πεντακάθαρη καρουδάτη πετσέτα καὶ στὸ ἄλλο τὸ τσιγάρο, ὁ βιοπαλαιστὴς χαιρότανε διπλῆ χαρά.

Τσιγάρο καὶ θέαμα!!!

Ἄλλοι πάλι καθισμένοι σὲ μικρὰ καθίσματα, ποὺ τὰ παιδιά τους εἶχαν φρον-

τίσει νὰ τοὺς φέρουν καὶ ἄλλοι... βολεμένοι χάμω μὲ τὸ χωνάκι τοῦ πασατέμπου στὸ χέρι, ἀπολάμβαναν μὲ ὅλη τους τὴν καρδιὰ τὴν τρίωρη αὐτὴ ψυχαγωγία.

Συναυλία ἀπὸ γέλια ποὺ ἀνάμεσά τους ξεχώριζες ὅλες τὶς σκάλες τῶν φωνῶν, ἀπὸ τὸ μωρὸ ποὺ τὸ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἡ μητέρα, ἕως τὸν παπποῦ καὶ τὴ γιαγιά, ποὺ εἶχαν συνοδεύσει τὰ ἐγγονάκια τους.

'Η χαρὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ποὺ ἀπολάμβαναν ἕνα θέαμα δωρεάν, ποὺ ἴσως πολὺ καιρὸ εἶχαν ν' ἀπολαύσουν, ἦταν ἔκδηλη εἰς τὰ πρόσωπά τους.

'Επαναλαμβάνω πὼς καὶ ὁ πλέον δύσπιστος μπορεῖ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν γραφομένων μου, φτάνει νὰ παρακολουθήσῃ μόνος του, σὰν παρατηρητὴς καὶ ὄχι σὰν θεατής, μιὰ τέτοια βραδυά.

Θὰ φύγῃ μὲ τὴν καρδιά του γεμάτη χαρά, διότι, στὰ τόσα ἐκπολιτιστικά της ἔργα, ἡ 'Αστυνομία Πόλεων προσέθεσε καὶ τὴν ψυχαγωγία τοῦ βιοπαλαιστοῦ, ποὺ δύναται νὰ παρακολουθήσῃ ἕνα πρόγραμμα μορφωτικό, καλοδιαλεγμένο, φροντισμένο γιὰ τὴν ἐκλέπτυνσι τῶν συναισθημάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν διεύρυνσι τοῦ πνευματικοῦ του κόσμου.

"Οσον ἀφορᾷ τὸ παιδί;. Τοῦ δίδουν ἔργα ἠθικῆς ἀγωγῆς, ποὺ συμβάλλουν εἰς τὴν διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τὴν ἀνάπτυξι τῆς προσωπικότητός του.

Τὸ παιδὶ ἔχει τὴν ἰδικήν του ἀντίληψι ποὺ εἶναι τεραστία γιὰ τὰ λίγα του χρόνια.

'Εναποθηκεύει μέσα στὸ μικρό του μυαλάκι εἰκόνες, ποὺ σιγὰ - σιγὰ μεταμορφώνονται γιὰ νὰ δημιουργήσουν πεποιθήσεις εἰς τὸν ἐσωτερικόν του κόσμο.

Γεγονὸς ἀναμφισβήτητον εἶναι, πὼς ὁ κινηματογράφος ἔχει μεγάλη ἐπίδρασι εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, διότι συγκεντρώνει τὴν εἰκόνα, τὴ λογοτεχνία, τὴ μουσικὴ καὶ τὸ χορό, σὲ ὅλη του τὴ κίνησι.

'Ο καθένας χαίρεται τὰ χρώματα, ποὺ τοῦ προσφέρει πλούσια ἡ ὀθόνη.

Θάλασσα. Βουνό. Νησί. Λουλούδια.

Εἰς ἕνα συνέδριο κινηματογραφιστῶν, ποὺ ἔγινε τὸ 1947 στὶς Βρυξέλλες, ὁ καθηγητὴς τοῦ 'Ινστιτούτου Κινηματογραφικῶν Σπουδῶν τῆς Γαλλίας G. Dannas, εἶπε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ γιὰ τὴν μεγάλη ἐξάπλωσι καὶ ἀγάπη τοῦ κοινοῦ πρὸς τὸν κινηματογράφον: «Τόσους ναοὺς καὶ τόσους ἀφωσιωμένους πιστοὺς καμμιὰ θρησκεία μέχρι σήμερον δὲν διέθεσε»!!!

Αὐτὰ τὰ λόγια ἐλέχθησαν τὸ 1947. Σήμερον τὶ θὰ ἔλεγε ὁ G. Dannas, ὅταν λειτουργοῦν 100.000 κινηματογραφικὲς αἴθουσες;. Καὶ παρακολουθοῦν περὶ τὰ 10.000.000.000 θεαταὶ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἑβδόμης τέχνης;

Νὰ γιατὶ ὁ δρόμος τῆς ψυχαγωγίας ποὺ διάλεξε ὁ 'Αρχηγὸς ἦτο περίφημος.

ΙΩΑΝΝΑ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΤΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΗΛΙΚΙΑΝ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **Δ. ΜΥΛΩΝΑ**

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός: «Οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον. Ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτόν. Καὶ ἔπλασε τὴν γυναῖκα...»
Παλαιὰ Διαθήκη

Καὶ ἀπὸ δημιουργίας τοῦ Κόσμου ὁ ἄνδρας, ἀκολουθῶν τὴν θεϊκὴν συμβουλὴν καὶ θέλησιν, συμπληροῦται στὸ δρόμο τῆς ἐπίγειας ζωῆς του μὲ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀποτελεῖ «τὸ ἕτερον αὐτοῦ ἥμισυ». Ἔτσι, παρὰ τὶς κοινωνικὲς συνθῆκες, ποὺ δημιουργήθησαν κατὰ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου συνεχίζεται μὲ παράλληλον αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὰ ἐπίσημα στατιστικὰ στοιχεῖα τῶν Ληξιαρχείων, ὅπου ὑποχρεωτικῶς δηλοῦνται οἱ γάμοι καὶ τῶν ἐκδιδομένων ἀδειῶν τῶν Μητροπόλεων, ὁ ἀριθμὸς τῶν γάμων, χρόνο μὲ τὸ χρόνο, παρουσιάζει κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν συνεχῆ αὔξησιν μὲ μόνην ἐξαίρεσι τὰ δίσεκτα ἔτη. Διότι ἐνῷ τὸ 1951 εἴχαμε συνολικὰ 63.265 γάμους, τὸ 1952 ἔτος δίσεκτον εἴχαμε μόνον 49.664. Τὸ 1955 πάλιν 66.274 καὶ τὸ 1956 δίσεκτον ἔτος 55.233 διὰ νὰ αὐξηθοῦν καὶ πάλιν σὲ 68.818 τὸ 1957 καὶ 69.178 τὸ 1958. Δηλαδὴ μὲ ἄλλα λόγια οἱ Ἕλληνες, ἄντρες καὶ γυναῖκες, κατὰ σημαντικὸν ποσοστόν, εἶναι προληπτικοί, ποὺ πιστεύουν ὅτι οἱ γάμοι στὰ δίσεκτα χρόνια δὲν εἶναι εὐτυχισμένοι καὶ βιώσιμοι. Τὸ ἴδιο μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τοὺς γάμους ποὺ γίνονται τὸν Μάϊον. Παρουσιάζουν τὸ μικρότερο ποσοστό, μόλις 4.057, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Ἀπρίλιον ὅπου γίνονται οἱ περισσότεροι γάμοι.

Τὸ θέμα τοῦ γάμου εἰς τὸν τόπον μας, τὰ τελευταῖα ἰδίως ἔτη, παρουσιάζει ἔκδηλα τὰ σημεῖα τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ τῶν γυναικῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς μετακινήσεως μεγάλων ἀγροτικῶν μαζῶν πρὸς τὰ ἀστικὰ κέντρα. Κατὰ τὰ ἐπίσημα στατιστικὰ στοιχεῖα ἐπὶ συνόλου 69.178 γάμων, οἱ 28.239 ἔγιναν σὲ ἀστικὲς περιοχὲς καὶ ἐκ τούτων οἱ 15.997 εἰς τὴν περιοχὴν Πρωτευούσης, οἱ 9.405 σὲ ἡμιαστικὲς καὶ οἱ 30.944 σὲ ἀγροτικές. Ἐκ τῶν στοιχείων αὐτῶν γίνεται ἀντιληπτὸν ὅτι οἱ ἀγρόται, περισσότερον τῶν ἀστῶν, ἐφαρμόζουν τὴν θεϊκὴ θέλησι. Διότι, πράγματι, διὰ τοῦ γάμου ἀποκτοῦν πολύτιμον βοηθὸν διὰ τὰς ἐργασίας τους. Ἡ Ἑλληνίδα ἐργάζεται καὶ ἀποδίδει στὶς ἐργασίες τῆς οἰκογενείας τὸ ἴδιο ὅπως καὶ ὁ ἄνδρας καὶ ἐπὶ πλέον ἔχει ἐπωμισθῆ καὶ ὅλες τὶς οἰκιακὲς ἐργασίες καὶ τὴν φροντίδα τῶν παιδιῶν καὶ τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ δικαιολογημένα θεωρεῖται ἕνας ἥρωας ποὺ ἀξίζει κάθε σεβασμὸ καὶ τιμή, ποὺ δυστυχῶς τὶς περισσότερες φορὲς ἀναγνωρίζεται ἀφοῦ λείψῃ ἀπὸ τὴ ζωή.

Ἕνα ἐνδιαφέρον στοιχεῖον ποὺ δίδουν οἱ στατιστικοὶ ἀριθμοὶ εἶναι καὶ ἡ ἡλικία τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύφης. Σέ ποιὰ δηλ. ἡλικία νυμφεύονται οἱ ἄνδρες καὶ σὲ ποιὰ ἡλικία οἱ γυναῖκες εὐκολώτερα βρίσκουν τὸν ποθητὸ σύζυγο. Καὶ ἀκόμη οἱ ἄνδρες ποίας ἡλικίας γυναῖκες προτιμοῦν καὶ διαλέγουν, ὅταν ἀποφασίσουν νὰ νυμφευθοῦν. Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἡ παρουσιαζομένη εἰκόνα ἔχει ὡς εἰς τὸν πίνακα Α'.

Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου γίνεται ἀντιληπτὸν ὅτι εἰς τὴν ὕπαιθρον οἱ νέοι γρηγορώτερα ἔρχονται εἰς γάμον ἐν ἀντιθέσει μὲ τὰ ἀστικὰ κέντρα, ὅπου ἡ ἐπικρατεστέρα ἡλικία γάμου τῶν ἀνδρῶν εἶναι τὰ 25—35 χρόνια τους, δηλ. ἀφοῦ ἔχουν δημιουργήσει κάποια οἰκονομικὴ ἐπιφάνεια. Φυσικὰ δὲν λείπουν καὶ οἱ γάμοι τῶν λεγομένων «μεσοκόπων», ὡς καὶ οἱ γάμοι σὲ πολὺ προχωρημένη ἡλικία καὶ μάλιστα «ὅταν τὸ ἕνα πόδι βρίσκεται στὸ τάφο»—κατὰ τὴ λαϊκὴ ἔκφρασι—μὲ σχετικὰ ὄχι εὐκαταφρόνητο ποσοστό, ἀφοῦ μόνον οἱ ἄνω τῶν 75 ἐτῶν ἀνέρχονται σὲ 61 καὶ οἱ ἄνω τῶν 60 ἐτῶν ὑπερβαίνουν τοὺς 500. Ἐπίσης γίνεται γνωστὸ ὅτι εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα δὲν ἔχομεν γάμους νέων κάτω τῶν 15 ἐτῶν καὶ γενικὰ μόνον 3 νέοι τῆς

ὑπαίθρου ἐνυμφεύφθησαν σὲ τόσο μικρὴ ἡλικία, πολλοὶ δὲ περισσότεροι στὴ ἡλικία τῶν 15—19 ἐτῶν καὶ ἀκόμη περισσότεροι τῶν 20—24 ἐτῶν μὲ ἀποκορύφωμα τὴν ἡλικίαν τῶν 25—29 ἐτῶν μὲ 12.713 γάμους εἰς τὰς ἀγροτικὰς περιοχάς.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἄντρες, οἱ γυναῖκες ποὺ παντρεύονται σὲ νεαρὰ ἡλικία κάτω τῶν 15 ἐτῶν ἀνέρχονται σὲ 131, ἤτοι 50 τῶν ἀστικῶν κέντρων καὶ 81 τῆς ὑπαίθρου. Ηὐξημένος ἐπίσης κατὰ πολὺ τῶν ἀνδρῶν εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ποὺ βρίσκουν σύζυγο στὴν ἡλικία τῶν 15—19 ἐτῶν, 20—24 καὶ 25—29 ἐτῶν διὰ νὰ μειωθῇ τὰ μετέπειτα χρόνια. Ἕνα ἐπίσης ἄλλο χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο εἶναι ὅτι οἱ γυναῖκες τῆς ὑπαίθρου, ποὺ ὑπερέβησαν τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τους, βρίσκουν πολὺ δυσκολώτερα σύζυγο ἀπὸ τὰς συνομηλίκους των τῶν ἀστικῶν κέντρων, γεγονὸς ποὺ μαρτυρεῖ ὅτι οἱ ἄνδρες τῆς ὑπαίθρου κυρίως ἐπιδιώκουν διὰ τοῦ γάμου νὰ εὕρουν ἕναν βοηθόν, κατὰ τὴ θεϊκὴ ρῆσι, εἰς τὰς πάσης φύσεως ἐργασίας των.

ΠΙΝΑΞ Α'

Ἡλίκια	Γαμβροῦ		Νύμφης	
	Ἀστικὴ	Ἀγροτικὴ	Ἀστικὴ	Ἀγροτικὴ
Κάτω τῶν 15 ἐτῶν	–	3	50	81
15—19 »	435	1297	3242	5013
20—24 »	4505	7587	13174	15318
25—29 »	13772	12713	11609	9026
30—34 »	9732	5535	4143	2904
35—39 »	4201	1906	1530	759
40—44 »	2101	760	675	293
45—49 »	1207	405	348	118
50—54 »	721	223	170	59
55—59 »	382	132	90	32
60—64 »	220	60	36	12
65—69 »	173	72	15	7
70—74 »	60	24	5	–
75 ἐτῶν καὶ ἄνω	41	11	–	1
Ἀγνώστου ἡλικίας	94	225	71	166
Σύνολον	37.644	30.944	35.168	33.789

Πάντως παρατηρεῖται ὅτι καὶ ἀρκετὲς γρηὲς εἰς τὴν ὕπαιθρο εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ φορέσουν τὰ ἄνθη τῆς λεμονιᾶς στὰ 60 καὶ 70 χρόνια τους καὶ μιὰ μάλιστα ἄνω τῶν 75 ἐτῶν. Γενικὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι τὰ γεροντοπαλλήκαρα, πρόθυμα, ὄχι μόνον βρίσκουν, ἀλλὰ καὶ ἐκλέγουν τὴ σύντροφο τῆς ζωῆς τους καὶ μάλιστα κατὰ πολὺ νεώτερό τους, λὲς καὶ εἶναι ἐγγονὴ ἂν ὄχι δισεγγονή τους. Ἀκόμη εὐχάριστο συμπέρασμα εἶναι ὅτι οἱ νέοι καὶ ἀφοῦ ἐγκαταλείψουν τὸ χωριό τους γιὰ νὰ δημιουργήσουν «κάτι» εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα, ὅταν ἀποφασίζουν νὰ παντρεφτοῦν, διαλέγουν τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς τους ἀπὸ τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ τους ἢ ἀπὸ τὴν ὕπαιθρο.

Βασικὸ στοιχεῖο εἰς τὶς μελέτες τῶν γάμων εἶναι καὶ ἡ ἡλικία τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύφης ποὺ ἔρχονται «εἰς γάμου κοινωνίαν». Καὶ ἡ μελέτη τῶν στοιχείων αὐτῶν ἔχει ἰδιάζουσαν σημασίαν διότι καθρεφτίζει τὶς κοινωνικὲς συνθῆκες καὶ τὸ δρᾶμα τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ τῶν γυναικῶν ποὺ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ συνάπτωνται πολλοὶ ἀταίριαστοι γάμοι.

Καὶ ἡ εἰκόνα ποὺ μᾶς δίδουν οἱ ἀριθμοὶ ἔχει ὡς εἰς τὸν πίνακα Β'.

Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου προκύπτει ὅτι δύο νέοι κάτω τῶν 15 ἐτῶν ἐδιάλεξαν ὡς σύζυγό τους νέαν πολὺ μεγαλυτέρας ἡλικίας. Ἐπίσης καὶ οἱ νέοι τῶν 15—19 ἐτῶν ἐνυμφεύθησαν νέας ἀνωτέρας ἡλικίας καὶ μάλιστα 2 ἄνω τῶν 40 ἐτῶν. Τὸ ἴδιο μποροῦμε νὰ ποῦμε γιὰ τοὺς νέους τῶν 20—24 ἐτῶν ὅπου 11 ἐδιάλεξαν συζύγους

ἄνω τῶν 40 ἐτῶν καὶ 3 ἄνω τῶν 50 ἐτῶν, ποὺ κάλιστα μποροῦν νὰ ἦσαν μητέρες τους. Καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν γυναικῶν καὶ μάλιστα σὲ μεγαλυτέρα κλίμακα παρατηρεῖται τὸ ὀξύμωρον σχῆμα τῶν ἀταίριαστων γάμων. Κοπέλλες κάτω τῶν 15 ἐτῶν ἐδέχθησαν ὡς συζύγους ἄντρας 30—40 ἐτῶν, ἄλλες 15—19 ἐτῶν ἄνδρες ἄνω τῶν 50 ἐτῶν, 20—24 ἐτῶν κυριολεκτικὰ γέρους καὶ μάλιστα ἄνω τῶν 70 καὶ 75 ἐτῶν. Γενικὰ οἱ ἄνω τῶν 70 ἐτῶν 146 γέροι ἐνυμφεύθησαν κοπέλλες πολὺ μικρότερές τους μὲ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις παραπλησίας ἡλικίας, ἐνῷ ἀντιθέτως οἱ γρηὲς

ΠΙΝΑΞ Β'

Ἡλικία Γαμβροῦ	Ἡλικία Νύμφης												
	Κάτω τῶν 15	15-19	20-24	25-29	30-34	35-39	40-44	45-49	50-54	55-59	60-64	65-75	Ἄνω τῶν 75
Μέχρι 15 ἐτῶν	—	1	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—
15-19	34	935	586	136	25	6	2	—	—	—			
20-24	53	3205	7025	1569	245	47	8	1	1	1			
25-29	30	3073	13597	8467	1211	169	15	6	1	—			
30-34	11	832	5459	6546	2181	263	34	7	2	2			
35-39	3	152	1351	2605	1542	436	63	10	—	1			
40-44	—	36	300	901	993	479	149	27	6	1	1		
45-49	—	11	81	278	541	422	219	71	16	3	—		
50-54	—	3	36	72	198	265	202	110	47	12	5	2	—
55-59	—	1	29	29	61	117	131	85	63	29	4	2	
60-64	—	1	11	11	22	46	66	67	32	31	12	6	
65-69	—	1	11	11	17	39	57	53	40	28	8	7	
70-74	—	—	2	2	3	6	16	26	16	7	7	7	1
Ἄνω τῶν 75	—	—	2	2	3	4	8	4	8	8	11	3	—
Σύνολον	131	8.279	28.560	20.710	7.078	2.304	975	470	332	124	48	27	1

τῶν 70 ἐτῶν ἢ ἄνω 6 τὸν ἀριθμὸ παντρέφτηκαν γέρους ἀπὸ 60 ἐτῶν καὶ ἄνω ἢ συνομηλίκους. Ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν γυναικῶν μερικὲς 45—65 ἐτῶν ποὺ παντρεύτηκαν νέους 20—24 ἐτῶν ἢ μέχρι 30 καὶ 35 ἐτῶν, ὥστε καὶ τὸ φαινόμενον αὐτὸ νὰ εἶναι ἀντικείμενον ἐρεύνης, διότι εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς εἴτε ὁ ἄντρας εἴτε ἡ γυναίκα ἐδιάλεξαν τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς των δὲν συνηγοροῦν εἰς τοῦτο οἱ φυσιολογικοὶ νόμοι τοῦ γάμου, ἀλλὰ ποικίλοι ἄλλοι παράγοντες.

Ἕνα ἄλλο ἐνδιαφέρον στοιχεῖον εἶναι ἡ προγενεστέρα κατάστασις τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύφης. Κατὰ τοὺς στατιστικοὺς πίνακας ἐπὶ 69.178 γάμων οἱ 65.119 ἄνδρες καὶ 66.705 γυναῖκες ἦσαν ἄγαμοι, 2135 ἄνδρες καὶ 1069 γυναῖκες χῆρες, 1670 ἄνδρες καὶ 1227 γυναῖκες διαζευγμέναι καὶ 254 ἄνδρες καὶ 177 γυναῖκες δὲν ἐδήλωσαν ἰδιότητα. Ἀπὸ τοὺς ἀγάμους ἄνδρες οἱ 510 ἐπαντρεύτηκαν χῆρες καὶ οἱ 796 διαζευγμένες, ἐνῷ ἀπὸ τὰς ἀγάμους γυναῖκας οἱ 1510 παντρεύτηκαν χήρους καὶ 1308 διαζευγμένους. Οἱ χῆροι ἄνδρες κατὰ πλειονότητα ἐνυμφεύθησαν ἀγάμους, 442 χῆρες καὶ 180 διαζευγμένες καὶ οἱ διαζευγμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐν τῷ συνόλῳ των σχεδὸν ἐπροτίμησαν ἀγάμους γυναῖκες—ἄνδρες διὰ νὰ δοκιμάσουν ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ βροῦν τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία στὸ γάμο.

Ἀκόμη ἕνα στοιχεῖο εἶναι καὶ τὸ ἐπίπεδο μορφώσεως τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης. Κατὰ τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα ἐπὶ συνόλου 69778 γαμβρῶν οἱ 1814 ἦσαν ἀγράμματοι ἀπὸ ἡλικίας 15 ἐτῶν καὶ ἄνω μὲ δυστυχῶς τὸ μεγαλύτερον ἀριθμὸν εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 15—40 ἐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἀγραμμάτων οἱ 148 διαμένουν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς τέως διοικήσεως Πρωτευούσης. Ἡ πλειονότης τῶν γαμβρῶν, ἤτοι 57.621, γνωρίζουν μόνον γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν, 6734 ἔχου ἀποφοιτήσει τοῦ γυμνασίου καὶ 2731 μὲ πτυχίον ἀνωτάτης σχολῆς. Κατὰ τὰ αὐτὰ στοιχεῖα ἐπὶ 69.178 νυμφῶν, οἱ 4.861, ἦσαν ἀγράμματοι, 57.654 μὲ γνῶσιν γραφῆς καὶ ἀναγνώσεως, 5.386 μὲ ἀπολυτήριον γυμνασίου καὶ 773 μὲ πτυχίον ἀνωτάτης σχολῆς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι οἱ ἄνδρες μὲ ἀνωτάτην μόρφωσιν κατὰ πλειονότητα δὲν διαλέγουν τὰς συντρόφους των μὲ τὸ αὐτὸ ἐπίπεδο μορφώσεως, ἀλλὰ

κατωτέρας τοιαύτης καὶ ἔτσι οἱ κοπέλλες ποὺ ἀκολουθοῦν ἀνώτερες σπουδὲς στὸ τέλος ἢ παραμένουν ἀνύπαντρες ἢ τελικὰ ἐγκαταλείπουν τὸ ὄνειρον τοῦ ἐπιστήμονος συζύγου καὶ δέχονται σύζυγον καὶ μὲ μικρότερα πνευματικὰ προσόντα. Πάντως βασικὴ διαπίστωσις εἶναι ὅτι οἱ νέοι μὲ μόρφωσι τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ἐργάτες, ἐπαγγελματίαι καὶ βιοτέχναι, εὐκολώτερα δένονται μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου καὶ δημιουργοῦν οἰκογένειαν, ἐν ἀντιθέσει μὲ τοὺς ὑπαλλήλους, ἀποφοίτους γυμνασίου καὶ τοὺς ἐπιστήμονας, ποὺ εἴτε μένουν γεροντοπαλλήκαρα ἢ νυμφεύονται σὲ ἡλικίαν μεγαλυτέραν τῶν 30 ἐτῶν καὶ πολλὲς φορὲς ἀρκετὰ προχωρημένην. Ἐπίσης χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι στὶς ἀγροτικὲς περιοχὲς εἶναι εὐκολώτεροι οἱ γάμοι καὶ τῶν ἀγροτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκεῖ ἐγκατεστημένων ἐπιστημόνων.

Καὶ γεννᾶται ἕνα τεράστιον ἐρώτημα. Τὰ τελευταῖα καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν χρόνια ἕνας σημαντικὸς ἀριθμός, ἂν μὴ τὸ σύνολον τῶν κοριτσιῶν τῶν ἀστικῶν περιοχῶν καὶ σημαντικὸς ἀριθμὸς κοριτσιῶν τῆς ὑπαίθρου, φοιτοῦν καὶ ἀποφοιτοῦν τοῦ γυμνασίου καὶ τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν. Καὶ ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν δὲν φαίνεται νὰ παντρεύεται. Διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν 5.385 κοριτσιῶν μὲ ἀπολυτήριον γυμνασίου καὶ 773 μὲ πτυχίον Ἀνωτάτης Σχολῆς εἶναι ἀσήμαντος. Καὶ πρέπει νὰ δεχθοῦμε ὅτι τὰ κορίτσια αὐτὰ τελικὰ κατὰ μεγάλο ποσοστὸν παραμένουν ἀνύπαντρα ἢ τὸ πιθανώτερον δηλώνουν οἰκιακά, χωρὶς νὰ ἀναφέρουν τὰ πνευματικά των ἐφόδια. Καὶ τὸ ἐρώτημα αὐτὸ πρέπει νὰ βρῇ τὴν ἀπάντησί του. Διότι, ἂν συμβαίνῃ τὸ πρῶτον, φανερώνει ὅτι οἱ ἄνδρες φοβοῦνται τὶς μορφωμένες γυναῖκες καὶ ἀποφεύγουν νὰ τὶς καταστήσουν συντρόφους τῆς ζωῆς των, ἀποτέλεσμα ποὺ θὰ ὁδηγήσῃ, μὲ τὴ ροπὴ ποὺ ἔχουν τὰ σημερινὰ κορίτσια πρὸς τὶς ἀνώτατες σχολές, στὴν ἔλλειψι γυναικῶν καταλλήλων διὰ τὴν συμπλήρωσι τῶν ἀνδρῶν διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου. Φυσικὰ δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητη ἡ ἐπίδοσις τῶν κοριτσιῶν εἰς τὰ γράμματα. Ἀναγκάζονται νὰ σπουδάσουν γιὰ νὰ μπορέσουν ἔτσι νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ μέσα τῆς ζωῆς καὶ ὅτι μόλις βρεθῇ ὁ περιβόητος γαμπρὸς ἐγκαταλείπουν μὲ ἀνακούφισι τὶς σπουδὲς καὶ τὰ γραφεῖα, ποὺ ἐργάζονται, διὰ νὰ ἀφοσιωθοῦν στὸ σύζυγο, τὴν οἰκογένειαν, τὰ παιδιά, τὸ σπίτι τους.

Τὰ προβλήματα τοῦ γάμου, ὡς ταῦτα ἔχουν δημιουργηθῆ ἀπὸ τὶς κοινωνικὲς συνθῆκες ,εἶναι πολλαπλᾶ. Πάντως ἡ θεϊκὴ ρῆσι «τὸν ἄνθρωπον οὐ καλὸν εἶναι μόνον» δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν ἀγνοήσωμεν καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ Κράτος καὶ ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἐξετάσουν αὐτὰ ἀπὸ ὅλες τους τὶς πλευρές. Πρῶτα—πρῶτα ἂν, ἀνάλογα μὲ τὸ σύνολον τοῦ πληθυσμοῦ, οἱ γάμοι ποὺ γίνονται κάθε χρόνο εἶναι στὰ φυσιολογικὰ ὅρια. Δεύτερο, γιατὶ γίνονται οἱ ἀταίριαστοι γάμοι ποὺ κατὰ τεκμήριον δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι βιώσιμοι. Γιατὶ παρατηρεῖται ἀποχὴ τῶν μορφωμένων ἀτόμων. Καὶ νὰ βροῦμε τὰ κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ ἐμπόδια ποὺ φράζουν τὸ δρόμο πρὸς τὸν γάμο, νὰ τὰ παραμερίσουμε καὶ νὰ θεμελιώσουμε τὴν οἰκογένεια σὲ σταθερὰ βάθρα.

Διότι ἡ οἰκογένεια ποὺ δημιουργεῖται διὰ τοῦ γάμου εἶναι τὸ καλύτερο στήριγμα τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος κατὰ τὰ Ἑλληνικὰ πρότυπα. Διότι εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τὸν Ἕλληνα ὁ θεσμὸς τῶν «ἐλευθέρων» διαβιώσεων κατὰ πρότυπα ἄλλων συστημάτων, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἄμβλυσι τῶν συνειδήσεων, τὴν ἀνηθικότητα, τὴν ἔκλυσι τῶν ἠθῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ φυσιολογικῶς δυνατὸν νὰ στερήσωμεν τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα τῆς χαρᾶς, ποὺ δίνει ἡ ἀλληλοσυμπλήρωσις τῶν δύο φύλων. Γι' αὐτὸ Κράτος καὶ Ἐκκλησία ὀφείλουν νὰ διευκολύνουν τοὺς νέους καὶ τὶς νέες νὰ δημιουργήσουν διὰ τοῦ γάμου δεσμοὺς φυσιολογικοὺς καὶ κοινωνικὰ βιώσιμους ποὺ θὰ στηρίζωνται στὰ πατροπαράδοτα διδάγματα τῆς Φυλῆς μας καὶ θὰ συντελέσουν στὴν ποιοτικὴ βελτίωσι τῆς στάθμης τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΤΩΝ ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ

Ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

«Ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ παιδιοῦ τοῦ Τσὰρλς Λίντμπεργκ στὰ 1932, ἦταν τὸ πλέον συγκλονιστικὸ ἔγκλημα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Γιατὶ μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον διακεκριμένες οἰκογένειες τῆς Ἀμερικῆς ἔχασε τὸ παιδί της, πρᾶγμα ποὺ ἐξήγειρε τὴν κοινὴ γνώμη τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἔγινε αἰτία νὰ ἀρχίσῃ μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες καταδιώξεις ἐγκληματιῶν ποὺ ἔχουν ποτὲ γραφῆ. Ἐπίσης ἔγινε αἰτία τῆς ψηφίσεως τοῦ ἱστορικοῦ νόμου «Περὶ ἀπαγωγῆς Λίντμπεργκ», ὁ ὁποῖος κατευθύνει ὁλόκληρη τὴν ἀμερικανικὴ ἀστυνομία—τοπικὴ καὶ ὁμοσπονδιακὴ—πρὸς πρόληψι τοιούτων ὡμοτήτων εἰς τὸ μέλλον. Ἔκτοτε, μόνο τέσσερες περιπτώσεις ἐγκλημάτων ἀπαγωγῆς ἔμειναν ἄλυτες».

Εἶχε περάσει ἡ ὥρα πρὶν ὁ Τσὰρλς καὶ ἡ Ἄννα Λίντμπεργκ τελειώσουν τὸ δεῖπνο τους καὶ ἀποσυρθοῦν γιὰ ἀνάπαυσι κατὰ τὴν ψυχρὴ καὶ θυελλώδη ἐκείνη νύκτα τῆς Τετάρτης—1 Μαρτίου 1932.

Ὁ συνταγματάρχης Λίλντμπεργκ εἶχε πολλὴ δουλειὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὰ γραφεῖα τῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρίας, στὴ Νέα Ὑόρκη. Εἶχε μείνει ἀρκετὲς ὧρες στὸ ἰνστιτοῦτο ἰατρικῶν ἐρευνῶν τοῦ Ροκφέλλερ καὶ τελείωσε τὴν ἡμέρα του μὲ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ὀδοντιατροῦ του. Ἦταν σχεδὸν 8.30′ ὅταν ἐπέστρεψε στὴ νέα του κατοικία, στὴ Χόουπγουέλ τῆς Νιοῦ Τζέρσεϋ.

Ὅταν οἱ Λίντμπεργκ τελείωσαν τὸ φαγητό τους, ἀποσύρθηκαν στὸ σαλόνι ὅπου κάθισαν σ' ἕνα καναπέ, μπροστὰ στὴ φωτιά κουβεντιάζοντας ἀκουμπισμένοι στὸ ἀναπαυτικὸ κάθισμά τους, ἐνῷ τὰ κούτσουρα ἔκαιγαν στὸ τζάκι καὶ ὁ ἀέρας ἔπεφτε καὶ σηκώνοταν στὴ καπνοδόχο. Ἦταν μερικὰ λεπτὰ πρὶν τὶς ἐννέα.

Ξαφνικὰ ὁ Λίντμπεργκ ἔστριψε τὸ κεφάλι του. «Τὶ ἦταν αὐτό» εἶπε.

Ἡ Ἄννα τὸν ρώτησε τὶ ἤθελε νὰ πῇ.

Τῆς ἐξήγησε ὅτι εἶχε ἀκούσει κάποιο θόρυβο—ἕνα θόρυβο σὰ νὰ ἔσπαζε ξύλο. Ἡ Ἄννα εἶπε ὅτι δὲν ἄκουσε τίποτε. Περίμεναν γιὰ λίγη ὥρα καὶ μετὰ ἄρχισαν ξανὰ τὴ συζήτησή τους. Μιὰ νύχτα σὰν κι' αὐτή, ὁ ἀέρας μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ κάθε εἴδους θορύβους.

Ἡ τοποθεσία ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀπομονωμένη. Ὁ Λίντμπεργκ τὴν εἶχε διαλέξει μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἁπλῆ ζωὴ ὅπως τὴν ἀπολάμβανε ἕνας πολίτης τῆς μεσαίας τάξεως. Ἀπεχθανόταν τὴν εἰδωλολατρικὴ δημοσιότητα, ἡ ὁποία τὸν περιέβαλλε ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε κάνει τὴν ὑπερπόντια ἱστορικὴ πτῆσι του, τὸ 1927. Τὸ ἐκ 500 στρεμμάτων κτῆμα του ἦταν ἰδεώδης συνδυασμὸς γιατί, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἦταν κοντὰ στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀφ' ἑτέρου δὲ συνόρευε μὲ ἀπότομα κι' ἄγρια βουνὰ τῆς Σάουερλαντ πρὸς βορρᾶν καὶ ἀπὸ ἔλη καὶ γυμνὲς ἐκτάσεις πρὸς νότον.

Ἡ νέα ἐκ δέκα δωματίων κατοικία δὲν ἦταν ἀκόμα ἕτοιμη καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ παράθυρά της δὲν εἶχαν κουρτίνες. Συνήθως τὸ νεαρὸ ζεῦγος περνοῦσε ἐδῶ μόνον τὸ Σαββατοκύριακο καὶ τὶς ἐργάσιμες ἡμέρες ἔμενε μαζὶ μὲ τὴ χήρα μητέρα τῆς Ἄννας στὴν κατοικία της ποὺ ἦταν στὴν Ἔγγλεγουντ. Τὸ προηγούμενο Σαββατοκύριακο, ἐν τούτοις, ὁ γυιός τους ὁ Τσάρλς, ποὺ ἦταν 20 μηνῶν, εἶχε κρυολογήσει καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν βγάλουν ἔξω μὲ τὸ κρύο, παρέμειναν στὴ Χόουπγουέλ.

Τὸ βρέφος μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὰ γαλανὰ μάτια ἦταν τώρα πολὺ καλύτερα. Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο εἶχε βηματίσει μέχρι τὸ δωμάτιο τῶν ὑπηρετῶν, ὅπου ἔπαιξε γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἐνῷ ἡ παραμάννα του Μπέττυ Γκάου ἔπαιρνε τσάϊ μὲ τὸν Ὄλιβερ καὶ τὴν Ἔλση Χουέϊτλυ, οἰκονόμο καὶ μαγείρισσα τοῦ σπιτιοῦ.

Μετὰ τὸ δεῖπνο ἡ Ἄννα καὶ ἡ Μπέττυ ἔβαλαν τὸ παιδὶ στὴ κούνια του, στὸ ὑπνοδωμάτιό του, ποὺ ἦταν στὸ δεύτερο ὄροφο. Στὶς ὀκτὼ ἡ ὥρα τὸ μωρὸ κοιμόταν ἥσυχα.

Πέρασε λίγη ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκούσθηκε ὁ παράξενος θόρυβος καὶ ἡ Ἄννα ἀνέβηκε ἐπάνω κι' ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Ὁ Λίντμπεργκ ποὺ εἶχεν ἀκόμα δουλειά, ἔμεινε κάτω καὶ τακτοποιοῦσε τὴ βιβλιοθήκη του.

Στὶς 10 ἡ ὥρα ἡ Μπέττυ Γκάου μπῆκε στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο, ποὺ κοιμόταν τὸ παιδί, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ γιὰ λουτρό, ποὺ ἦταν ἡ τελευταία περιποίησίς του κάθε μέρα.

Καθὼς σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ συνηθίσουν τὰ μάτια της στὸ σκοτάδι, ἀντιλήφθηκε ὅτι δὲν ἄκουγε τὴν ἀνάλαφρη ἀναπνοή του. Ἔσκυψε γρήγορα καὶ ἔψαξε ὅλη τὴν κούνια. «Ἡ μητέρα του θὰ τὸ πῆρε» σκέφθηκε. Κατέβηκε κάτω στὸ ὑπνοδωμάτιο τῶν Λίντμπεργκ. «Κυρία Λίντμπεργκ, ἐσεῖς πήρατε τὸ παιδί;».

—«Ὄχι. Γιατί;» ἀπάντησε ἡ Ἄννα.

Ἡ Μπέττυ ἔτρεξε κάτω καὶ βρῆκε τὸν Λίντμπεργκ στὸ γραφεῖο του νὰ διαβάζῃ.

—«Κύριε συνταγματάρχα» ρώτησε λαχανιασμένη «ἐσεῖς ἔχετε τὸ παιδί;».

Ὁ Λίντμπεργκ τὴν κοίταξε μὲ ἀπορία. «Ὄχι. Δὲν εἶναι στὸ κρεβάτι του;».

—«Ὄχι».

Ὁ Λίντμπεργκ ἔτρεξε πίσω της καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω.

Ἡ Ἄννα ἔτρεξε στὸ ὑπνοδωμάτιο βιαστικά, ἔψαξε τὴ κούνια καὶ γύρισε στὴν κρεβατοκάμαρά της. Τώρα ὁ Τσὰρλς μὲ τὴ σειρά του ἔτρεχε στὸ δωμάτιο τοῦ βρέφους καὶ ἐρευνοῦσε τὴ κούνια. Δύο μεγάλες ἀσφαλιστικὲς καρφίτσες, μὲ τὶς ὁποῖες ἡ Μπέττυ εἶχε στερεώσει τὶς κουβέρτες καὶ τὰ σεντόνια στὸ στρῶμα, ἦταν ἀπείραχτες. Πάνω στὸ μαξιλάρι φαινόταν καθαρὰ τὸ ἀποτύπωμα ὅπου ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ νεαρὸς πατέρας ἔτρεξε στὴν κρεβατοκάμαρά του καὶ πῆρε ἕνα ὅπλο ἀπὸ τὴν ὁπλοθήκη του. Σὰν ἀστραπὴ γύρισε στὸ ὑπνοδωμάτιο τοῦ παιδιοῦ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Ἄννα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ γύρισε καὶ τὴν κοίταξε. «Ἄννα! Μᾶς κλέψανε τὸ παιδί μας» εἶπε.

Πάνω στὸ καλοριφέρ, κάτω ἀπὸ τὴ νοτιοανατολικὴ γωνία τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου, ὁ Λίντμπεργκ βρῆκε ἕνα φάκελλο. Τὸν ἄφησε ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίσῃ καὶ εἰδοποίησε τὴν Ἄννα καὶ τὴν Μπέττυ νὰ μὴ ἀγγίξουν τίποτε μέχρις ὅτου νὰ ἐρευνηθῇ τὸ δωμάτιο πρὸς ἀνεύρεσι δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Ὁ Λίντμπεργκ παρατήρησεν ἐπίσης μερικὲς λάσπες ἀπὸ κόκκινο πηλὸ καὶ πρόσεξε νὰ μὴ τὶς καταστρέψῃ γιατὶ μπορεῖ νὰ ἦταν ἴχνη ἀποτυπωμάτων ποδιῶν.

Ὁ Λίντμπεργκ ζήτησε ἀπὸ τὸν Ὄλιβερ Χουέϊτλυ νὰ ἀναφέρῃ τὸ ἔγκλημα στὴν ἀστυνομία τῆς Χόουπγουέλ, ἐνῷ αὐτὸς ὁ ἴδιος τηλεφώνησε στὴν κρατικὴ ἀστυνομία τῆς Νιοῦ Τζέρσεϋ. Μετὰ κάλεσε τὸ φίλο του καὶ πληρεξούσιό του στὴ Νέα Ὑόρκη, συνταγματάρχη Μπρίκινριτζ καὶ τοῦ ζήτησε νὰ ἔρθῃ ἀμέσως στὴ Χόουπγουέλ. Ἐνῷ οἱ τρεῖς γυναῖκες ἔψαχναν ὅλα τὰ δωμάτια καὶ ὅλους τοὺς χώρους ὅπου τυχὸν μποροῦσε νὰ κρύβεται τὸ παιδὶ—ἀκόμα κοίταξαν τὸ πλυσταριὸ καὶ τὸ κελάρι—ὁ Λίντμπεργκ ἔτρεξε ἔξω μὲ τὸ ὅπλο του, ἀκολουθώντας τὸ δρόμο πρὸς βορρᾶν τῆς κατοικίας του. Ὁ Ὄλιβερ τὸν ἀκολουθοῦσε ἀργὰ ἀπὸ πίσω μὲ τὸ αὐτοκίνητο, στρέφοντας τοὺς προβολεῖς του δεξιὰ κι' ἀριστερά, φωτίζοντας τὰ σκοτεινὰ χωράφια.

Ὅταν ὁ προϊστάμενος τῆς ἀστυνομίας τῆς Χόουπγουὲλ ἔφτασε μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν βοηθό του, ὁ Λίντμπεργκ τοὺς ὡδήγησε στὸ ὑπνοδωμάτιο τοῦ παιδιοῦ. Τὸ ἐξέτασαν ἐν συντομία καὶ μετὰ βγῆκαν ἔξω γιὰ νὰ κοιτάξουν γιὰ περισσότερα ἴχνη.

Παρ' ὅλο ὅτι ἦταν σκοτάδι, βρῆκαν τὰ ἴχνη γρήγορα. Κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τοῦ παιδιοῦ, βρισκόνταν δυὸ λακκοῦβες στὸ πηλῶδες ἔδαφος καὶ περὶ

τὰ 20 μέτρα πιὸ πέρα ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἀνεκάλυψε μιὰ σκάλα—ἢ μᾶλλον τὰ τμήματα μιᾶς σκάλας.

Ἦταν πρόχειρα, ἀλλὰ ἐντέχνως κατασκευασμένα, ὥστε νὰ χωρίζεται στὰ τρία καὶ συμπτυσσομένη νὰ μεταφέρεται εὔκολα. Τὸ ἄνω σκαλοπάτι καὶ ἕνα σημεῖο τοῦ ἑνὸς καδρονίου τῆς σκάλας ἦταν σπασμένα. Ἐξετάζοντας τὸ σπασμένο ξύλο ὁ Λίντμπεργκ σκέφθηκε ἀμέσως τὸ θόρυβο ποὺ εἶχε ἀκούσει λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ σαλόνι. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔπρεπε ὁ ἀπαγωγεὺς νὰ παίρνῃ τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ δωμάτιό του.

Τὰ σκέλη τῆς σκάλας ἐφήρμοζαν στὶς λακκοῦβες ποὺ βρισκόνταν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου. Ὄχι σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἡ ἀστυνομία βρῆκε ἕνα ἄλλο ἀντικείμενο—μιὰ μικρὴ σμίλη, ποὺ πιθανῶς χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴν παραβίασι τοῦ παραθύρου.

Ἐντὸς ὀλίγου κατέφθασε, συνοδευόμενος ἀπὸ τρεῖς βοηθούς, ὁ διευθυντὴς τῆς κρατικῆς ἀστυνομίας τῆς Νιοῦ Τζέρσεϋ, συνταγματάρχης Νόρμαν Σβάρτζκοπφ. Ὁ φίλος τοῦ Λίντμπεργκ, συνταγματάρχης Μπρίκινριτζ, ἦρθε μετὰ ἀπὸ αὐτόν. Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὁ Λίντμπεργκ τοὺς ὡδήγησε στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ καὶ τοὺς ἔδειξε τὰ διάφορα ἴχνη καὶ ἰδιαιτέρως τὸ γράμμα ποὺ ἦταν πάνω στὸ καλοριφέρ. Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυκτα ὅταν ὁ εἰδικὸς ἐπὶ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἔφτασε καὶ ἐξέτασε τὸ φάκελλο, γιὰ ἀποτυπώματα. Δὲν βρῆκε ὅμως τίποτε. Σιγὴ ἐπεκράτησε μέσα στὸ δωμάτιο καθὼς ἕνας ἀστυνομιὸς ἄνοιγε τὸ φάκελλο καὶ ἔδινε τὸ κακογραμμένο σημείωμα, ποὺ ἦταν μέσα, στὸν Λίντμπεργκ :

Ἀγαπητὲ κύριε,

Νὰ ἔχῃς ἕτοιμα 50.000 δολλάρια. 25.000 σὲ γραμμάτια τῶν 20 δολλαρίων, 15.000 σὲ γραμμάτια τῶν 10 δολλαρίων καὶ 10.000 σὲ γραμμάτια τῶν 5 δολλαρίων. Ὕστερα ἀπὸ 2—4 ἡμέρες θὰ σὲ πληροφορήσωμε ποὺ θὰ παραδώσῃς τὰ χρήματα. Σὲ εἰδοποιοῦμε νὰ μὴ ἀνακοινώσῃς τίποτε ἢ εἰδοποιήσῃς τὴν ἀστυνομία. Τὸ παιδὶ τὸ φροντίζουμε καλά. Συνθηματικό μας σημεῖο γιὰ ὅλα τὰ γράμματα εἶναι ὑπογραφὴ καὶ τρεῖς τρύπες...».

Ἡ ὑπογραφὴ ἦταν περίεργη, ἀλλὰ ἀλάνθαστη. Δύο κύκλοι τέμνοντες ἀλλήλους, ἐσχημάτιζαν ἕνα ὠοειδὲς ἐπίμηκες σχῆμα στὸ σημεῖο ποὺ ἐτέμνοντο. Οἱ κύκλοι ἦταν μπλέ, τὸ ὠοειδὲς σχῆμα βαθὺ κόκκινο καὶ τρεῖς τετράγωνες τρύπες διαπερνοῦσαν καὶ τὰ τρία μέρη τοῦ σχήματος σὲ μιὰ ὁριζόντια γραμμή.

Τὰ 50.000 δολλάρια ποὺ ἐζητοῦντο ὡς λύτρα, δὲν ἦταν μεγάλο πρόβλημα γιὰ τὸν Τσὰρλς Λίντμπεργκ, γιατὶ ἦταν τώρα τεχνικὸς σύμβουλος στὶς δυὸ σπουδαιότερες ἀεροπορικὲς ἑταιρίες καὶ ἦταν ἀρκετὰ εὐκατάστατος. Καὶ ἡ γυναίκα του προήρχετο ἀπὸ μιὰ ἀπ' τὶς πλουσιώτερες οἰκογένειες τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ πρόβλημα ποὺ συναντοῦσε ὁ νεαρὸς πατέρας ἦταν πὼς θὰ παρέδιδε τὰ λύτρα στοὺς ἀπαγωγεῖς. Γιατὶ τὸ σημείωμα τὸν προειδοποιοῦσε εἰδικῶς νὰ μὴ καλέσῃ τὴν ἀστυνομία—καὶ αὐτὸς εἶχε κάνει ἤδη τὸ βῆμα αὐτό.

Μέσα στὴν ἀμηχανία του στράφηκε πρὸς τοὺς ἄλλους ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τοὺς εἶπε ὅτι δὲν πρέπει οὔτε ἡ ἀστυνομία νὰ ἐνεργήσῃ κι' οἱ ἐφημερίδες νὰ γράψουν, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ καταβάλῃ τὰ λύτρα καὶ νὰ πάρῃ πίσω τὸ παιδί του. Ὁ συνταγματάρχης Σβάρτζκωπφ συμμεριζόμενος τὴν κατάστασί του, δέχθηκε καὶ δήλωσε ὅτι ἡ ἀστυνομία τῆς Νιοῦ Τζέρσεϋ θὰ προσπαθοῦσε νὰ ἀναστείλῃ τὴ δρᾶσι της. Ἀλλὰ διηρωτᾶτο κατὰ πόσον μιὰ τέτοια πολιτικὴ μποροῦσε νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογήν.

Γιατὶ στὴν πραγματικότητα, ἦταν σχεδὸν πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ προλάβουν τὴν δημοσιότητα. Μισὴ ὥρα μετὰ τὸ τηλεφώνημα τοῦ Ὄλιβερ Χουέϊτλυ πρὸς τὴν ἀστυνομία τῆς Χόουπγουέλ, σὲ τρεῖς πολιτεῖες εἶχε ληφθῇ τὸ σῆμα συναγερμοῦ ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ τηλέτυπα καὶ οἱ ἐκδότες ἀνασυνέτασσαν τὶς πρῶτες σελίδες τῶν ἐφημερίδων τους. Γρήγορα, χιλιάδες ἀνθρώπων—δημοσιογράφοι, περίεργοι κλπ.—προσε-

τίθεντο σ' αὐτοὺς ποὺ ἔσπευδαν πρὸς τὴν κατοικία τῶν Λίντμπεργκ. Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένουν τὸ πλῆθος. Ἡ δόξα τοῦ Λίντμπεργκ δὲν εἶχε μειωθῆ καθόλου κατὰ τὰ πέντε χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε πραγματοποιήσει τὴν πτῆσι του ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη στὸ Παρίσι. Γιὰ τὰ ἑκατομμύρια ποὺ τὸν ἐλάτρευαν, ὁ «Λίντυ» ἦταν ἀκόμα ὁ μετριόφρων ἄνδρας ποὺ εἶχε καταπλήξει τὸν κόσμο μὲ τὴν τόλμη του, νὰ διασχίση τὸν 'Ατλαντικὸ μόνος μὲ ἕνα σαθρὸ μονοκινητήριο ἀεροπλάνο.

Ἡ Ἄννα Μόρρου, ἐξ ἄλλου, στὴν πραγματικότητα ἦταν ἄγνωστη ὅταν ὁ Λίντμπεργκ τὴ ζήτησε γιὰ σύζυγό του πρὶν τρία χρόνια, παρ' ὅλον ὅτι ὁ πατέρας της ἦταν ἕνας πολυεκατομμυριοῦχος καὶ ἀπὸ τὸ 1927 μέχρι τὸ 1930 Πρεσβευτὴς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὸ Μεξικό. Οἱ δημοσιογράφοι ἄρχισαν νὰ γράφουν γι' αὐτὴν ὅταν ὁ Λίντμπεργκ ἐρωτευμένος, τῆς ἔκανε φλὲρτ πετώντας χαμηλὰ πάνω ἀπὸ τὸ κτῆμα της στὸ Ἔγγλεγουντ. Εἶχαν πληροφορηθῆ ὅτι ἡ Ἄννα ἦταν ἕνα ἀδύνατο αἰσθηματικὸ κορίτσι μὲ καστανὰ μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια ποὺ τῆς ἄρεσε νὰ γράφη ποιήματα. Τὸ κοινὸ ἐπεκρότησε ἐνθουσιωδῶς τοὺς γάμους τους, ποὺ ἔγιναν τὸν Μάϊο τοῦ 1929.

Μὲ τὴν ἐμφάνισι τῶν τίτλων στὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες: «ΑΠΗΧΘΗ ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ ΤΩΝ ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ», ἡ εἴδησις διαδόθηκε ἀστραπιαῖα. Ὁ Πρόεδρος Χέμπερτ Χοῦβερ συλλυπήθηκε τὸ ζεῦγος. Ὑπουργοὶ Ἐξωτερικῶν ἔστειλαν τὰ συλλυπητήρια τῶν Κρατῶν τους. Οἱ Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνέφεραν: «Εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ἀσκηθῆ πίεσις γιὰ νὰ ληφθοῦν μέτρα ποὺ νὰ καθιστοῦν τὸ ἔγκλημα τῆς ἀπαγωγῆς, προσβολὴ κατὰ τῆς πολιτείας».

Ὁ Λίντμπεργκ δὲν ἤθελε ἐπέμβασι τῆς ἀστυνομίας—ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία ἦταν τώρα ἀπαραίτητη γιὰ νὰ συγκρατήση τὰ μεγάλα πλήθη ποὺ πολιορκοῦσαν τὴν κατοικία του. Ἐπὶ πλέον οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ ἐξερευνήσουν κάθε πιθανότητα μήπως τὸ ἔγκλημα εἶχε διαπραχθῆ ἐκ τῶν ἔσω, παρ' ὅλον ὅτι ὁ Τσὰρλς καὶ ἡ Ἄννα ἦταν πεπεισμένοι ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες δὲν ἦταν ἀνακατεμένος στὴ δουλειὰ αὐτή. Σὲ λίγο ἡ Γκάου Μπέττυ καὶ οἱ Χουέϊτλυ, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ὑπηρέτες τῆς Μόρρου, ἐξετάσθηκαν.

Οἱ νεαροὶ γονεῖς ἀγρυπνοῦσαν ἀκούραστοι περιμένοντας ὅτι σὲ κάθε λεπτὸ ἦταν δυνατὸν νὰ λάβουν εἰδοποίησι. Δύο ἡμέρες μετὰ τὴν ἀπαγωγή, καθ' ὑπόδειξι τῆς Ἄννας, δημοσιεύθηκε στὴ πρώτη σελίδα ὅλων τῶν κυριωτέρων ἐφημερίδων τῆς χώρας, λεπτομερὴς κατάλογος τῆς δίαιτας τοῦ βρέφους. Σὲ μιὰ δεύτερη ἔκδοσι τῆς ἰδίας ἡμέρας, οἱ Λίντμπεργκ ἐδημοσίευσαν τὴν ἀγγελίαν ὅτι: «Μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ προσπαθήσωμε νὰ βλάψωμε αὐτοὺς ποὺ θὰ εἶχαν σχέσι μὲ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ παιδιοῦ».

Τὴν ἑπομένη ἡμέρα, στὶς 4 Μαρτίου, ἔλαβαν ἕνα γράμμα ποὺ ἔφερε τὸ ἴδιο παράξενο σύμβολο ποὺ εἶχε καὶ ἡ προηγουμένη σημείωσις γιὰ τὰ λύτρα :

«'Αγαπητὲ Κύριε,

Σᾶς προειδοποιήσαμε νὰ μὴ δημοσιεύσετε τίποτε καὶ νὰ μὴν εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία. Τώρα θὰ ἔχετε συνέπειες—δηλαδὴ θὰ κρατήσωμε τὸ παιδὶ μέχρι νὰ ἡσυχάσουν τὰ πράγματα... Μὴ φοβᾶσθε γιὰ τὸ παιδί... Τὸ τρέφομε σύμφωνα μὲ τὴ δίαιτα... Ἐμεῖς ἐνδιαφερόμαστε νὰ σᾶς τὸ στείλωμε πίσω ἐν πλήρει ὑγείᾳ. Τὰ λύτρα ὡρίσθηκαν σὲ 50.000 δολλάρια, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ πάρη μερίδα καὶ ἄλλο ἄτομο... Γι' αὐτὸ τὸ ποσὸν θὰ εἶναι 70.000... Θὰ σᾶς πληροφορήσωμε ἀργότερα ποὺ θὰ παραδώσετε τὰ χρήματα. 'Αλλὰ ὅταν ἡ ἀστυνομία θὰ εἶναι ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως καὶ θὰ ἡσυχάσουν οἱ ἐφημερίδες...».

Καθὼς οἱ ἀστυνομικοὶ μελετοῦσαν τὸ γράμμα, πρέσεξαν ὅτι δύο λέξεις ἦταν γραμμένες μὲ Γερμανικὴ ὀρθογραφία, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπόλυτο πειστήριο ὅτι ὁ ἀπαγωγεὺς ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπαραιτήτως Γερμανός. Ἴσως οἱ λέξεις καὶ ἡ ἀσύντακτος φρασεολογία νὰ ἦταν ἐπινοημένες. 'Αλλὰ πίστευαν ὅμως, ὅτι ἐφ' ὅσον στὸ

γράμμα ἀναφερόταν ἡ λέξις «ἐμεῖς», οἱ ἀπαγωγεῖς θὰ ἦταν συνδεδεμένοι μὲ σπεῖρα τοῦ ὑποκόσμου.

Ὁ Ἄλ Καπόνε, ὁ πλέον περιβόητος γκάγκστερ τῆς Ἀμερικῆς, ἀποκάλεσε τὴν ἀπαγωγὴ «κακοήθη» καὶ προσέφερε συγχρόνως 10.000 δολλάρια γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ παιδιοῦ.

Στὴ στήλη τοῦ Ἄρθουρ Μπρισμπάϊν, ποὺ διαβάζοταν ἀπὸ εὐρὺ κοινό, ὁ Καπόνε ἔκανε καὶ ἄλλη προσφορά: Ἐὰν τὸ Κράτος τὸν ἄφηνε ἐλεύθερο (ἐξέτισε τότε ποινὴ φυλακίσεως 11 ἐτῶν γιὰ φοροδιαφυγή), μποροῦσε ὁ ἴδιος νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ παιδὶ τῶν Λίντμπεργκ στοὺς γονεῖς του.

Παρ' ὅλον ὅτι ἡ προσφορὰ τοῦ Καπόνε ἀγνοήθηκε, ὁ Λίντμπεργκ καὶ Μπρίκινριτζ ἀποφάσισαν ὅτι θὰ ἦταν καλὸ νὰ ἔχουν ἕνα ἀντιπρόσωπο, ὁ ὁποῖος νὰ γνώριζε καλὰ τὸν ὑπόκοσμο. Σκέφθηκαν τὸν Μόρις Ρόσνερ, ἕνα πρώην κρατικὸ πράκτορα, μὲ ἀρκετὴ πεῖρα γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν ὡς μεσάζοντα μὲ τὸν ὑπόκοσμο. Αὐτὸς δέχθηκε νὰ ἐνεργήσῃ ὡς ἐνδιάμεσος σύνδεσμος καὶ παρὰ τὰ σχόλια καὶ τὴν κριτικὴ τοῦ κοινοῦ, ἐγκαταστάθηκε στὴν κατοικία τῶν Λίντμπεργκ.

Βιαστικὲς εἰδήσεις ἀκολούθησαν τὶς μυστηριώδεις ἐπαφὲς τοῦ παράξενου συνδέσμου τῶν Λίντμπεργκ. Μετὰ ὁ Ρόσνερ ἔκανε δηλώσεις στὸν τύπο. Ἐγνώριζε θετικὰ ὅτι τὸ παιδὶ ἦταν ἐν τῇ ζωῇ καὶ θὰ ἐπεστρέφετο στοὺς γονεῖς του.

Ἡ ὑπόθεσις ἐφαίνετο νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ τέρμα της. Ὁ κόσμος περίμενε κρατώντας τὴν ἀναπνοή του.

Ὁ Δόκτωρ Φ. Κόντον περίμενε κι' αὐτὸς μὲ ἀνυπομονησία. Ἦταν ἕνα συνταξιοῦχος καθηγητὴς στὴ Νέα Ὑόρκη, εὔσωμος, μυώδης, ἡλικίας 72 ἐτῶν (δὲν εἶχε λείψει οὔτε μιὰ φορὰ ἀπὸ τὴν τάξι ἐπὶ 46 χρόνια). Ὁ Κόντον πίστευε ἀπόλυτα ὅτι ἡ Ἀμεοικὴ ἦταν τὸ πρῶτο ἔθνος στὸν κόσμο, ὁ λαὸς της ἦταν ὁ καλύτερος καὶ οἱ ἥρωές της οἱ πλέον εὐγενεῖς. Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἥρωες ὁ πιὸ προσφιλής του ἦταν ὁ Τσὰρλς Λίντμπεργκ. Ὅταν στὶς 5 Μαρτίου διάβασε ὅτι ὁ Λίντμπεργκ βρῆκε ὡς ἀπαραίτητο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴ βοήθεια τοῦ ὑποκόσμου γιὰ νὰ ἐπανακτήσῃ τὸ παιδί του, τοῦ φάνηκε ὅτι τοῦτο εἶχε ἀποτροπιαστικὸ ἀντίκτυπο γιὰ τὴ χώρα.

Τὴ νύκτα μετὰ τὸ δεῖπνο, ὁ Δρ. Κόντον ἀποσύρθηκε στὸ γραφεῖο του, στὴν ταπεινὴ κατοικία του στὴ Μπρὸγξ καὶ ἔγραψε ἕνα γράμμα στὴν ἀγαπημένη του ἐφημερίδα τῆς Μπρὸγξ «Χόουμ Νιούς». «Προσφέρω» ἔλεγε, «1.000 δολλάρια καὶ ὅλες τὶς οἰκονομίες τῆς συζύγου μου ἐπιπροσθέτως τῶν ζητηθέντων 50.000 δολλαρίων, γιὰ νὰ μπορέσῃ μιὰ ἀξιαγάπητη μητέρα νὰ ἐπανακτήσῃ καὶ πάλι τὸ παιδί της. Εἶμαι ἕτοιμος μὲ δικά μου ἔξοδα νὰ πάω ὁπουδήποτε καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἀναφέρω τὰ ὀνόματα τῶν ἀπαγωγέων».

Ἀμέσως μόλις ἡ ἐπιστολὴ δημοσιεύθηκε στὶς 8 Μαρτίου, τὸ τηλέφωνο τοῦ Δρ. Κόντον ἄρχισε νὰ κτυπᾷ συνεχῶς. Ἡ οἰκογένειά του καὶ οἱ περισσότεροι φίλοι του τρόμαξαν. Δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι ὅλοι θὰ γελοῦσαν μαζί του μὲ τὸ νὰ νομίζῃ ὅτι οἱ ἀπαγωγεῖς θὰ διάβαζαν τὴ «Χόουμ Νιούς»; Γιατὶ εἶχε κάνει μιὰ τέτοια τρέλλα;

Ὁ Δρ. Κόντον ἀπάντησε γαλήνιος: «Θέλω νὰ ἰδῶ ξανὰ τὰ χεράκια τοῦ παιδιοῦ γύρω στὸ λαιμὸ τῆς μητέρας του».

Λόγῳ τοῦ μεγάλου φόρτου ἐργασίας—γιατὶ παρ' ὅλον ὅτι ἦταν συνταξιοῦχος, ἐξακολουθοῦσε νὰ διδάσκῃ παιδαγωγικὴ στὸ Φόρντχαμ, νὰ παραδίδῃ μαθήματα κολυμβητικῆς καὶ νὰ δίδῃ διαλέξεις πάνω σὲ πολλὰ θέματα σ' ὅλη τὴν πόλη—στὶς 9 Μαρτίου ὁ Δρ. Κόντον ἔφτασε στὸ σπίτι του μετὰ τὶς 10 μ.μ. Καθὼς διέτρεχε τὴν ἀλληλογραφία του τὸ βράδυ ἐκεῖνο, τὰ μάτια ἔπεσαν ἰδιαίτερα πάνω σ' ἕνα φάκελλο ποὺ ἀπευθυνόταν πρὸς αὐτόν. Τὸν ἄνοιξε πρῶτο.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ διάβασε τὸν κατέπληξε.

«Ἀγαπητὲ κύριε, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐνεργήσετε ὡς μεσάζων στὴν ὑπόθεσι τῶν Λίντμπεργκ, παρακαλοῦμε, ἀκολουθήσετε ἐπακριβῶς τὶς ὁδηγίες μας. Ἐγχει-

ρίσατε τὴν ἐσώκλειστη ἐπιστολὴ προσωπικῶς στὸν Λίντμπεργκ... Ὅταν πάρετε τὰ χρήματα ἀπὸ τὸν Λίντμπεργκ δημοσιεύσατε αὐτὲς τὶς λέξεις στὴ «Νιοὺ Γιόργκ Ἀμέρικαν».

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΑ

«Νὰ βρίσκεσθε στὸ σπίτι σας κάθε βράδυ ἀπὸ τὶς ἕξη μέχρι τὶς δώδεκα...». Μέσα στὸ γράμμα ὑπῆρχε ἕνας μικρότερος φάκελος.

Ὁ Κόντον κάλεσε ἀμέσως στὸ τηλέφωνο τὸν Λίντμπεργκ. Μετὰ ἀπὸ λίγη καθυστέρησι, συνδέθηκε μὲ τὸν συνταγματάρχη, τοῦ διάβασε τὸ γράμμα καὶ τοῦ ἐξήγησε γιὰ τὸ δεύτερο σφραγισμένο γράμμα.

—«Παρακαλῶ διαβάστε μου το» εἶπε ὁ Λίντμπεργκ.

Ὁ Κόντον ἄνοιξε τὸ δεύτερο γράμμα. «Ἀγαπητὲ κύριε» ἔλεγε τὸ σημείωμα «Ὁ Κόντον μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς μεσάζων. Μπορεῖτε νὰ τοῦ δώσετε τὶς 70.000 δολλάρια. Κάνετέ τα ἕνα πακέτο μικρῶν διαστάσεων». Ἐδῶ ὁ Δρ. Κόντον ἐξήγησε, ἦταν ἕνα σχεδιάγραμμα ἑνὸς πακέτου, μὲ τὶς διαστάσεις σημειωμένες κατὰ μῆκος τῶν πλευρῶν του. Μετὰ συνέχισε: «Ὅταν πάρωμε τὰ χρήματα θὰ σᾶς ποῦμε ποὺ θὰ βρῆτε τὸ παιδί σας. Πρέπει νὰ ἔχετε ἕνα ἀεροπλάνο ἕτοιμο, εἶναι 150 μίλλια μακρυά...».

Ἡ φωνὴ τοῦ Λίντμπεργκ, ἡ ὁποία φαινόταν κουρασμένη κι' ἀδιάφορη, ρώτησε ἂν αὐτὸ ἦταν ὅλο.

—«Ὄχι, εἶπε ὁ Δρ. Κόντον, δὲν εἶναι αὐτὸ μόνο. Στὸ κάτω μέρος τῆς ἐπιστολῆς ὑπάρχει ἕνα παράξενο σχέδιο. Τὸ περιέγραψε: δύο τέμνοντες ἀλλήλους κύκλοι μπλὲ χρώματος, ποὺ σχημάτιζαν ἐσωτερικῶς ἕνα ὡοειδὲς σχῆμα, τρεῖς τρύπες κατὰ μῆκος ὅλου τοῦ σχεδίου.

Ἡ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τηλεφώνου ἀκούσθηκε ζωηρὴ τώρα:

—«Θὰ πάρω ἕνα αὐτοκίνητο καὶ θὰ ἔρθω ἀμέσως».

—«Ἐσεῖς ἔχετε πολλὴ δουλειὰ» εἶπε ὁ Κόντον. «Ἐγὼ πρέπει νὰ ἔρθω σὲ σᾶς».

Ὁ Κόντον ἔφτασε στὸ Χόουπγουὲλ στὶς δύο ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία γιὰ τὰ γράμματα, εἶπε ὁ Λίντμπεργκ ὅταν τὰ ἐξέτασε. Δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι πλαστὰ γιατὶ τὸ σύμβολο τῶν ἀλληλοσυνδεομένων κύκλων δὲν εἶχε δημοσιευθῆ στὶς ἐφημερίδες. Δέχθηκε ὁ Δρ. Κόντον νὰ παίξῃ τὸν ρόλο τοῦ μεσάζοντος καὶ τοῦ ζήτησε νὰ μείνῃ στὸ σπίτι του τὴ νύκτα ἐκείνη.

Ὁ Κόντον δέχθηκε καὶ μετὰ ρώτησε ἂν μποροῦσε νὰ ἰδῇ τὴν κυρία Λίντμπεργκ. Ὁ Λίντμπεργκ τὸν ὡδήγησε στὸ δωμάτιο ὅπου ἡ Ἄννα ἀναπαυόταν. Ὁ Δρ. Κόντον εἶδε τὰ μάτια της ποὺ ἦταν γεμάτα δάκρυα.

—«Μὰ γιατὶ κλαῖτε;» τὴ ρώτησε, μὲ εὐγενικὴ φωνή. «Πηγαίνω νὰ σᾶς φέρω πίσω τὸ παιδί σας». Μετὰ πρόσθεσε χαμογελώντας: «Γιὰ κοιτάξετε τὸν συνταγματάρχη. Ζηλεύει ἕνα γέρο σὰν ἐμένα».

Ἡ Ἄννα γέλασε λιγάκι, μετὰ οἱ δυὸ ἄνδρες βγῆκαν ἔξω. Ὁ Λίντμπεργκ εἶπε στὸν ἀκμαῖο γέρο ὅτι ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ γυναίκα του γελοῦσε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τοὺς πῆραν τὸ παιδί τους. Τοῦ ζήτησε συγνώμη γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἐξοικονομίσῃ ἕνα κρεβάτι καὶ ὡδήγησε τὸν Κόντον στὸ ἄδειο δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ, ὅπου τοῦ ἔστρωσε πρόχειρα στὸ πάτωμα, κοντὰ στὴν κούνια.

Ἀφοῦ ἔμεινε μόνος σκεπτικὸς γιὰ μερικὲς στιγμές, ὁ Δρ. Κόντον γονάτισε δίπλα στὴν κούνια. Προσευχήθηκε ζητώντας βοήθεια καὶ καθοδήγησι ἀπὸ τὸν Ὕψιστο στὴν ἀποστολή του—μιὰ ἀποστολὴ τὴν ὁποία ὑπόσχοταν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐγκατέλειπε μέχρις ὅτου τὸ μικρὸ ἀγοράκι θὰ ξανακοιμόταν πάλι στὸ δωμάτιό του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ Δρ. Κόντον ἐπέστρεψε στὴ Μπρόγζ, μ' ἕνα γράμμα τοῦ Λίντμπεργκ ποὺ τὸν ἐξουσιοδοτοῦσε νὰ ἐνεργήσῃ ὡς μεσάζων του. Ὁ Μπρίκινριτζ τὸν πῆγε στὸ σπίτι του καὶ εὐχαρίστως δέχθηκε τὴν προσφορὰ νὰ μένῃ ἐκεῖ μέχρις ὅτου θὰ ὑπῆρχαν ἐλπίδες νὰ πάρουν τὸ παιδί του πίσω. Ὁ Μπρίκινριτζ δημο-

σίευσε μιὰ ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα «Νιοῦ Γιόργκ Ἀμέρικαν» : «Τὰ χρήματα εἶναι ἕτοιμα».

Γιὰ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ταυτότητά του ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ἡ ἀγγελία δημοσιεύθηκε στὶς 11 Μαρτίου μὲ τὴν ὑπογραφὴ J.F.C. ποὺ ἦταν τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ καθηγητοῦ. Ὁ Κόντον ἦταν βέβαιος ὅτι οἱ ἀπαγωγεῖς θὰ τὸν ἀνεγνώριζαν, ἀλλὰ σὲ οἱονδήποτε ἄλλον ἡ ἀγγελία θὰ ἦταν ἀκατάληπτος.

Τὴ νύκτα ἐκείνη στὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα κτύπησε τὸ τηλέφωνο. Μιὰ βαρειὰ φωνὴ ρώτησε τὸν Κόντον ἐὰν εἶχε λάβει τὸ γράμμα μὲ τὴν διακριτικὴ ὑπογραφή. Ἡ λέξις «ὑπογραφὴ» προφέρθηκε μὲ ξενικὴ προφορά.

Ὁ Δρ. Κόντον ἀπάντησε ὅτι τὴν εἶχε λάβει. Τώρα τὸ ἐνδιαφέρον του μεγάλωνε. Ἄκουσε αὐτὸν ποὺ τηλεφωνοῦσε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν ἀπάντησί του σὲ κάποιον ἄλλο. Καὶ στὸ βάθος ἄκουε καὶ κάποια ἄλλη φωνή. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ λάθος στὶς λέξεις «στάτι τσίτο», ποὺ ἄκουσε. Ἦταν ἰταλικὲς καὶ ἐσήμαιναν «μὴ μιλᾶς». Ἡ πρώτη φωνὴ εἶπε στὸν Κόντον ὅτι ἡ σπεῖρα θὰ τὸν εἰδοποιοῦσε γρήγορα ἐκ νέου. Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Ὅταν ὁ Κόντον περιέγραψε στὸν Μπρίκινριτζ τὴ συνδιάλεξι, τονίζοντας τὴ βαρειὰ προφορὰ ἐκείνου ποὺ τὸν εἶχε καλέσει, ὁ Μπρίκινριτζ βεβαιώθηκε ὅτι εἶχαν ἔρθει ἀπ' εὐθείας σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς.

Ἀλλὰ στὸ μυαλὸ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Λίντμπεργκ ἦταν κάτι ἄλλο. Ἐὰν ὁ Δρ. Κόντον ἐκαλεῖτο νὰ διαπραγματευθῇ πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς, μποροῦσε νὰ κινδυνεύσῃ. Ὁ Μπρίκινριτζ ἤθελε νὰ ἐξευρεθῇ ἄλλος τρόπος συνδιαλλαγῆς μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς, ἀλλὰ τώρα δὲν ἦταν δυνατὸ γιατὶ ἡ ὑπόθεσις εἶχε ἀναληφθῇ πλέον ἀπὸ τὸν Κόντον.

Ὁ γέρος χαμογέλασε. Μάλιστα. Εἶχε στὸ μυαλό του τὴν ἀμοιβὴ ποὺ θὰ ζητοῦσε—ἀλλὰ ἴσως νὰ ἦταν πολὺ μεγάλη.

Ὁ Μπρίκινριτζ ἀπόρησε. Πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἀμοιβή του ὥστε νὰ μὴ μποροῦσαν νὰ τὴν καταβάλουν οἱ Λίντμπεργκ;

Ἡ ἀμοιβὴ ποὺ εἶχε στὸ μυαλό του ὁ Δρ. Κόντον, εἶπε χαμογελώντας ἀκόμα, ἦταν τὸ προνόμιο νὰ παραδώσῃ αὐτὸ τὸ παιδὶ πίσω στὰ χέρια τῆς μητέρας του.

Ὁ Μπρίκινριτζ προφανῶς συγκινημένος, ἀπάντησε ὅτι ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ ἀμοιβὴ θὰ ἐρυθμίζετο.

Στὶς 8.30' τὴν ἄλλη νύκτα, 12 Μαρτίου, κτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας τοῦ Κόντον. Ἕνας ὁδηγὸς ταξὶ ἔδωσε στὸν δόκτορα ἕνα μεγάλο ἄσπρο φάκελλο κι' ἔφυγε. Ὁ Κόντον γνώρισε ἀμέσως τὸν κακὸ γραφικὸ χαρακτῆρα ἀπὸ τὴν διεύθυνσι ποὺ ἦταν γραμμένη στὸ φάκελλο. Ἡ ἐπιστολὴ ἀπευθυνόταν πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ ἔλεγε νὰ μεταβῇ σὲ μιὰ ἐγκαταλειμένη ἐξέδρα, ὅπου θὰ εὕρισκε ἕνα δεύτερο σημείωμα κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα. Ἡ τελευταία σειρὰ τῆς ἐπιστολῆς ἔλεγε «φέρε τὰ χρήματα μαζί σου».

—«Ἀλλὰ τὰ χρήματα δὲν εἶναι ἀκόμα ἕτοιμα» εἶπε ὁ Μπρίκινριτζ χρειαζόταν χρόνος γιὰ νὰ συγκεντρωθοῦν τὰ ζητηθέντα γραμμάτια.

Ὁ Κόντον ἀπάντησε στὸν Μπρίκινριτζ ὅτι θὰ τοῦ ἐξηγοῦσε γιὰ τὰ χρήματα, ἀλλὰ τώρα ὑπεράνω ὅλων ἔπρεπε νὰ κάνῃ ὅ,τι ἀκριβῶς τοῦ ἔλεγαν. Ἀμέσως κανόνισε ὥστε ἕνας στενὸς φίλος του νὰ τὸν πάῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του στὴν ἐξέδρα.

Ἦταν μιὰ πληκτικὴ νύκτα. Ὁ ψυχρὸς ἀέρας κυλοῦσε τὰ φύλλα τῶν δένδρων κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου. Τὰ σκοτεινὰ τετράγωνα ἔφευγαν γρήγορα καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε. Τέλος σταμάτησε δίπλα στὴν ἐγκαταλειμένη ἐξέδρα ποὺ περιβάλλοταν ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο. Ὁ Δρ. Κόντον κατέβηκε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, σκαρφάλωσε στὸ ὑπόστεγο καὶ πῆρε ἕνα σημείωμα ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ μιὰ πλάκα.

«Διασχίσατε τὸ δρόμο καὶ ἀκολουθήσατε τὸ φράκτη πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ κοιμητηρίου πρὸς τὴν 233ην ὁδό. Θὰ σᾶς συναντήσω ἐκεῖ».

(Συνεχίζεται)

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΓΡΑΙΑΣ

— ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΠΑΙΞΑΝΕ «ΚΟΡΩΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ» ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣΕ —

Ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Front Page Detective», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Ἦταν μιὰ μεγάλη πολυκατοικία στὸ νοτιοδυτικὸ τμῆμα τῆς πόλεως Μίλκη, ἀνάμεσα σὲ πολλὲς ἄλλες πολυκατοικίες. 32 ἄτομα ἔμεναν σὲ 23 δωμάτια καὶ ἦταν εὐνόητο ὅτι, ἕνας ἐνοικιαστὴς μποροῦσε ν' ἀπουσιάζῃ ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ ἀπουσία του.

Ἦταν Πέμπτη 22 Δεκεμβρίου 1960, ὅταν ἡ ἰδιοκτήτρια στάθηκε στὸ διάδρομο τοῦ πρώτου ὀρόφου καὶ παρακολουθοῦσε μιὰ ὁμάδα ἐνοικιαστῶν, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν πόρτα.

—«Μήπως εἴδατε τὴν Δίδα Χάϊντ τελευταῖα;» ρώτησε.

Αὐτοὶ σταμάτησαν, σκέφθηκαν καὶ κούνησαν τὸ κεφάλι.

—«Ἔχω κάμποσο καιρὸ νὰ τὴν ἰδῶ» εἶπε μιὰ γυναίκα. «Πιθανῶς νὰ ἔχει πάει ταξίδι γιὰ τὶς γιορτές».

—«Θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε» ἰσχυρίσθηκε ἡ ἰδιοκτήτρια. «Εἶναι τώρα μιὰ βδομάδα ποὺ ἡ ἀλληλογραφία της περιμένει πάνω στὸ τραπέζι». Ὑπῆρχε βάσιμη δικαιολογία γιὰ ν' ἀνησυχῇ. Ἡ δὶς Χάϊντ, ἡ ὁποία ζοῦσε ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια μόνη της στὴν πολυκατοικία, ἦταν 86 ἐτῶν.

Ἡ ἰδιοκτήτρια κοίταξε πάνω τὶς σκάλες, πῆρε βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ γιὰ τὸν τρίτο ὄροφο, ὅπου στὸ χώλλ κτύπησε τὴν πόρτα, φωνάζοντας: «Δὶς Χάϊντ».

Τότε βγῆκε ἕνας ἄνδρας ἀπὸ ἕνα διπλανὸ δωμάτιο. Ἡ ἰδιοκτήτρια στράφηκε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ρώτησε ἐὰν εἶχεν ἰδῆ τὴν Χάϊντ προσφάτως. Τῆς ἀπάντησε ὅτι γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ δὲν εἶχεν ἰδῆ τὴν γειτόνισσά του. Συνώδευσε τὴ γυναίκα κάτω προσπαθώντας νὰ ἐνθυμηθῇ ποὺ τὴν εἶχεν ἰδῆ τὴν τελευταία φορά. Ὅταν κατέβηκαν κάτω, ἡ ἰδιοκτήτρια ἐρεύνησε καὶ βρῆκε ἕνα ἀντικλεῖδι καὶ τὸν παρακάλεσε: «Θὰ θέλατε νὰ πᾶτε στὸ δωμάτιό της καὶ νὰ ρίξετε μιὰ ματιά;».

Ὁ ἔνοικος, ἕνα συνταξιοῦχος ξυλουργὸς 67 ἐτῶν, δέχθηκε καὶ πῆρε τὸ κλειδί. Ἀνέβηκε ἐπάνω, ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαρότρυπα καὶ τὸ ἔστριψε. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδε ἦταν ἕνα σημείωμα πάνω στὸ δάπεδο, ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μεγάλου δωματίου, τὸ ὁποῖον ἦταν ἄνετα ἐπιπλωμένο μὲ γραφεῖο, καθίσματα, λάμπες, βιβλία, ἀνθοδοχεῖα καὶ χαρτιὰ ποὺ ἦταν σκορπισμένα παντοῦ καὶ ἡ κλίνη κοντὰ στὸν ἀπέναντι τοῖχο.

Προχώρησε ἕνα βῆμα καὶ σταμάτησε.

Πάνω στὸ κρεβάτι ἀναγνώρισε τὴ μορφὴ τῆς Χάϊντ. Ἔκειτο ὑπτία, τὰ χέρια δεμένα μ' ἕνα λευκὸ μανδήλι, ἄλλο λευκὸ μανδήλι ἦταν χωμένο στὸ στόμα της καὶ μιὰ ἐσάρπα εἶχε δεθῇ σφιχτὰ γύρω στὸ κεφάλι της μὲ δύο κόμβους κάτω ἀπὸ τὸ δεξί της αὐτί. Τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ προσώπου της ἦταν μωλωπισμένο. Βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κατέβηκε κάτω στὴν ἰδιοκτήτρια ποὺ τὸν περίμενε στὴ βάσι τῆς σκάλας καὶ τῆς εἶπε τὶ εἶδε. Αὐτὴ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ τηλέφωνο ποὺ βρισκόταν στὸν τοῖχο καὶ κάλεσε τὴν ἀστυνομία.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα ἐστάθμευαν πρὸ τῆς πολυκατοικίας τῆς λεωφόρου Φααργουέλ. Ὁ ὑπαστυνόμος Χάρολντ Μπράϊερ ὡδήγησε τὴν ὁμάδα του μέσα.

Ὁ ἰατροδικαστὴς Δρ. Βὰν Χέκκε ἀπεφάνθη ὅτι ἡ γυναίκα ἦταν νεκρὴ ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρες.

—«Δὲν ὑπάρχουν τραύματα ἀπὸ πυροβόλο ὅπλο ἢ ἀπὸ μαχαίρι» εἶπε. «Φαίνεται ὅτι ἀπέθανε ἀπὸ ἀσφυξία, ἀπὸ τὸ φίμωτρο. Ἀσφαλῶς τὰ σημάδια αὐτὰ στὸ κεφάλι κάτι λένε. Θὰ τῆς κάνωμε νεκροψία σήμερα».

Ὁ ἀρχιφύλαξ Ἔντουϊν Σάφνερ καὶ ὁ ἀστυνομικὸς Ρίτσαρντ Βοζιεχόβσκι ἀνέβηκαν ἐπάνω ὅπου οἱ ἔνοικοι τοὺς περίμεναν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπῆτησαν κατ' ἀρχὰς ἡσυχία καὶ μετὰ εἶπαν στοὺς συγκεντρωμένους ἐκεῖ, ὅτι θὰ τοὺς ὑποβοηθοῦσαν στὸ ἔργο τους, ἐὰν διατηροῦσαν τὴν ψυχραιμία τους καὶ ἀπαντοῦσαν στὶς ἐρωτήσεις τους.

—«Ἄκουσε κανείς σας τίποτε στὸ δωμάτιο τῆς Χάϊντ;».

Μιὰ γυναίκα, ποὺ ἔμενε ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Χάϊντ, εἶπεν ὅτι ἄκουσε ἕνα βαρὺ γδοῦπο κατὰ τὶς 3 μ.μ. τὴ Δευτέρα. «Ἐσείσθηκε τὸ δωμάτιό μου καὶ ἔφυγε μιὰ φωτογραφία ἀπὸ τὴ θέσι της στὸν τοῖχο» εἶπε.

Βγῆκε τότε στὸ χώλλ, ἀνέβηκε δύο-τρία σκαλοπάτια καὶ φώναξε: «Τὶ κάνεις αὐτοῦ; ρίχνεις τὸ σουβᾶ;». Καμμία ὅμως ἀπάντησις ἢ θόρυβος ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς Χάϊντ, δὲν ἀκούσθηκε.

—«Μήπως ἡ Χάϊντ εἶχε ἐπισκέπτας; Μήπως κανεὶς ἦρθε καὶ τὴ ζήτησε;» ρώτησε ὁ Σάφνερ.

Κανείς τους δὲ γνώριζε τίποτε.

Πότε ἐθεάθη ἡ Χάϊντ γιὰ τελευταία φορά; Κανεὶς δὲν θυμόταν νὰ τὴν εἶδε ὅλη τὴ βδομάδα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε βρῆ τὸ πτῶμα της θυμόταν ὅτι εἶχεν ἰδῆ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν Χάϊντ τὴν Πέμπτη ἢ Παρασκευὴ τῆς προηγουμένης ἑβδομάδος. «Καθόταν σ' ἕνα κάθισμα στὸ διάδρομο καὶ ἀναπαυόταν. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἦταν κουρασμένη ἀπὸ ἕνα περίπατο στὴν πόλι ὅπου ἔκανε μερικὰ ψώνια».

—«Τὴν κάλεσαν στὸ τηλέφωνο τὸ Σάββατο ποὺ μᾶς πέρασε» θυμήθηκε ἡ ἰδιοκτήτρια. «Ἀνέβηκα πάνω καὶ τὴν ἐκάλεσα, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε. Ἔγραψα ἕνα σημείωμα γιὰ τὸ τηλεφώνημα καὶ τὸ ἔσπρωξα μέσα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα». Καὶ ὁ ἔνοικος τοῦ ὀρόφου της θυμήθηκε ὅτι τὴ Δευτέρα τῆς εἶχε φέρει πάνω τὴν ἀλληλογραφία της, χτύπησε τὴν πόρτα, ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι καὶ ἔρριξε τὸ γράμμα της κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἕνα ζευγάρι τὸ ὁποῖο ἔμενε σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ τρίτου ὀρόφου παραπλεύρως ἀπὸ τὴν Χάϊντ, θυμόταν ὅτι εἶχαν ἀκούσει ἕνα θόρυβο, ποὺ προήρχετο ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς ἡλικιωμένης γυναίκας, τὸ πρωῒ τῆς Παρασκευῆς, ἕνα θόρυβο ποδοπατημάτων καὶ ἕνα παράθυρο ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε. Οἱ φωνὲς ἦταν ἀσυνήθεις ὥστε καὶ ὁ σκύλος τους ἀκόμα ἐρεθίστηκε.

Πάνω, στὸ διαμέρισμα τῆς Χάϊντ, οἱ ἀστυνομικοὶ παρετήρησαν ὅτι τὸ πτῶμα ἔφερε πλήρη ἐνδυμασία. Τὸ κρεβάτι ἦταν μ' ἐπιμέλεια στρωμένο καὶ οἱ κουβέρτες ἦταν γυρισμένες πρὸς τὰ πίσω. Τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας βρισκόταν πρὸς τὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ.

Τὸ σημείωμα τὸ ὁποῖο βρέθηκε κοντὰ στὴν πόρτα, ἦταν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο εἶχε ρίξει ἡ ἰδιοκτήτρια καὶ ἀφοροῦσε τὴν τηλεφωνικὴ κλῆσι τοῦ Σαββάτου. Ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα χαρτιὰ ἀκόμα σκορπισμένα καὶ τὸ δωμάτιο φαινόταν σὰ νὰ εἶχε λεηλατηθῆ.

Ἡ νεκρὴ γυναίκα φοροῦσε ἕνα χρυσὸ δακτυλίδι μ' ἕναν ἀμέθυστο καὶ μὲ μία ἀδαμαντοκόλλησι ἀπὸ δώδεκα μικρὰ διαμάντια. Μιὰ χρυσῆ καρφίτσα συγκρατοῦσε τὸ φόρεμά της στὸ στέρνο της. Τὸ διαμέρισμα τῆς γρηᾶς γεροντοκόρης ἦταν μὲ μετριοφροσύνη ἐπιπλωμένο. Πλήρωνε μόνο 12 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Ἀλλὰ καθὼς οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν τὸν ἔρευνά τους πρὸς ἀνακάλυψιν ἰχνῶν, ἄρχισαν νὰ διαπιστώνουν μιὰ ἀτμόσφαιρα πνευματικῆς καλλιεργείας στὸ δωμάτιο.

Ὑπῆρχε ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς βιβλίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ βιβλίο τοῦ Τόμας Παίην «Ἡ ἡλικία τῆς λογικῆς» καὶ ἡ αὐτοβιογραφία τοῦ Ἄλμπερ Σβάϊτσερ. Στερεωμένη ὄρθια, πάνω σ' ἕνα τραπέζι, βρισκόταν μιὰ σελίδα ποὺ προφανῶς εἶχεν ἀποκοπῆ ἀπὸ κάποιο βιβλίο, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπεικονίζετο ὁ Ραμπιντρανὰθ Ταγκόρ,

ἕνας Ἰνδὸς ποιητής. Τὰ φορέματα εἰς τὴν ἱματιοθήκην ἔδειχναν κάτι τὸ καλαισθητικό.

Στὸ διάδρομο οἱ ἀστυνομικοὶ πληροφορήθηκαν ἐπίσης ὅτι ἡ γεροντοκόρη αὐτὴ ἦταν μιὰ γυναίκα μὲ σπάνια προσόντα.

—«Ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν» ἐξήγησεν ἡ ἰδιοκτήτρια. «Ἦταν τόσο μεγαλόψυχη γυναίκα. Δὲν ἦταν ἄρρωστη καὶ ἔβγαινε κάθε μέρα ἔξω. Μὲ τὶς φίλες της μιλοῦσε σχεδὸν κάθε μέρα ἀπὸ τὸ τηλέφωνο. Μερικὲς φορὲς οἱ φίλες της τὴν ἐπισκέπτονταν. Ἦταν γυναῖκες τῆς ἡλικίας της».

Καταγόταν ἀπὸ τὴ Ζυρίχη τῆς Ἑλβετίας, διατηροῦσε πουλιὰ καὶ ἔκανε μακρυνοὺς περιπάτους στὴν ἐξοχή. Ὅταν ἦταν νέα ἐκινεῖτο γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἀποκτήσεως τοῦ δικαιώματος ψήφου. Ἦταν φανερὸ ὅτι ἡ οἰκογένειά της ἦταν κάποτε πλούσια, ἀλλὰ ἡ τύχη ἔπαψε νὰ εὐνοῇ τὴν οἰκογένεια αὐτὴ ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Εἶχε μεγάλη ἀδυναμία στὸν Μπετόβεν καὶ σὲ ὅ,τι προερχόταν ἀπὸ τὶς Ἰνδίες. Πήγαινε σὲ πολλὰ κονσέρτα καὶ ὁποτεδήποτε ἐρχόταν κανεὶς ἀπὸ τὶς Ἰνδίες γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ διάλεξι, αὐτὴ πάντοτε παρευρίσκονταν σ' αὐτή.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μαρτυρία περὶ τῆς πνευματικῆς καλλιεργείας της, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἀνεκάλυψαν πειστήρια ποιὸς μποροῦσε νὰ ἔχῃ σκοτώσει τὴν Χάϊντ καὶ γιατί. Συνέχισαν νὰ ρωτοῦν τοὺς ἐνοίκους τῆς πολυκατοικίας, ἀλλὰ ὅλοι ἐπέμεναν ὅτι ἡ Χάϊντ δὲν εἶχεν ἐχθροὺς τοὺς ὁποίους νὰ γνωρίζουν. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ οἰκήματος δὲν εἶχεν ὑποψίες ἐναντίον ὁποιουδήποτε.

Ἐλέγχοντες συστηματικῶς οἱ ἀστυνομικοὶ τὴν πολυκατοικία, ἀνεκάλυψαν κάτι σημάδια γύρω ἀπὸ τὴν κλειδαριὰ ἑνὸς ἄλλου διαμερίσματος τοῦ τρίτου ὀρόφου. Ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ διαμερίσματος ἀνέφερεν ὅτι τὸ διαμέρισμά του δὲν εἶχε παραβιασθῆ, ἀλλὰ ἡ ταραχή του ἦταν καταφανής.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους δὲν ἀνέφερε γιὰ κλοπὲς ἀντικειμένων. Ἕνας ποὺ ἐπέστρεφε στὸ διαμέρισμά του ἀπὸ τὴ δουλειά του, βρίσκοντας τοὺς ἀστυνομικοὺς γύρω ἀπὸ τὴν πολυκατοικία, κάλεσε ἕναν ἀστυνομικὸ κατὰ μέρος καὶ τὸν ρώτησε:

—«Τὰ κοσμήματα τὰ βρήκατε;».

—«Φοροῦσε μιὰ καρφίτσα κι' ἕνα δακτυλίδι».

—«Ὄχι αὐτά. Εἶχα ἀκούσει ὅτι εἶχε ἕνα δέμα μὲ κοσμήματα, κάτι ὑπολείμματα ἀπὸ τότε ποὺ ἡ οἰκογένειά της ἦταν πλούσια».

—«Ἐσὺ τὰ εἶδες ποτὲ αὐτά;».

Αὐτὸς κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

—«Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε ἐσᾶς;».

Δὲν θυμόταν.

Ἡ ἀστυνομία δὲν βρῆκε τὰ κοσμήματα, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ φοροῦσε τὸ θῦμα. Στὸ πορτοφόλι της ἦταν μόνο ἕνα δολλάριο καὶ μερικὰ ψιλά.

Τὰ νέα περὶ τοῦ θανάτου τῆς Χάϊντ ἔφεραν στὴν πολυκατοικία μιὰ κοινωνικὴ λειτουργό. Αὐτὴ εἶπε στὴν ἀστυνομία ὅτι τὸ θῦμα ἔπαιρνε 85 δολλάρια τὸ μῆνα ὡς σύνταξι, ἡ ὁποία τῆς ἐχορηγεῖτο ἀπὸ τὸ 1947. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τάφο της, ἄλλη ἀκίνητη περιουσία δὲν εἶχε.

—«Δὲν εἶχε ἄλλα εἰσοδήματα» εἶπε. «Εἶχε ἕνα στούντιο μουσικῆς μέχρι τὸ 1921. Καθὼς φαίνεται ζοῦσε ἀπὸ οἰκονομίες ἢ ἀπὸ χρήματα κληρονομιῶν, μέχρις ὅτου ἀποτάθηκε σ' ἐμᾶς γιὰ νὰ τῆς παράσχωμε βοήθεια».

Ἡ κοινωνικὴ λειτουργὸς εἶπεν ὅτι ἐπισκεπτόταν συχνὰ τὴν Χάϊντ.

—«Ταξίδευε συχνὰ στὴν Εὐρώπη ἀπὸ τότε ποὺ ἐγκαταστάθηκε στὴν περιοχὴ ἐδῶ, ὅταν ἀκόμα ἦταν μωρό. Μιλοῦσε Ἰταλικά, Γαλλικὰ καὶ Γερμανικὰ ὅπως μιλοῦσε τ' Ἀγγλικά. Ἦταν ἐπίσης μαθήτρια τῆς διεθνοῦς γλώσσης τῆς Ἐσπεράντο».

Οἱ ἀστυνομικοί, ἐλέγχοντες ὅλη τὴν περιοχή, πληροφορήθηκαν ἀπὸ τὸν ἐκδότη τῆς «Μιλβώκη Χέραλντ», μιᾶς γερμανογλώσσου ἐφημερίδος, τὴν ὁποίαν ἔπαιρνε ἡ Χάϊντ, ὅτι εἶχεν ἀνανεώσει τὴν συνδρομή της τὴν Παρασκευὴ καὶ περὶ τὴν 11.30'

ὥραν. Ἡ γυναίκα ἦταν σὲ κέφι καὶ συζήτησε μαζί του γιὰ λίγο γιὰ τὸ τελευταῖο της ταξίδι στὴ Γερμανία.

Ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ βρέθηκαν στὸ δωμάτιο τοῦ θύματος, ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε μερικοὺς συγγενεῖς της στὴ Γουώκεσα καὶ Γούτερλοου τῆς Ἀϊόβα. Οἱ ἀστυνομικοὶ τοὺς ἐπεσκέφθηκαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐξέτασί τους δὲν προέκυψε τίποτε ποὺ θὰ βοηθοῦσε τὴν ἔρευνα.

Ἀπὸ τὴν γνωμάτευσι τοῦ ἰατροδικαστοῦ προέκυψεν, ὅτι ἡ Χάϊντ πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία. Εἶχε κτυπηθῆ δυὸ φορὲς στὸ κεφάλι, ἀλλὰ τὸ κρανίο δὲν ἦταν σπασμένο.

Ἡ ἀστυνομία ἔστειλε τὰ μανδήλια καὶ τὴν ἐσάρπα, ποὺ ἐχρησιποιήθηκαν γιὰ νὰ δεθῆ καὶ φιμωθῆ ἡ γυναίκα, στὸ κρατικὸ ἐγκληματολογικὸ χημεῖο, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ προκύψη τίποτε ἀπὸ ἐκεῖ.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ γραφεῖο τὴ νύκτα ἐκείνη μὲ ἄδεια χέρια.

Ἀπὸ τὸν ἔλεγχο ποὺ ἐνεργήθηκε, ἀποδείχθηκε ὅτι ὅλοι οἱ ἔνοικοι τῆς πολυκατοικίας ἦταν ἐν τάξει. Ἦταν ὅλοι ἔντιμοι ἄνθρωποι. Ὑπῆρχαν ὅμως δύο ἄνθρωποι στὸ τετράγωνο ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐξετασθοῦν. Ὁ ἕνας ἦταν ἕνας τέως κατάδικος καὶ ὁ ἄλλος εἶχε συλληφθῆ πρὶν δύο ἑβδομάδες ὡς ὕποπτος κλοπῆς. Κάθονταν ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε ζητήσει νὰ νοικιάσῃ δωμάτιο στὴν πολυκατοικία πρὸ μηνός, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχαν διαθέσιμα δωμάτια. Κανείς τους δὲν ἦταν σπίτι ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαν ἐκεῖ. Δύο ἄνδρες παρέμειναν καὶ τοὺς περίμεναν νὰ ἐπιστρέψουν.

Οἱ ἀστυνομικοί, ὡς ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπεβάλλετο, ἤλεγξαν τὸ ὄνομα τοῦ θύματος στὰ ἀστυνομικὰ ἀρχεῖα. Δὲν βρῆκαν ὅμως τίποτε εἰς βάρος της. Βρῆκαν ὅμως ἕνα φάκελλο ἀπὸ τὸν ὁποῖο προέκυπτεν, ὅτι ἡ Χάϊντ ὑπῆρξε θῦμα καὶ σ' ἄλλη περίπτωσι.

Μιὰ γυναίκα, ἡλικίας 24 ἐτῶν, εἶχε κατηγορηθῆ, ὅτι εἶχε πλαστογραφήσει ἕνα τσὲκ τῆς Χάϊντ. Τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν πολυκατοικία καὶ τὸ εἶχε ἐξαργυρώσει σ' ἕνα μπὰρ τῆς περιοχῆς. Καταδικάσθηκε σ' ἕνα χρόνο φυλάκισι.

—«Νὰ τὴν ἐξετάσωμε. Μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὴ πάλι».

—«Ὄχι. Εἶναι ὑπὸ παρακολούθησι. Καλύτερα ὅμως νὰ τῆς μιλήσουμε».

Ἡ διεύθυνσι τῆς πλαστογράφου, ἡ ὁποία ἦταν καταχωρισμένη στὸν ἀστυνομικὸ φάκελλο, ἦταν ἕνα διαμέρισμα, τέσσαρα τετράγωνα ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Ἦταν 10 μ.μ. ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπεσκέφθηκαν τὸ κτίριο αὐτὸ καὶ ἔκαναν ἔλεγχο τῶν ἐπιγραφῶν μὲ τὰ ὀνόματα. Δὲν ὑπῆρχε πινακίδα μὲ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας ποὺ ζητοῦσαν.

Πῆγαν στὸ πρῶτο διαμέρισμα, κτύπησαν καὶ ἕνας ἄνδρας τοὺς ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—«Δὲν ἔχω ἀκούσει ποτὲ τέτοιο ὄνομα» εἶπε.

—«Κατοικοῦσε ἐδῶ τὸν περασμένο Ἀπρίλη» εἶπεν ἕνας ἀστυνομικός.

—«Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔμενα τότε ἐδῶ. Ἐγκαταστάθηκα ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες. Νὰ ρωτήσετε τὴ γυναίκα ποὺ κάθεται στὸ δεύτερο ὄροφο. Αὐτὴ μένει χρόνια ἐδῶ καὶ τοὺς γνωρίζει καλὰ ὅλους».

Ἡ γυναίκα αὐτὴ φάνηκε πρόθυμη νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀστυνομικούς. Ἐδήλωσε ὅτι τὴν γνωρίζει, ἀλλὰ εἶχε ἀλλάξει κατοικία ἀπὸ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιο. Δὲν ἐγνώριζε ὅμως τὴν ἐνεστῶσαν διαμονή της.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπέστρεψαν στὸ Ἀρχηγεῖο. Ἐν συνεχείᾳ τὴν ἄλλη μέρα πῆγαν στὸ γραφεῖο παρακολουθήσεως καὶ ἤλεγξαν τὸ φάκελλο τῆς ἐν λόγω γυναίκας. Ἀπ' ἐκεῖ ἔλαβαν τὴν διεύθυνσί της καὶ πῆγαν ἀμέσως στὸ διαμέρισμά της, κάπου στὸ νότιο τμῆμα τῆς Μιλγουώκη. Τοὺς ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ πέρασαν μέσα.

—«Εἴδατε τώρα πρόσφατα τὴν Μάρθα Χάϊντ ;».

—«Γιατὶ μήπως εἶχε πάλι φασαρίες;».

—«Κάποιος τὴ σκότωσε».

—«Μὰ δὲν ἔχω ξαναπάει στὴν πολυκατοικία ἀπὸ τότε...».

—«Ἀπὸ πότε;».

—Ἀπὸ τότε ποὺ πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ μιὰ φίλη μου ἐκεῖ τὶς προάλλες. Ἀλλὰ τὴν Χάϊντ δὲν τὴν εἶδα».

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὴν συνώδευσαν στὸ γραφεῖο τους γιὰ περαιτέρω ἐξέτασι.

—«Καὶ πότε εἴσασθε ἐκεῖ;».

—«Τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας».

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀλληλοκοιτάχθηκαν. Ἦταν ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας ὅταν ἡ γυναίκα ποὺ ἔμενε κάτω ἀπὸ τὴν Χάϊντ ἀνέφερε ὅτι ἄκουσε τὸν βαρὺ γδοῦπο.

—«Σύμφωνα μὲ τὰ δελτία τοῦ γραφείου παρακολουθήσεως, ὑποτίθεται ὅτι ἐργάζεσθε σ' ἕνα κατάστημα. Ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ὅμως εἶπεν ὅτι δὲν ἐργάζεσθε μὲ ὄρεξι. Καὶ σήμερα δὲν πήγατε στὴ δουλειά σας. Ἐν τούτοις κρατᾶτε ἕνα ὡραῖο διαμέρισμα καὶ ἔχετε ὡραῖα φορέματα, ἐνῷ ἀπὸ τὴ δουλειά σας δὲν κερδίζετε ἀρκετὰ χρήματα γιὰ ν' ἀνταποκριθῆτε στὶς ἀπαιτήσεις αὐτές. Ποῦ τὰ βρίσκετε τὰ χρήματα;».

—«Ἔχω ἕνα φίλο» ἀπάντησε.

—«Εἶσθε βέβαιη ὅτι δὲν πλαστογραφήσατε ξένα τσέκς».

—«Μὰ δὲν ἔχετε τίποτε ἐξακριβώσει εἰς βάρος μου».

Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως συνέχισε. «Καταδικασθήκατε κατὰ τὸ τρέχον ἔτος μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι ἀφαιρέσατε ἕνα τσὲκ τῆς Χάϊντ, τὸ πλαστογραφήσατε καὶ τὸ ἐξαργυρώσατε. Ἐπισκεφθήκατε τὴν πολυκατοικία ἐκείνην... Εἴσασθε ἐκεῖ κατὰ τὸ χρόνο κατὰ τὸν ὁποῖο νομίζουμε ὅτι αὐτὴ ἐδολοφονήθη. Σᾶς ἀρέσει τὸ χρῆμα, ἀλλὰ δὲν σᾶς ἀρέσει νὰ ἐργάζεσθε γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσετε. Θυμηθήκατε τὴν ἡλικιωμένη γυναίκα, τὴν εὔκολη λεία. Ἴσως ν' ἀνεβήκατε ἐπάνω νὰ ψάξετε τὸ δωμάτιό της, ὁπότε αὐτὴ σᾶς εἶδε ξαφνικά. Δὲν χρειαζόταν νὰ εἶναι ἄνδρας γιὰ νὰ τὸ κάμῃ. Μιὰ δυνατὴ γυναίκα σὰν κι' ἐσᾶς μποροῦσε εὔκολα νὰ καταβάλῃ τὴν Χάϊντ, νὰ τὴν δέσῃ καὶ νὰ τὴ φιμώσῃ».

Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἀρνήθηκε ἐπίμονα τὴν κατηγορία αὐτὴ τῶν ἀστυνομικῶν. Τῆς ἐζητήθη καὶ ἔδωσε τὸ ὄνομα τοῦ φίλου της. Ἐκλήθηκε καὶ αὐτός, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ ἔνοικος τῆς πολυκατοικίας, τὴν ὁποία ἡ νεαρὴ γυναίκα ἀνέφερεν ὅτι εἶχεν ἐπισκεφθῆ.

Ὁ φίλος της ἀνέφερεν ὅτι πράγματι ἐξοφλοῦσε μερικοὺς λογαριασμοὺς της καὶ ἡ γυναίκα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπισκεφθῆ, ἐδήλωσεν ὅτι εἶχε παραμείνει μόνο μερικὰ λεπτὰ καὶ μετὰ ἔφυγε.

—«Τὴν εἶδα ὅταν ἔφευγε. Δὲν ἀνέβηκε ἐπάνω».

Ἡ νεαρὴ γυναίκα δέχθηκε νὰ ὑποβληθῆ εἰς ἐξέτασιν μὲ τὸ μηχάνημα τῆς ἀληθείας. Ἡ ἐξέτασις τὴν ἀπέδειξεν ἀθῷα ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔγκλημα τῆς δολοφονίας τῆς Χάϊντ καὶ ἔτσι ἀφέθηκε ἐλεύθερη.

Οἱ δύο ὕποπτοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι διέμεναν στὸ τετράγωνο, ὅπου ἦταν ἡ πολυκατοικία, συνελήφθησαν καὶ ὡδηγήθησαν στὸ Τμῆμα. Ἰσχυρίσθηκαν ὅτι δὲν εἶχαν ἐπισκεφθῆ τὴν πολυκατοικία ἐπὶ ἕνα μῆνα. Οἱ ἔνοικοι τῆς πολυκατοικίας ἐρωτήθηκαν. Κανεὶς δὲν θυμόταν νὰ τοὺς ἔχῃ ἰδῆ ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε ρωτήσει γιὰ ἕνα δωμάτιο τὸν περασμένο μῆνα. Καὶ αὐτοὶ ἀφέθηκαν ἐλεύθεροι.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἐρεύνησαν πρὸς πᾶσαν πιθανὴν κατεύθυνσιν μέχρις ὅτου οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνεκάλυψαν εἰς τὴν περιοχὴν μιὰν φίλην τῆς Χάϊντ, ἡ ὁποία εἶχε μίαν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν ἱστορίαν. Ἦταν μιὰ γυναίκα ποὺ ἐργαζόταν σ' ἕνα ἀρτοποιεῖο καὶ γνώριζε τὴν Χάϊντ ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

«Τὴν 7.30' περίπου ὥραν, ὅταν τὴν περασμένη Δευτέρα πήγαινα μὲ τὸ αὐτο-

κίνητό μου στὸ Νὸρθ Φάαργουελλ, εἶδα τὴν Χάϊντ κοντὰ στὴ γωνία Ἤστ Μπράντυ. Μιλοῦσε μ' ἕνα νέο ἄνδρα. Ἀποφάσισα νὰ σταματήσω καὶ νὰ τῆς εὐχηθῶ καλὰ Χριστούγεννα. Ἀνέκοψα τὴν ταχύτητα καὶ ἄνοιξα τὸ παράθυρο. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν εἶδα ἀπησχολημένη μὲ τὸν συνομιλητή της, συνέχισα χωρὶς νὰ τῆς μιλήσω».

Τὸ νέο δὲν τὸν ἐγνώριζε, ἀλλὰ ἔδωσε τὰ χαρακτηριστικά του καὶ ἡ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ ἐρευνᾷ πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἀτόμου τούτου.

Ἐπίσης ἡ ἀστυνομία ἀνέκρινε μιὰ γρηὰ γυναίκα 82 ἐτῶν, ἡ ὁποία ἦταν στενὴ φίλη τῆς Χάϊντ. Ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπ' ἐκεῖ προέκυψε τίποτε.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐρεύνησαν φακέλλους ἀπὸ τοὺς ὁποίους προέκυπτε, ὅτι ἡ οἰκογένεια τῆς Χάϊντ ἦταν πλούσια κατὰ τὸ παρελθόν. Ὁ πατέρας τοῦ θύματος ταξίδευε συχνὰ στὴν Εὐρώπη καὶ ἡ οἰκογένειά της ἔμενε σ' ἕνα πολυτελὲς ξενοδοχεῖο στὴ Μιλγουώκη. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, ἡ Χάϊντ κληρονόμησε μεγάλη περιουσία. Τὸ 1930 πούλησε τὴν ἀκίνητη περιουσία ἀντὶ 25.000 δολλαρίων. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τὰ χρήματα αὐτὰ ἐσπαταλήθησαν καὶ τελευταῖα ἡ Χάϊντ ζοῦσε μὲ τὸ βοήθημα τῆς κοινωνικῆς προνοίας.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀνῆκεν εἰς καλὴν τάξιν καὶ ἦταν πολὺ εὐγενική, μερικοὶ ἄνθρωποι συνδυάζουν τὰ προσόντα αὐτὰ μὲ τὸ χρῆμα. Πιστεύουν δηλαδὴ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μὲ καλοὺς τρόπους πρέπει νὰ ἔχῃ πολλὰ χρήματα. Ἐπίσης καὶ ἡ ἱστορία τῶν κοσμημάτων ἐνίσχυε τὴν ἄποψι αὐτήν.

Ὁ δολοφόνος ἔπρεπε νὰ εἶναι ἕνας τέτοιος τύπος ἀνθρώπου, ποὺ σκέφθηκε ὅτι αὐτὴ εἶχε χρήματα. Κάποιος ποὺ κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι πίσω ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τρόπους τῆς Χάϊντ ἐκρύπτετο χρῆμα. Μπορεῖ νὰ ἦταν κάποιος ποὺ ἔμενε ἐκεῖ καὶ μετῴκησε καὶ ὁ ὁποῖος φοβόταν νὰ προβῇ εἰς τοιούτου εἴδους ἐνέργεια ὅταν ζοῦσε ἐκεῖ.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπέστρεψαν στὴν πολυκατοικία καὶ ἐργάσθηκαν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτή, ἐξετάζοντες γιὰ τυχὸν πρῴην ἐνοίκους, οἱ ὁποῖοι μποροῦσαν νὰ θεωρηθοῦν ὕποπτοι.

Ἐπληροφορήθηκαν ὅτι τὸ καλοκαίρι ποὺ πέρασε ἔμενε ἕνας νέος ἐκεῖ καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε φάκελλο στὴν ἀστυνομία. Αὐτὸς εἶχε ἀλλάξει κατοικία πρὶν δύο μῆνες. Ἐπληροφορήθηκαν ὅτι ὠνομάζετο Ντόναλντ Λεβίτ, (1) ἐτῶν 23, εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν δὲ φωτογραφίαν, οἱ ἔνοικοι ἀνεγνώρισαν ἀμέσως τὸν πρῴην σύνοικό τους.

Αὐτὸς ὅμως εὑρίσκετο ἐντὸς ἀναμορφωτικοῦ ἱδρύματος πρὶν ἀπὸ δύο ἑβδομάδες καὶ φυσικὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἔχῃ δολοφονήσει τὴν Χάϊντ. Ἐν τούτοις οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἐξετάσουν.

Μετὰ ἐπίμονον ἀνάκρισιν ὁ Λεβὶτ παρεδέχθη καὶ ὡμολόγησε ὅτι ἐσχεδίαζε νὰ λῃστέψῃ τὴν Χάϊντ καὶ εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιο τοῦτο μαζὶ μὲ ἄλλο ἕνα ἄτομο τοῦ ὁποίου δὲν θυμόταν τὰ πλήρη στοιχεῖα. Θυμόταν μόνο ὅτι τὸ μικρό του ὄνομα ἦταν Ντιοὺκ καὶ τὸ ἐπίθετό του ἄρχιζε μὲ «Π» καὶ τελείωνε σὲ –σκι. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐρεύνησαν τὸ ἀρχεῖο τους καὶ βρῆκαν τὸν φάκελλο τοῦ Λερόϊ Ντιοὺκ Πατέλσκι. Ἐπεδείχθη ἡ φωτογραφία τούτου εἰς τὸν Λεβίτ, ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισε τὸν φίλο του. Ὁ Πατέλσκι αὐτὸς εἶχε διαπράξει καὶ ἄλλα ἐγκλήματα κατὰ τὸ παρελθόν. Ἐργαζόταν ὡς μπάρμαν σὲ μιὰ ταβέρνα κοντὰ στὴν παλυκατοικία, ὅπου ἔμενε ἡ Χάϊντ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ μετέβησαν στὴν διεύθυνσι τοῦ Πατέλσκι καὶ ἐπέστρεψαν στὸ Τμῆμα συνοδεύοντες τοῦτον μετὰ τοῦ φίλου του Πλάουτς, ἐτῶν 18.

Δὲν χρειάσθηκε πολὺς χρόνος γιὰ νὰ παραδεχθῇ ὁ Πλάουτς τὴν ἐνοχήν του. Αὐτὸς εἶχε δέσει καὶ εἶχε φιμώσει τὴν Χάϊντ.

---

(1) Τὸ ὄνομα Ντόναλτ Λέβιτ δὲν εἶναι τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ ἀτόμου τὸ ὁποῖο ἔχει σχέσι μὲ τὰ γεγονότα ποὺ περιεγράφησαν εἰς τὸ ἄρθρο τοῦτο. Τὸ ὄνομα ἐχρησιμοποιήθη γιὰ νὰ ἀποφευχθοῦν δυσάρεστες συνέπειες εἰς βάρος τοῦ ἀτόμου.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τὰ ἐξιστορήσῃ ὅλα.

Ὁ Πλάουτς ἀνέφερε, ὅτι εἶχε ἔρθει στὴν Μίλγουώκη πρὶν τρεῖς ἑβδομάδες καὶ εἶχε γνωρισθῆ μὲ τὸν Πατέλσκι, ὁ ὁποῖος τοῦ μίλησε γιὰ τὴν Χάϊντ καὶ αὐτὸς δέχθηκε νὰ συνεργασθοῦν γιὰ νὰ τὴ λῃστέψουν, διότι ὁ Πατέλσκι εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα γιὰ τὰ Χριστούγενα. Τὸ ἔγκλημα διεπράχθη τὸ Σάββατο 18 Δεκεμβρίου. Πῆγαν στὴν πολυκατοικία ὅπου ὁ Πατέλσκι τοῦ ἔδειξε τὸ δωμάτιο τῆς Χάϊντ καὶ τοῦ ἐξήγησε πῶς θὰ ἐνεργοῦσαν. Ἔπρεπε μόνον ὁ ἕνας νὰ μπῆ μέσα στὸ δωμάτιο.

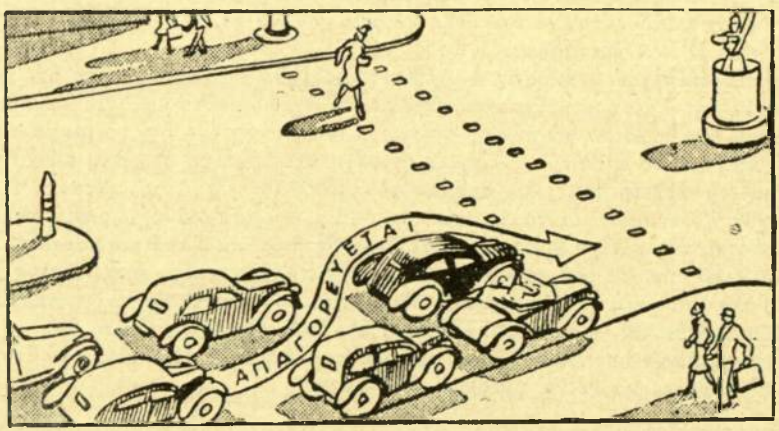
Συνεζήτησαν καὶ κατέστρωσαν τὸ σχέδιο καὶ μετὰ ἔστριψαν ἕνα κέρμα «κορώνα—γράμματα», ποιὸς θὰ ἔμπαινε στὸ δωμάτιο. Ὁ Πλάουτς εἶχε «κορώνα» καὶ κέρδισε. Κατ' ἀρχὰς δίστασε καὶ ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Τὸ κάπνισε καὶ μετὰ προχώρησε. Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ εἶπε «Κυρία, τὸ τηλέφωνο». Ἡ Χάϊντ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ αὐτὸς τὴν ἔσπρωξε μέσα καὶ τῆς φίμωσε τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι. Τὴν ἔρριξε στὸ κρεβάτι ὅπου τὴν ἔδεσε μὲ τὰ μανδήλια καὶ τῆς φίμωσε τὸ στόμα. Μετὰ ἔψαξε τὸ πορτοφόλι της, ὅπου ὑπῆρχε μόνο τὸ βιβλιάριο κοινωνικῆς προνοίας. Ἔψαξε τὸ δωμάτιο, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτε νὰ πάρῃ. Ὅταν βγῆκε ἔξω εἶπε στὸν Πατέλσκι ὅτι τῆς πῆρε εἰσιτήρια λεωφορείου ἀξίας δύο δολλαρίων. Στὴν πραγματικότητα ὅμως τὰ εἰσιτήρια ἦταν δικά του.

Ὁ Πατέλσκι ὡμολόγησε ἐπίσης τὴν ἐνοχήν του.

Τὴν ἄλλη μέρα τοὺς ὡδήγησαν στὸ νεκροτομεῖο, ὅπου ἀνεγνώρισαν τὸ θῦμα τους. Ὕστερα μεταφέρθηκαν στὴν πολυκατοικία ὅπου ἔκαμαν ἀναπαράσταση τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν Τρίτην 27 Δεκεμβρίου τοὺς ἀπηγγέλθη ἡ κατηγορία διαπράξεως φόνου πρώτου βαθμοῦ.

Κατὰ τὴν στιγμὴ ποὺ γράφονται αὐτὰ ὁ Πατέλσκι καὶ ὁ Πλάουτς βρίσκονται στὶς φυλακὲς τῆς Μιλγουώκη ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ὅταν σᾶς σταματήσῃ ὁ ἀστυφύλαξ ἢ τὸ φωτεινὸ σῆμα, δὲν πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ μπῆτε μέσα στὰ ἄλλα σταματημένα αὐτοκίνητα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν προτεραιότητα κατὰ τὴν ἐκκίνησι. Αὐτὸ ἀπαγορεύεται καὶ προκαλεῖ συχνὰ δυστυχήματα.

Ο ΣΕΡ ΧΑΛΛΙΝΤΕΫ ΠΥΓΜΑΧΕΙ ΜΕ ΕΛΛΗΝΑ ΠΟΛΙΤΗΝ

«Τὸ περιοδικό μας θὰ δημοσιεύῃ διάφορα ἀνέκδοτα σκίτσα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τὰ ὁποῖα μᾶς στέλνουν οἱ παλαίμαχοι ἀστυνομικοί. Ἐπίσης παρακαλοῦνται καὶ ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ κατὰ τὴν ὑπηρεσία τους ἔτυχε ν' ἀντιληφθοῦν διάφορα χιουμοριστικὰ ἐπεισόδια ἢ ἄλλες εἰκόνες, νὰ μᾶς τὶς ἀνακοινώσουν ὥστε νὰ τὶς δημοσιεύσουμε. Τὸ ἐπεισόδιο ποὺ δημοσιεύουμε σήμερα εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς νοοτροπίας καὶ ἀγαθότητος τοῦ πρώτου Ἀρχηγοῦ τῆς Ὀργανωτικῆς Ἀποστολῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων Ἄγγλου Σὲρ Φρειδερίκου Χαλλίντεϋ.

Ν. Α.

Ἦταν φθινόπωρο τοῦ 1924. Τὸ πράσινο τραμ τῆς γραμμῆς Σταδίου κατηφόριζε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Φιλελλήνων πρὸς τὴν Πλατεῖα Συντάγματος, μὲ ταχύτητα χελώνας, κι' ὕστερα ἀπὸ ἀναρίθμητες στάσεις θὰ κατέληγε στὴν Ὁμόνοια... Στὸν πίσω ἐξώστη ἀνέβηκε ἀπὸ τὴν στάση τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ στάθηκε ἐκεῖ, ἕνας ἀρχοντάνθρωπος, πάνω ἀπὸ πενηντάρης, μὲ σκοῦρο κουστούμι, σκληρὸ καπέλλο, σκληρὸ μονὸ κολλάρο μὲ «μυτάκια», κρατώντας ἕνα λεπτὸ μπαστουνάκι. Ἦταν ὁ Χαλλίντεϋ. Καθότανε τότε στὴν ὁδὸ Νικοδήμου καὶ παίρνοντας συνήθως τὸ τραμ κατέβαινε ὡς τὰ Χαυτεῖα. Ἐκεῖ πηδοῦσε, πάντα «ἐν κινήσει» καὶ κατευθυνότανε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πατησίων στὴν ὁδὸ Κάνιγγος 22, ὅπου τότε στεγαζότανε τὸ πρῶτο Ἀρχηγεῖο Ἀστυνομίας Πόλεων.

Τὸ φθινοπωρινὸ ἐκεῖνο πρωϊνό, ὁ Χαλλίντεϋ στεκότανε στὸν πίσω ἐξώστη τοῦ τραμ ποὺ ὅπως πάντα εἶχεν ἀρκετὸ συνωστισμό. Ἀπὸ τὴν ὁδὸ Φιλελλήνων καὶ συνέχεια, ἔμπαιναν συνεχῶς οἱ ἐπιβάτες, ὥσπου ἦρθε μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ Χαλλίντεϋ δὲν μποροῦσε νὰ κουνηθῇ. Μετὰ τὴν πλατεῖα Συντάγματος μπῆκε κι' ἄλλος ἕνας. Ἦταν ἕνας ψηλὸς ἄντρακλας μὲ φαρδυὲς πλάτες καὶ στάθηκε μπροστὰ στὰ σκαλοπάτια τοῦ ἐξώστη σκεπάζοντας τελείως τὸ μικρόσωμο Χαλλίντεϋ μὲ τὸ πελώριο σῶμα του, ἔτσι, ποὺ ὁ δυστυχὴς ἦταν ἀναγκασμένος νὰ ψηλώνῃ καὶ νὰ γυρίζῃ πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερὰ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀναπνεύσῃ.

Ὅταν τὸ τραμ ἔφτασε στὰ Χαυτεῖα ὁ Χαλλίντεϋ ἔσπρωξε ἐλαφρὰ καὶ διακριτικὰ τὸν ἄγνωστο αὐτὸ κύριο γιὰ νὰ περάσῃ καὶ νὰ πηδήξῃ ἀπ' τὸ τράμ, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνῃ. Ἀλλὰ ὁ κύριος αὐτός, μὲ ἔκδηλο δυσφορία τοῦ ἔκλεισε ἀκόμη περισσότερο τὴ δίοδο, λέγοντάς του : «Ἀπὸ μπροστὰ κατεβαίνουνε κύριε...».

Ὁ Χαλλίντεϋ ποὺ δὲν ἤξερε οὔτε λέξη Ἑλληνική, κατάλαβε ἀπ' τὶς κινήσεις τοῦ ἀγνώστου ἀνθρώπου, τί ἤθελε νὰ τοῦ πῇ. Καὶ ἀγανακτισμένος γιατὶ ἂν δὲν κατέβαινε ἀμέσως, τὸ τραμ θὰ περνοῦσε πιὰ ἀπ' τὰ Χαυτεῖα, τοῦ δίνει μιὰ σπρωξιά, τὸν ρίχνει κάτω ἀπὸ τὸ τραμ καὶ λιγιστὸς καὶ κουνιστός, κραδαίνοντας τὸ μπαστουνάκι του, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ γραφεῖο του...

Ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος σηκώθηκε ἀπὸ τὴν ἄσφαλτο, ποὺ εἶχε πέσει φαρδὺς —πλατύς, ξεσκονίστηκε πρόχειρα καὶ μὲ τὸ βλέμμα του ἄρχισε ν' ἀναζητῇ ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἔσπρωξε, χωρὶς βέβαια νὰ ξέρῃ, οὔτε καὶ νὰ μπορῇ νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ δράστης τῆς σπρωξιᾶς ἦταν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Βρεταννικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς.....

Τὸν εἶδε σὲ μικρὴ ἀπόσταση, μπροστὰ ἀπὸ τὸ τώρα κατάστημα Θανοπούλου ποὺ ἦταν τότε τὸ καφενεῖον «ὁ Παρθενὼν» καὶ εἶχε στὸ πεζοδρόμιο τραπεζάκια καὶ καρέκλες, καὶ τρέχει ἀμέσως κατ' ἐπάνω του· τὸν προφτάνει καὶ τοῦ δίνει πισώπλατα μιὰ γερὴ γροθιά...

Ξετινάχτηκε ὁ Χαλλίντεϋ, σὰν νὰ τὸν χτύπησε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ἀλλὰ ἀμέσως,

χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του, βγάζει τὸ καπέλλο καὶ τὸ σακκάκι του, τ' ἀκουμπᾶ μαζὶ μὲ τὸ μπαστουνάκι του σ' ἕνα τραπέζι τοῦ «Παρθενῶνος», ἀνασκουμπώνεται ἀστραπιαῖα καὶ... προσκαλεῖ εἰς πυγμαχίαν τὸν ἄγνωστον....'Ο ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν ὅπως εἴπαμε, ἕνας ἄντρακλας γεροδεμένος, ἀλλὰ δὲν ἤξερε ἀπὸ πυγμαχία. "Οταν ὅμως εἶδε τὸ Χαλλίντεϋ νὰ τὸν προκαλῇ, ἀποφάσισε ν' ἀμυνθῇ.

"Ετσι ἀρχίζει μιὰ πυγμαχία στὴ μέση τοῦ δρόμου, ποὺ γίνεται ἀφορμὴ νὰ συγκεντρωθῇ κόσμος πολὺς καὶ νὰ διακοπῇ κάθε κυκλοφορία. 'Ο Χαλλίντεϋ μὲ δυὸ—τρεῖς γερὲς γροθιὲς βγάζει νὸκ—ἄουτ τὸν ἄγνωστο ἀντίπαλό του. 'Αλλὰ καταφθάνουν μὲ τὴ φασαρία οἱ Χωροφύλακες ('Η 'Αστυνομία Πόλεων δὲν εἶχεν ἔρθει ἀκόμη στὴν 'Αθήνα). Καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσουν τί συνέβη, ἁρπάζουν τὸν... ἀκούσιο πυγμάχο καὶ τὸν κουβαλᾶνε στὴν 'Αστυνομικὴ Διεύθυνση 'Αθηνῶν ποὺ στεγαζότανε τότε σ' ἕνα οἴκημα τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας ἦταν τότε ὁ Συνταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς Κοκκαλᾶς.

—Τί συμβαίνει ; ρωτᾷ τοὺς χωροφύλακες.

—Αὐτός κ. Διευθυντά, χτύπησε τὸν κ. 'Αρχηγό.

—Ποιὸν 'Αρχηγό ;

—Τὸν κ. Χαλλίντεϋ.

Καὶ ὁ Κοκκαλᾶς χωρὶς καμμίαν ἄλλη ἐξέτασι ἢ ἐνέργεια, διατάζει καί, κλείνουν στὸ κρατητήριο τὸν ἄγνωστο...

Τὴν ἴδια μέρα, κατὰ τὶς 11 ἡ ὥρα τὸ πρωΐ, ἕνα κορίτσι ὡς 18 χρονῶν, νόστιμο, μαυροφορεμένο, πηγαίνει δειλὰ—δειλὰ στὸ 'Αρχηγεῖο καὶ παρουσιάζεται στὸν τότε 'Υπασπιστὴ τοῦ Χαλλίντεϋ καὶ μακαρίτη τώρα Κώστα Κασιμάτη.

—Θέλω νὰ μιλήσω στὸν κ. 'Αρχηγό.

—Δὲν μπορεῖτε νὰ μιλήσετε σὲ μένα ;

—Πρέπει νὰ μιλήσω στὸν ἴδιο. Παρουσιᾶστε με σᾶς παρακαλῶ πολύ.

'Ο Κασιμάτης τὴν παρουσιάζει στὸν Χαλλίντεϋ καὶ διερμηνεύοντος τοῦ ἰδίου τὴν ρωτᾷ ὁ 'Αρχηγός.

—Τί θέλετε ;

Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ διατάξετε νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴ φυλακὴ τὸν πατέρα μου.

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω δεσποινίς.

—Σήμερα τὸ πρωὶ σᾶς συνέβη μιὰ παραξήγησι μὲ τὸν πατέρα μου. Τὸν ἔχουν τώρα κλεισμένο στὰ κρατητήρια τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως.

Κατάπληκτος ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος τζέντλεμαν, διατάσσει τὸν Κασιμάτη καὶ παίρνει στὸ τηλέφωνο τὸν Κοκκαλᾶ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μαθαίνει τὰ καθέκαστα καὶ ἀναφέρει στὸν 'Αρχηγό.

—Δὲν διέταξα ἐγὼ—εἶπε—νὰ φυλακίσουν τὸν ἄνθρωπο. 'Αλλὰ πηγαίνετε δεσποινίς, ὁ πατέρας σας θ' ἀφεθῇ ἀμέσως ἐλεύθερος.

Καὶ διὰ τοῦ Κασιμάτη διατάσσει τὸν Κοκκαλᾶ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸν κρατούμενο.

Τὸ κορίτσι ὑποκλίνεται καὶ γεμᾶτο χαρὰ ἀποχαιρετᾷ καὶ τραβᾷ πρὸς τὸ διάδρομο γιὰ νὰ κατέβῃ τὴ σκάλα. 'Ο Χαλλίντεϋ τὴν παρακολουθεῖ ὄρθιος μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του. 'Αλλὰ πρὶν προλάβῃ τὸ κορίτσι νὰ φτάσῃ στὸ κεφαλόσκαλο τὸ ξαναφωνάζει.

—Πὲς στὸν πατέρα σου, νὰ εἰδοποιήσῃ ὅποτε θέλει νὰ... παίξωμε... μπόξ... 'Αλλὰ νὰ τοῦ πῇς πῶς δὲν ἐπιτρέπεται τὸ χτύπημα ἀπὸ πίσω. Κατάλαβες ; Αὐτὸ ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν κανονισμὸ τῆς πυγμαχίας...

Αὐτὸς ἦταν ὁ Χαλλίντεϋ. 'Αγαθός, τζέντλεμαν καὶ ἀπίστευτα ἀφελής. Εἶχε καρδιὰ μικροῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ ψυχὴ γίγαντα.

Γι' αὐτὸ θὰ μείνῃ ἀξέχαστος σ' ὅσους τὸν γνώρισαν καὶ συνεργάστηκαν μαζί του.

Ένα βραδυνό στή Σχολή Ἀστυφυλάκων μέ τήν Πανελλήνιον Ἕνωσιν Προστασίας Νέων

Ὑπὸ δοκίμου ἀστυφύλακος
κ. ΣΑΡ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΥ

Μέσα στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου, ὡρισμένα γεγονότα γίνονται πολλὲς φορὲς σταθμοὶ ἀνεξίτηλοι, σταθμοὶ ποὺ σὲ κάνουν νὰ τοὺς θυμᾶσαι πάντα καὶ νὰ τοὺς φέρνῃς στὸ νοῦ σου σὰν ὄνειρο καὶ σὰν ἀνάμνησι προσφιλῆ καὶ πάντα ὡραία.

Ἕνα τέτοιο γεγονὸς θὰ θυμοῦνται ἴσως γιὰ πολλὰ χρόνια οἱ δόκιμοι ἀστυφύλακες. Εἶναι κάτι, ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ φύγουμε γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν καθημερινή, τὴν ἀδιάκοπη καὶ κουραστικὴ ἐκπαίδευσι τῆς Σχολῆς καὶ μᾶς ἔφερε σὲ ἕνα περιβάλλον ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πεζό, τὸ ὁμοιόμορφο. Ἔσβησε γιὰ λίγο τὸ χεροπιαστό, τὸ θετικό, τὸ ἀσφαλισμένο στὰ στενὰ ὅριά του φῶς, ποὺ παρέχει ἡ ἐκπαίδευσι τῆς Σχολῆς καὶ ἕνα ἄλλο φῶς ἄπλετο σκορπίστηκε παντοῦ καὶ φώτισε καὶ ξεκούρασε ψυχικὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς.

Εἶναι βραδυνὸ τῆς 7ης Σεπτεμβρίου. Ἡ νύκτα ἔχει ἀρχίσει νὰ ἁπλώνῃ τὸ σκιερό της πέπλο. Τὸ σούρουπο ἔβαφε μαβιὰ τὰ ἀραιὰ συννεφάκια, ποὺ σὰν πρόβατα ξεπρόβαλαν στὸ διάφανο φόντο τοῦ καταγάλανου ἀττικοῦ οὐρανοῦ. Μέσα εἰς τὸ προαύλιον τῆς Σχολῆς μας, οἱ δόκιμοι περιπατοῦν παρέες—παρέες, ὥσπου ὁ Ἀξιωματικὸς τῆς Ὑπηρεσίας νὰ σημάνῃ πάλι τὴν εἴσοδο στὰ διδακτήρια γιὰ τὴν βραδυνὴ μελέτη. Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμὴ εἴδαμε ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο, νὰ σταματᾷ στὴν πύλη τῆς Σχολῆς καὶ νὰ κατεβαίνουν...

Ποῖοι νὰ εἶναι ἀρά γε καὶ τί νὰ θέλουν; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα πέρασε στὴ στιγμὴ καὶ σὲ λίγο ἔγινε ἀγωνία. Ἀλλὰ σύντομα μάθαμε τὴν ἀλήθεια.

Ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Προστασίας Νέων, ποὺ σκοπός της εἶναι ἡ καθοδήγησις καὶ διαφώτισις τῶν νέων μας, διὰ προβολῶν, διαλέξεων καὶ λοιπά, θὰ μᾶς ἐπρόβαλε μιὰ σειρὰ ἀπὸ φωτεινὲς εἰκόνες, σχετικὲς μὲ τὴν θρησκευτικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν νέων. Ἡ προβολὴ ἀρχίζει. Κατ' ἀρχὰς ὡμίλησε δι' ὀλίγων ὁ σεβαστὸς Διοικητής μας κ. Ἀναστάσιος Ντουφεξῆς διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως καὶ τὴν ἐν γένει δρᾶσιν τοῦ συλλόγου. Ἀκολούθως ὁ λαϊκὸς ἱεροκήρυξ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Παπασταματάκης, μὲ σαφήνεια καὶ γλαφυρότητα, μᾶς ἐξηγοῦσε τὶς προβαλλόμενες εἰκόνες. Ἦταν πραγματικὰ ἕνα θέαμα ποὺ πρώτη φορὰ ἀντίκρυζαν τὰ μάτια μας. Ἕνα ταξίδι στοὺς Ἁγίους Τόπους! Στὰ βιβλικὰ ἀκρογιάλια! Στὶς Πολιτεῖες! Στὶς ἀκροποταμιές! Στὰ βουνά! Παντοῦ ὅπου ὁ μεγάλος Θεὸς μᾶς ἐδίδαξε. Παντοῦ ὅπου ἐθαυματούργησε. Ἐκεῖ τέλος ποὺ σὰν ἄνθρωπος ἐθυσιάσθη. Μὲ τῆς ψυχῆς μας τὰ μάτια τρέχουμε ἐκεῖ! Στὴ χώρα τῆς γραφῆς. Τὴ μαγική! Τὴν παραμυθένια! Ἡ Γαλιλαία! Πόσες φορὲς ὁ Κύριος δὲν στάθηκε κάτω ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες πορτοκαλλιές! Πόσες φορὲς οἱ χωρικοί της δὲν φιλοξένησαν τὸν πτωχὸν Ναζωραῖο! Ἀλλὰ καὶ πόσες φορὲς Ἐκεῖνος δὲν τοὺς εὐεργέτησε! Μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὄνειρο, μᾶς ξυπνάει ποὺ καὶ ποὺ ἡ φωνὴ τοῦ ἐξηγητοῦ μας, τοῦ κ. Παπασταματάκη. «Νὰ ἐκεῖ ἐπάνω ὁ Γολγοθᾶς». «Νὰ ἐδῶ δεξιὰ ὁ λίθος τοῦ μαρτυρίου». Ὁ Ναὸς τοῦ Παναγίου Τάφου. Ἕνα βυζαντινὸ Ἑλληνικὸ μνημεῖο, ποὺ θὰ μαρτυρῇ γιὰ αἰῶνες τὴ δύναμι καὶ τὴ δόξα τοῦ Βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ Ἰορδάνης. Ἐκεῖ ποὺ ὁ Κύριος ἐδίδαξε στοὺς ἀνθρώπους τὴν ταπείνωσι. Τὸ βουνὸ ποὺ

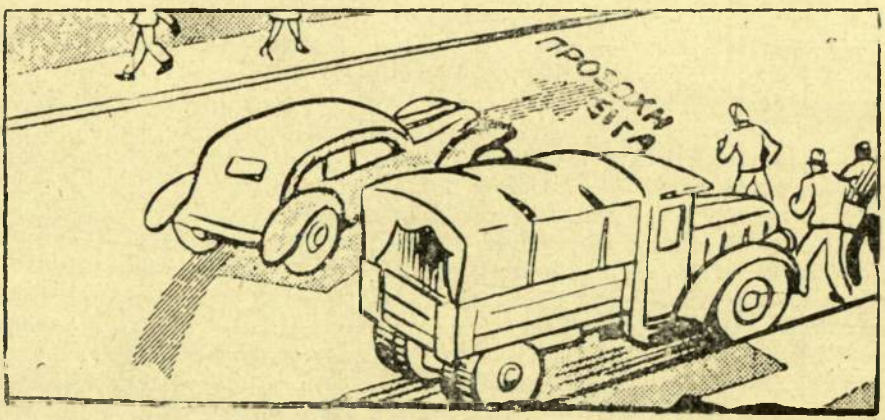
ἐκήρυξε τὴν Ἀγάπη. Ὁ κῆπος τῆς Γεθσημανῆς. Τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ὁ φρικτὸς Γολγοθᾶς. Δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ποτὲ ὅτι μερικὰ λεπτὰ θὰ ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ κανεὶς αὐτὰ ποὺ λέγει ὁ ποιητής: «Καὶ σὰν θελήσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ ξαναβρῇ τὰ νιᾶτα του, νἄρχεται στὸ ποτάμι τῆς ὀμορφιᾶς νὰ λούζεται». Σ' αὐτὸ τὸ ποτάμι κολυμπήσαμε καὶ μεῖς. Καὶ βρήκαμε δύναμι. Γιὰ πρόοδο. Γιὰ δημιουργία. Ταξιδέψαμε ὅλοι, δόκιμοι καὶ Ἀξιωματικοί, στοὺς τόπους ἐκείνους καὶ περιπατήσαμε μαζὶ μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τοὺς Μαθητάς Του. Ὢ ἂν ἦταν δυνατὸν αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις, νὰ ἦταν πραγματικότης. Μαζὶ μὲ ἕνα ὡραιότατο καὶ ἐμπνευσμένο ποίημα ἀφιερωμένο στὸ μαρτύριο τοῦ Κυρίου, ποὺ ἐφιλοτέχνησε καὶ ἀπήγγειλε ἡ καλλιτέχνις Κυρία Μερόπη Ροζάν, σεβαστὴ γερόντισσα καὶ ἀκούραστη ἐργάτρια ὑψηλῶν ἔργων τελείωσε τὸ ψυχικὸ αὐτὸ πανηγύρι.

Ἕνα θερμότατο χειροκρότημα ἦτο τὸ εὐχαριστῶ πρὸς τὴν ἀντιπροσωπεία τῆς Ἑνώσεως, ἐκ τῶν ὁποίων, τόσον ἡ Πρόεδρος κ. Μαρία Ματζούφα, ἱέρεια καὶ αὐτὴ στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον καὶ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς κ. Ἀνδρέας Ἀνάργυρος, παρέμειναν συζητώντας ἐπὶ πολὺ ἀκόμα μέσα εἰς ἕνα κύκλο ἀπὸ δοκίμους. Καλοί μας φίλοι, θὰ ἔχετε τὴν παντοτεινή μας εὐγνωμοσύνη. Πιστέψτε ὅτι μᾶς χαρίσατε κάτι ποὺ πολλὲς μαζὶ προβολὲς καὶ διαλέξεις δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιτύχουν. Σᾶς περιμένουμε καὶ πάλι στὴ Σχολή μας. Γιὰ νὰ μᾶς ἀναβαπτίσετε ξανὰ στὴ χριστιανική, τὴν ἀνθρωπιστική, τὴ χρυσῆ κολυμπήθρα τῆς ἀρετῆς, ὥστε μαζὶ μὲ τὰ ἐπαγγελματικὰ ἐφόδια νὰ ξεκινήσουμε πάνοπλοι γιὰ τὸ ἐπίπονο μὰ ἀληθινὰ μεγάλο ἔργο τοῦ ἀστυνομικοῦ. Τὴ θυσία ποὺ ἀπαιτεῖ λιγώτερη γνῶσι καὶ περισσότερη ἀνθρωπιά.

Ὁ ξανθὸς Ναζωραῖος, ἂς φωτίζῃ ὅλους μας στὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς προόδου.

Σ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Μὴ ξεχνᾶτε ποτέ, ὅτι τὸ προσπέρασμα ἔχει καὶ τοὺς κινδύνους του καὶ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή. Ὅταν μάλιστα προσπερνᾶτε ἄλλο σταματημένο αὐτοκίνητο ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ βλέπετε πρὸς τὰ δεξιά σας, πρέπει νὰ ἐλαττώνετε τελείως τὴν ταχύτητα, ὥστε νὰ σταματᾶτε ἀμέσως ἂν παραστῇ ἀνάγκη.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Δημοκρίτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας 22, κοντὰ στὸν Ἅγιο Διονύσιο τὸν Ἀρεοπαγίτη.

Ὁ Δημόκριτος, μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, γεννήθηκε στ' Ἄβδηρα τῆς Θράκης μεταξὺ 470 καὶ 460 π.Χ. καὶ πέθανε ἐκεῖ σὲ ἡλικία 109 χρόνων. Ἔγραψε πολλὰ ἔργα, ἀναφερόμενα σ' ὅλα σχεδὸν τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε διάσημο ἦτο ἡ περὶ ἀτόμων θεωρία του, ἡ ὁποία σήμερα ἐπεκυρώθη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη.

Σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία αὐτή, ὅλα τὰ ὄντα ἀποτελοῦνται ἀπὸ ὑλικὰ ἄτομα καὶ κενόν. Τίποτε δὲν γίνεται ἐκ τοῦ μὴ ὄντος καὶ τίποτε δὲν καταστρέφεται. Τὰ ἄτομα, ἄπειρα κατὰ τὸ πλῆθος καὶ τὴν μορφήν, ἔρχονται διὰ στροβιλισμοῦ σ' ἐπαφὴ τὰ μὲν πρὸς τὰ δέ, καὶ παράγουν ἑνώσεις, ὡς τὸ νερό, ὁ ἀέρας, ἡ γῆ, ἡ φωτιά. Ὁ στροβιλισμὸς αὐτός, ποὺ τὸν ὀνομάζει Ἀνάγκην, εἶναι ἡ αἰτία τῆς γενέσεως τῶν πάντων.

Δημοσθένους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Παλαμηδίου 58, στὸ Μεταξουργεῖο.

Ὁ Δημοσθένης, τοῦ ὁποίου τὸ πλῆρες ὄνομα ἦτο : Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεύς, περίφημος ρήτωρ καὶ πολιτικὸς τῆς ἀρχαιότητος, γεννήθηκε κατὰ τὸ ἔτος 384 π.Χ. Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὸν Δημοσθένη εἶναι ἡ μεγάλη του φιλοπατρία, ἡ δεινότης τῆς διανοίας του καὶ ἡ βαρύτης τῶν ἐπιχειρημάτων του. Ἔγραψε πολλοὺς δικανικοὺς λόγους κατὰ παραγγελίαν ἄλλων, πλὴν καὶ ὁ ἴδιος παρίστατο ὡς συνήγορος στὰ δικαστήρια. Τὴν πολιτικήν του δόξα τὴν ὀφείλει κυρίως στοὺς κατὰ τοῦ Φιλίππου Β΄ τῆς Μακεδονίας λόγους του, μὲ τοὺς ὁποίους προσεπάθησε νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐξάπλωσι τῆς Μακεδονικῆς ἡγεμονίας στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἦλθε σὲ ρῆξι καὶ μὲ τὸν Αἰσχίνη, φιλιππίζοντα Ἀθηναῖο. Ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Φιλίππου καὶ τὴν καταστροφὴ τῶν Θηβῶν, ἀπὸ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο, ὁ Δημοσθένης ἐμετρίασε τὴν κατὰ τῶν Μακεδόνων πολιτικήν του.

Τὸ 424 κατηγορήθηκε γιὰ δωροδοκία. Φυλακίσθηκε ἀλλὰ ἐδραπέτευσε καὶ πῆγε στὴν Αἴγινα. Στὴν Ἀθήνα γύρισε ξανά, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὅταν κατεστάλη ἡ ἐπανάστασις ἡ ὁποία ἐξερράγη, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ Δημοσθένης κατέφυγε στὸν τῆς Καλαυρίας (Πόρος) ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου καὶ παίρνοντας δηλητήριο πέθανε στὶς 12 Ὀκτωβρίου τοῦ 322 π.Χ.

Δήμου Τσέλιου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κάλβου 140, ὄπισθεν τῶν φυλακῶν Ἀβέρωφ.

Ὁ Τσέλιος Δῆμος, στρατηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, διακρίθηκε στὴ τελευταία πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου.

Δημουλίτσα Πάργας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κουτσικάρη 28, κοντὰ στὴ πλατεῖα Γκύζη.

Ὁ Ἰωάννης Δημουλίτσας, ναυτικὸς ἀπὸ τὴ Πάργα, μετέσχε τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1831 καὶ πέθανε καὶ κατὰ τὴν διάρκεια αὐτοῦ. Ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ ἐκδουλεύσεων κατετάγη στοὺς ὑποπλοιάρχους.

Δημοφῶντος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἡρακλειδῶν 43, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο ἀεριόφωτος.

Ὁ Δημοφῶν, γυιὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, μετέσχε τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Θησέως, ὁ Δημοφῶν διεδέχθη αὐτὸν στὴ βασιλεία τῆς χώρας του.

Δημοχάρους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀναπήρων Πολέμου 22, ὄπισθεν τοῦ νοσοκομείου τοῦ Ναυτικοῦ.

Ὁ Δημοχάρης, Ἀθηναῖος ρήτωρ, πολιτευτὴς καὶ ὁ ἱστορικός, γυιὸς τοῦ Λάχητος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Δημοσθένους, ἀπὸ τὴν ἀδελφή του, γεννήθηκε τὸ 355 π.Χ. καὶ πέθανε τὸ 270 π.Χ. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (307) κατέλαβε ὕψηλὴ θέσι, ἀλλὰ τὸ 303 ἐξωρίσθη γιατὶ ἐγελοιοποίπτησε ψήφισμα τοῦ Στρατοκλέους. Τὸ 286 ἀνεκλήθη ἀπὸ τὴν ἐξορία.

Οἱ νεώτεροι κριτικοὶ διαφορετικὴν ἔχουν γνώμην γιὰ τὴν ἀξίαν του ὡς ρήτορος καὶ πολιτικοῦ, πλὴν ὅλοι συμφωνοῦν πὼς ἡ διοίκησίς του ὑπῆρξεν ἔντιμος καὶ ἐπιτυχής.

Δηροῦ ἢ Δυροῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φιλιππουπόλεως 52, στὸν Ἅγιο Μελέτιο Σεπολίων.

Ὁ Δηρὸς ἢ Δυρὸς εἶναι ὅρμος τῆς ἀκτῆς τῆς Μάνης, στὸ Μεσσηνιακὸ κόλπο, μεταξὺ Λιμενίου καὶ Σπαθάρι.

Διαγόρα.

Βρίσκεται στὸ Α΄ Νεκροταφεῖο, πρὸς τὴν πλευρὰ τοῦ Μέτς κι' εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Φρύωνος (συνεχείας τῆς Μάρκου Μουσούρη).

Ὁ Διαγόρας, διάσημος ἀθλητὴς τῆς Ρόδου τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος ἀνακηρύχθηκε νικητὴς στοὺς τέσσερις πανελλήνιους ἀγῶνες (Πύθια—Νέμεα—Ὀλύμπια—Ἴσθμια) καθὼς καὶ σ' ἄλλους τοπικούς. Γέρων πλέον, εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ ἰδῇ ὀλυμπιονίκες καὶ τοὺς τρεῖς γυιούς του (Ἀκουσίλαον—Δημάγετον—Δωριέα), οἱ ὁποῖοι, ὕστερα ἀπὸ τὴ νίκη των, ἀφήρεσαν ἀπὸ τὰ κεφάλια των τὰ στεφάνια, ἐστεφάνωσαν τὸν πατέρα τους καὶ παίρνοντάς τον στὰ χέρια τὸν περιέφερον μέσα στὸ στάδιο. Τότε ὁ λαὸς φώναξε : «Κάθθανε, Διαγόρα, οὐκ εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀναβήσει», δηλ.: πέθανε πιὰ Διαγόρα, δὲν μπορεῖς νὰ γίνῃς καὶ ὀλύμπιος. Πράγματι ὁ γέρων πέθανε ἀπὸ τὴν μεγάλη του εὐτυχία.

Διαδόχου Παύλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βουλιαγμένης, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Βουλιαγμένης.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτή, πρὸς τιμὴν τοῦ σημερινοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, Παύλου τοῦ Α', ὁ ὁποῖος γεννήθηκε τὸ 1901. Γυιὸς τῶν Βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Σοφίας, διεδέχθη στὸ θρόνο τὸν ἀδελφό του Γεώργιον Β', ποὺ πέθανε τὴν 1ην Ἀπριλίου 1947.

Ἔλαβε μέρος στὴν Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία, ὑπηρετῶν ὡς ἀξιωματικὸς στὴν «Ἕλλη». Τὸ 1923, μαζὶ μὲ τὸν Βασιλέα Γεώργιο, ἐγκατέλειψε τὴν Ἑλλάδα, πρὸ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Δημοκρατίας, καὶ ἐπανῆλθεν τὸ 1935. Τὸ 1938 ἐνυμφεύθη στὴν Ἀθήνα τὴν Πριγκίπισσα Φρειδερίκην—Λουΐζα, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε τρία παιδιά : τὴν Σοφίαν (1938), τὸν Κωνσταντῖνον, διάδοχον σήμερα τοῦ θρόνου (1940) καὶ τὴν Εἰρήνην τὸ 1942. Τὸν Ἀπρίλιο 1941, πρὶν τὰ γερμανικὰ στρατεύματα εἰσέλθουν στὴν Ἀθήνα, ἔφυγε, μαζὶ μὲ τὴν ὑπόλοιπη βασιλικὴ οἰκογένεια, στὴν Κρήτη καὶ ἐν συνεχείᾳ στὴν Αἴγυπτο καὶ ἐπέστρεψαν τὸ 1946.

Ὡς Βασιλεὺς ἐδείχθη πιστὸς τηρητὴς τῶν Συνταγματικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν κοινοβουλευτικῶν θεσμίων. Ὡς ἄνθρωπος, διακρίνεται γιὰ τὴν καλοκαγαθία, τὴν προσήνεια καὶ τὴν ἁπλότητα τῶν τρόπων του. Τὸ καιρὸ τοῦ συμμοριτοπολέμου, μὲ τὴν ἀκαταπόνητη συμπαράστασι τῆς Βασιλίσσης, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τῆς Φυλῆς καὶ τὴν ἀνασυγκρότησι τῆς χώρας, ἀναπτύξας ἀσυνήθη δραστηριότητα. Τόσον ὁ Βασιλεύς, ὅσον καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας, συγκεντρώνουν τὴν ἀγάπη καὶ τὸν θαυμασμὸ ὅλων τῶν Ἑλλήνων, χάρις στὸ δημιουργικὸ σ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις, ἐνδιαφέρον των γιὰ τοὺς ὑπηκόους των.

Διάκου Ἀθανασίου.

Πάροδος Λ. Συγγροῦ 10, στοῦ Μακρυγιάννη.

Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ἥρως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐκ τῶν πρώτων μεγάλων νεκρῶν τοῦ μεγάλου ἀγῶνος, γυιὸς τοῦ Νίκου Γραμματικοῦ, γεννήθηκε στὴ Μουσουνίτσα τῆς Παρνασσίδος τὸ 1788. Νεαρὸς ἀκόμη, ἔγινε καλόγερος στὴ μονὴ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, κοντὰ στὴ Ἀρτοτίνα. Ἐκεῖ ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα κι' ἀργότερα χειροτονήθηκε διάκονος. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐπεισόδιο μεταξὺ Διάκου καὶ τοῦ Τούρκου Ἀγῆ Φερχάτ, ὁ Διάκος, ἐγκαταλείπει τὴ μονή, βγάζει τὸ ράσο, ξυρίζεται καὶ κρατώντας μόνο τὸν τίτλο τοῦ Διάκου, ζητεῖ ἄσυλο στὸν ἁρματωλὸ τῆς περιοχῆς Γούλα Σκαλτσᾶ, ὁ ὁποῖος πολὺ σύντομα, ἐκτιμώντας τὴν ἀνδρειοσύνη τοῦ Διάκου, τὸν κάνει πρωτοπαλλήκαρό του.

Τὸ 1814 πῆγε στὰ Ἰωάννινα καὶ κατετάγη στὴ σωματοφυλακὴ τοῦ Ἀλῆ–Πασσᾶ. Τὸ 1818, ὅταν ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος διωρίσθη ἁρματωλὸς Λεβαδείας, ὁ Διάκος πηγαίνει κοντά του. Ἕνα χρόνο πρὶν ἐκραγῆ ἡ Ἐπανάστασις, ὁ Φιλικὸς Ζαρίφης Ἀθανάσιος, ἐμύησε στὰ τῆς Φιλικῆς τὸν Διάκο καὶ τὸν Ἀνδροῦτσο. Ἀργότερα, ὅταν ὁ Ἀνδροῦτσος ἔφυγε στὴ Πελοπόννησο ὁ Διάκος ἐξελέγη ἀρχηγὸς καὶ τὸ 1820 ἀνέλαβε τὰ νέα του καθήκοντα. Στὴ συνέχεια ὁ Διάκος διεξήγαγε νικηφόρους ἀγῶνες κατὰ τῶν Τούρκων καὶ κατώρθωσε νὰ ἐκκαθαρίσῃ ὁλόκληρη τὴν Ἀνατολικὴ Ἑλλάδα μέχρι τῆς Ὑπάτης, σὲ συνεργασία μὲ τοὺς ἄλλους ὁπλαρχηγούς.

Ἡ ραγδαία ἐξάπλωσις τοῦ κινήματος, ἀνησύχησε τοὺς Τούρκους. Ὁ Χουρσίτ, στέλνει τὸν Ὀμὲρ Βρυώνη καὶ τὸν Κιοσὲ Μεχμὲτ μὲ 9.000 πεζοὺς καὶ ἱππεῖς, μὲ σκοπὸ νὰ καθυποτάξουν τὴν Βοιωτία καὶ τὴν Παρνασσίδα. Τότε ὁ Πανουργιᾶς, ὁ Δυοβουνιώτης καὶ ὁ Διάκος μὲ 1.500 ἄνδρες, ἀπεφάσισαν ν' ἀνακόψουν τὴν προέλασι τῶν Τούρκων. Τὶς θέσεις ὥρισε ὁ Διάκος. Ὁ ἴδιος ἐκράτησε τὸ κέντρο, τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο σημεῖο, κοντὰ στὶς Θερμοπύλες καὶ τὴν μονὴ τῆς Δαμάσιας, ἔχοντας ὡς

προκάλυμμα τὴ γέφυρα καὶ τὸ χάνι τῆς Ἀλαμάνας. Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐτοποθετήθησαν οἱ Πανουργιᾶς καὶ Δυοβουνιώτης. Αὐτοὶ οἱ δυὸ δέχθησαν πρῶτοι, τὴν 22 Ἀπριλίου 1821, τὴν ἐπίθεσι τῶν Τούρκων. Ὕστερα ἀπὸ μικρὴ ἀντίστασι, ἐτράπησαν σὲ φυγή.

Ὁ Διάκος ἔμεινε μόνος μὲ τοὺς λίγους συντρόφους του. Ὅλοι τους ἀγωνίσθηκαν καρτερικὰ κι' ἔγραψαν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μεγαλειώδεις σελίδες τῆς νεώτερης ἱστορίας μας. Πρῶτος σκοτώθηκε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Διάκου, ὁ Μῆτρος, καὶ στὴ συνέχεια τριάντα περίπου σύντροφοί του. Νά, πῶς ἡ δημώδης μοῦσα ψάλλει τὴ κατάστασι τοῦ Διάκου, κείνη τὴν ὥρα:

«Ἔμειν' ὁ Διάκος στὴ φωτιὰ μὲ δεκοχτὼ λεβέντες!
Τρεῖς ὧρες ἐπελέμαγε μὲ δεκοχτὼ χιλιάδες.
Σχίστηκε τὸ ντουφέκι του καὶ γίνηκε κομμάτια.
Καὶ τὸ σπαθί του ἔσυρε καὶ στὴ φωτιὰ ἐμβῆκε,
Ἔκοψε Τούρκους ἄμετρους κ' ἑφτὰ μπουλουχμπασῆδες,
πλὴν τὸ σπαθί του ἔσπασε ἐπάν' ἀπὸ τὴ χούφτα
κ' ἔπεσε ὁ Διάκος ζωντανὸς εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰ χέρια!».

Σιδηροδέσμιος, ὁ Διάκος, τραυματισμένος, φορτώθηκε σ' ἕνα μουλάρι καὶ ὡδηγήθη στὴ Λαμία. Παρὰ τὶς πολύωρες ἀνακρίσεις καὶ τὶς πολλὲς ὑποσχέσεις ποὺ τοῦ δόθηκαν, καμμιὰ δὲν ἔδωσε πληροφορία. Ὅταν τοῦ εἶπαν πὼς θὰ τὸν «παλουκώσουν», ὁ Διάκος ἀπήντησε: «Ἔχει πολλοὺς σὰν ἐμένα ὁ τόπος». Μετεφέρθη στὸ Ζητούνι ὅπου τὸν ἐσούβλισαν καὶ τὸν ἔκαυσαν ζωντανό.

Σύμφωνα μὲ τὴ παράδοσι, ὅταν ὡδηγεῖτο στὴ Λαμία, βλέποντας τὴν ἀνθισμένη γελαστὴ φύσι, εἶπε, σᾶν παράπονο, τὸ γνωστό:

«Γιὰ ἰδὲς καιρό, ποὺ διάλεξε ὁ χάρος νὰ μὲ πάρῃ,
τώρα π' ἀνθίζουν τὰ κλαδιὰ καὶ βγάζ' ἡ γῆς χορτάρι!»

Στὴ θέσι ἀκριβῶς ὅπου ὁ Διάκος περιεβλήθη τὸν φωτοστέφανο τοῦ μάρτυρος, ὑψοῦται σήμερα τὸ μνημεῖο του, σ' ἔνδειξι τρανῆς, τοῦ Γένους, εὐγνωμοσύνης, γιὰ νὰ θυμίζῃ σ' αὐτοὺς ποὺ περνοῦν καὶ σ' ἐκείνους ποὺ θὰ περάσουν, ὅτι εἶναι «γλυκὺς ὁ ὑπὲρ τῆς πατρίδος θάνατος». Ἡ αὐτοθυσία τοῦ Διάκου, ξεφάντωμα Ἑλληνικῆς παλληκαριᾶς, θὰ μείνῃ στὸ διάβα τοῦ καταλύτου χρόνου, σᾶν φωτεινὸ μετέωρο καὶ θὰ διδάσκῃ τοὺς λαοὺς πὼς οἱ σκλαβωμένοι ἀποκτοῦν τὴν λευτεριά τους, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν κάθε εἴδους θυσία ποὺ θ' ἀπαιτηθῇ.

Στὴ μάχη τῆς Ἀλαμάνας σκοτώθηκαν ἐπίσης, ὁ Καλύβας, ὁ Μπακογιάννης καὶ τριακόσιοι περίπου ἄλλοι. Ὁ Ἐπίσκοπος Σαλώνων Ἡσαΐας, συλληφθεὶς αἰχμάλωτος, ἀποκεφαλίσθηκε.

(Ὁμώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰ προάστεια).

Διακρίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐλ. Βενιζέλου 19, κοντὰ στὴν Ἁγία Τριάδα τοῦ Ζωγράφου.

Διακρία ἢ Διακρίς, ὠνομάζετο, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, τὸ βορειοανατολικὸν τμῆμα τῆς Ἀττικῆς, τὸ ὁποῖον περιελάμβανεν ὁλόκληρη τὴν βορεία καὶ τὴν βορειανατολικὴ πλευρὰ τῆς Πάρνηθος καὶ τοῦ Πεντελικοῦ, ὡς καὶ τὶς μέχρι τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου παραφυάδες. Οἱ κάτοικοί της, Διάκριοι ἢ Διακριεῖς, ἦσαν οἱ φτωχότεροι τῆς Ἀττικῆς, πλὴν πολεμικώτεροι ὅλων. Οἱ Διάκριοι, ὑπεστήριξαν στὴν ἀρχὴ τὸν συμπατριώτη τους Πεισίστρατο καὶ τοὺς γυιούς του.

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Γύρισα πρὸς τὴ θέση μου σκεπτικός. «Τόση ὁμοιότητα!», σκεφτόμουνα γιὰ τὴ χορεύτρια ποὺ ὑποκλινόταν ἀκόμη, ἐνῶ τὰ χειροκροτήματα εἶχαν σταματήσει.

Φτάνοντας στὸ τραπέζι μου σταμάτησα κατάπληκτος. Ἡ καρέκλα μου ἦταν πιασμένη. Πάνω σ' αὐτὴν καθόταν ὁ κοντόχοντρος παράξενος τύπος μὲ τὸ ἀκουστικὸ τῆς βαρυκοΐας. Τὸ γκαρσὸν ἔφερνε μιὰ δεύτερη καρέκλα.

Ὁ τύπος σηκώθηκε μόλις πλησίασα καὶ μοῦδωσε τὸ χέρι του γελώντας δυνατά.

—Ὦ! ἀγαπητέ μου κ. Παπαδημητρίου! φώναξε. Τί μοῦ γίνεστε! Καλὰ τὄλεγα ἐγώ, καλὰ τὸ σκεπτόμουν τόσην ὥρα!.. «Θὰ εἶναι ὁπωσδήποτε ὁ δικηγόρος ὁ Παπαδημητρίου», ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου. «Δὲν μπορεῖ νὰ γελιέμαι!». Καὶ νά, ποὺ ἡ φωνὴ τοῦ ταμία ἐπαλήθευσε αὐτὰ ποὺ σκεπτόμουν! Πῶς εἶστε; Μὲ θυμᾶστε καθόλου;

—Ὁμολογῶ, ὄχι... Δὲν σᾶς θυμᾶμαι...

—Εἶμαι ὁ Περικλῆς ὁ Γκίκας! Δὲν μὲ θυμᾶστε;... Ἐκείνη ἡ ὑπόθεση μὲ τὴν ἔξωση τοῦ Κώστα Πουλόπουλου, δὲν σᾶς θυμίζει τίποτα;

—Ἄ!.. Σὰν κάτι νὰ θυμᾶμαι... Μά, βοηθῆστε με λίγο νὰ θυμηθῶ καλύτερα...

—Ὦ! Φαίνεται πὼς ξεχνᾶτε γρήγορα. Θἄχετε πολλὲς δουλειές. Δὲν θυμᾶστε ποὺ δώσατε μεγάλη μάχη στὸ δικαστήριο γιὰ νὰ ἐπιτύχετε νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τὸ σπίτι μου; Ἀγωνιστήκατε σκληρὰ γιὰ νὰ πείσετε τὸν πρόεδρο!...

Ἀπ' τὴν εἴσοδο φάνηκαν δυὸ ἄντρες. Μπῆκαν βιαστικοὶ καὶ πῆγαν στὶς δύο νέες γυναῖκες ποὺ κάθονταν μόνες στὸ βάθος τῆς σάλας. Ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ συναντήθηκαν στὸν Ἅγιο Λουκᾶ τὴν προηγούμενη νύχτα. Ὁ ἕνας ἦταν ἐκεῖνος ποὺ στοιχημάτιζα πὼς ἦταν ὁ Μπούκης. Πῆραν τὶς δυὸ γυναῖκες καὶ βγῆκαν ἀπ' τὸ κέντρο.

Ἔπρεπε νὰ μὴ μοῦ ξεφύγουν μὲ κανένα τρόπο. Σηκώθηκα ζητώντας συγνώμην ἀπ' τὸν «Περικλῆ Γκίκα» κι' ἔκανα νὰ φύγω. Ἐκεῖνος ὅμως μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι, φωνάζοντας σὰν πραγματικὸς βαρύκοος:

—Μὰ γιατὶ φεύγετε! Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς μιλήσω!...

Ἀπ' τὴν εἴσοδο μπῆκαν πάλι τὰ δυὸ ζευγάρια. Πῆγαν καὶ κάθησαν ξανὰ στὸ βάθος τοῦ κέντρου. Ἀνάσανα μ' ἀνακούφιση καὶ ξανακάθησα.

—Σᾶς ἀκούω, εἶπα. Λοιπόν; Ποῦ εἴχαμε μείνει;

Ἔγειρε τὸ σῶμα του πρὸς τὸ μέρος μου καὶ ψιθύρισε σιγανά.

—Ἂς ἀφήσουμε τ' ἀστεῖα. Σᾶς γνωρίζω πολὺ καλὰ καὶ εἶναι περιττὸν νὰ κρύβεστε. Ἕνα μόνον σᾶς λέω: Ἂν δὲν ἀφήσετε ἥσυχη τὴν Πόπη, θὰ καταφύγω στὴν ἀστυνομία. Φυσικά, ὄχι γιὰ νὰ σᾶς ἀναγκάσῃ ἡ Ἀστυνομία νὰ τὴν ἀφήσετε ἥσυχη, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταθέσω μερικὰ πραγματάκια σχετικὰ μὲ ἐκεῖνα τὰ δωμάτια στὴ Φιλοθέη... Καταλαβαίνετε, ἔ; Μιὰ ἔφοδος τῆς ἀστυνομίας στὰ διαφθορεῖα σας ἐκεῖνα, θὰ σᾶς στοιχίσῃ καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια φυλακή. Διαλέξτε λοιπόν: Ἢ ἀφήνετε τὴν Πόπη ἥσυχη, ἢ τὰ καταθέτω ὅλα. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὴν Πόπη τὴν ἀγαπῶ. Γι' αὐτὴν ζῶ! Καὶ πᾶψτε νὰ βάζετε ψεύτικο πηγούνι, γιατὶ βασανίστηκα πολὺ ὥσπου νὰ βεβαιωθῶ ὅτι σεῖς εἶστε ὁ ξακουστὸς «Χριστόφορος»... Καὶ κάτι ἄλλο: Ἐδῶ δὲν θὰ βρῆτε αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε. Ὅλες αὐτὲς ποὺ ἔρχονται στὸ «Πίγκαλς» εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνες, ὥστε νὰ μὴν πέφτουν στὰ δίχτυα σας. Ἀναζητῆστε θηράματα ἀλλοῦ...

Ἔβαλε τὸ ἀκουστικὸ ξανὰ στὸ ἀριστερό του αὐτὶ καὶ σηκώθηκε φωνάζοντας δυνατά:

—Χαίρετε κ. Παπαδημητρίου. Θὰ ἐπιστρέψω πάλι σὲ λίγο. Ἂν δὲν ἔχετε νὰ κάνετε τίποτα καλύτερο, περιμένετε νὰ γυρίσω γιὰ νὰ τὰ ποῦμε καλύτερα...

Ἔφυγε μὲ πολὺ γρήγορο βῆμα ἀφοῦ μ' ἄφησε ἄναυδο. «Ὥστε χωρὶς τὸ μούσι εἶμαι ὁ Χριστόφορος ὁ σωματέμπορας...» σκέφτηκα. «Ἄρα.....».

Γρήγορα ὅμως συνῆλθα καὶ κοίταξα πρὸς τὸ βάθος τοῦ κέντρου. Τὰ δυὸ ζευγάρια εἶχαν γίνει ἄφαντα!

Πετάχτηκα ἀμέσως ἔξω ἀπ' τὸ κέντρο καὶ σταμάτησα στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. Λίγα μέτρα μακριά, ὁ παράξενος τύπος μὲ τὸ ἀκουστικὸ χωνόταν σὲ μιὰ ἀεροδυναμικὴ μαύρη κούρσα κι' ἔπιανε τὸ βολάν. Στὸ πίσω κάθισμα διέκρινα τέσσερα κεφάλια, δυὸ γυναικεῖα καὶ δυὸ ἀνδρικά. Ἦταν ἡ Ἔφη μὲ τὴν Ἀλίκη καὶ οἱ δυὸ ἄντρες ποὺ εἶχαν καθήσει μαζί τους... Ἡ κούρσα ἔφευγε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

Τὴν ἔπαθα. Ὁ καταχθόνιος τύπος μὲ τὸ ἀκουστικὸ μοῦ εἶχε στήσει φοβερὴ παγίδα. Ἦταν πολὺ ἔξυπνος καὶ ἀφάνταστα πανοῦργος. Καὶ δὲν πρόλαβα νὰ πάρω οὔτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου μὲ τὸ ὁποῖο ἔφυγαν... Καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τρέξω ξοπίσω τους, γιατὶ ταξὶ δὲν ὑπῆρχε. Τὰ αὐτοκίνητα ποὺ στάθμευαν ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο ἦταν ὅλα ἰδιωτικῆς χρήσεως...

Γύρισα στὸ τραπέζι μου. Ἡ ὥρα ἦταν μία καὶ πενῆντα περίπου. Σὲ λίγο θἄβγαινε πάλι ἡ σωσίας τῆς Νάνσυ γιὰ νὰ κάνῃ τὸ νούμερό της. Πλήρωσα καὶ βγαίνοντας ἔξω, ἔκανα στροφὴ πρὸς τὸ καμαρίνι τῆς Νάνσυ, ἀκολουθώντας τὴ ρίζα τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου. Ἔφτασα στὸ φωτισμένο καμαρίνι καὶ στάθηκα ἀπέναντι στὴ γωνιά. Τὸ σκοτάδι μὲ κάλυπτε ἀρκετὰ ἐκεῖ κι' ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο μποροῦσα νὰ βλέπω ἄνετα τὸ τί γινόταν μέσα. Δὲν ἔβλεπα τίποτα ὅμως παραπάνω ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ γυναῖκες ἡλικιωμένες ποὺ στέκονταν πίσω ἀπ' τοὺς ὤμους τῆς ὑποτιθέμενης Νάνσυ. Τὰ χέρια τους δούλευαν ἀκατάπαυστα κι' ἕνα σωρὸ κουτιά, μπουκάλια καὶ ἄλλα μικροπράγματα, ἦταν σωριασμένα στὸ κομοδῖνο τῆς τουαλέττας. Ἡ δουλειὰ γιὰ τὴν τέλεια μεταμόρφωση τῆς γυναίκας ποὺ καθόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη γινόταν μὲ ἀρκετὴ εὐσυνειδησία. Τρεῖς πελώριοι καθρέφτες μπροστὰ καὶ στὰ πλάγια, μ' ἔκαναν νὰ μὴ χάνω οὔτε τὴν παραμικρὴ κίνηση σχετικὰ μὲ τὴν ἐπιμελημένη δουλειά.

Ξαφνικά, ἡ γυναίκα ποὺ μεταμορφωνόταν ἔκανε μιὰ κίνηση διαμαρτυρίας. Ἔφερε τὰ χέρια στὸ κεφάλι καὶ τράβηξε νευριασμένη κάτι ποὺ τῆς σκέπαζε τὸ πρόσωπο. Ἀνατρίχιασα. Ἕνα πρόσωπο τελείως διαφορετικὸ παρουσιάστηκε τότε. Ἕνα πρόσωπο ποὺ μοῦ ἦταν ἀρκετὰ γνώριμο, ἀλλὰ δὲν πίστευα στὰ μάτια μου.

Ἦταν ἡ Ντόρα! Ἡ γυναίκα ποὺ ἔσωσα ἀπ' τὰ νύχια τῶν λαθρεμπόρων κείνη τὴ νύχτα καὶ ποὺ ἀπετέλεσε τὸ πρῶτο πρόσωπο στὴν περιπέτεια αὐτή! Ὥστε... σκέφτηκα, δὲν εἶναι δυὸ ὑποθέσεις ἡ δολοφονία τοῦ Βότσικα καὶ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ φόνου τοῦ Κουὴν μὲ τὴν ἀπόπειρα κατὰ τῆς Ντόρας!... Ὥστε, τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ συνάντησα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦ ἀνετέθη ἡ σκοτεινὴ ὑπόθεση δὲν εἶναι ὁ Πουλίδης, ὅπως πίστευα. Εἶναι ἡ Ντόρα μὲ τὸν Μπροσούρη καὶ τὸν Κουήν!.. Κι' ἡ διαλεύκανση τῆς ὑποθέσεως ἄρχιζε, ἐν ἀγνοίᾳ μου, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σήκωνα τὴ λιπόθυμη Ντόρα μέσα ἀπ' τ' αὐτοκίνητο!...»

Δὲν μοῦ ἔμενε πλέον καμμιὰ ἀμφιβολία τώρα. Ἡ Ντόρα μοῦ εἶχε στήσει παγίδα ἀπίστευτη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Μὰ ποῦ ἤξερε ὅτι ἐγὼ ἐπωμίστηκα τὴν ὑπόθεση; Καὶ πῶς κατέστρωσαν τόσο ἀριστοτεχνικὰ τὴν ἀπόπειρα «δολοφονίας» τῆς Ντόρας γιὰ νὰ μὲ παραπλανήσουν πρὶν ἀκόμη ἀρχίσω τὴν ἔρευνα;;;

Ἕνα σωρὸ ἐρωτήματα καὶ προβλήματα ξανοίγονταν τώρα. Τὸ μυαλό μου ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ καὶ τὸ κεφάλι μου πονοῦσε. Ἕνας ψηλὸς ἱδρώτας περιέλουε τὸ κορμί μου .....

.....

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἀγωνίστηκαν ἀρκετὰ καὶ στὶς δύο καὶ πέντε ἡ Ντόρα εἶχε

μεταμορφωθῆ σὲ μιὰ πραγματικὴ Νάνσυ. Χαμογέλασε πολλὲς φορὲς μπροστὰ στοὺς καθρέφτες, ἔκαμε πάρα πολλὲς σκερτσόζικες κινήσεις καὶ στροφές, καὶ κατόπιν πῆρε μιὰ βεντάλια στὸ χέρι καὶ προχώρησε πρὸς τὴ σκηνή. Ἔγινε σωστὸ πανδαιμόνιο ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν θαμώνων τώρα, κι' ἕνα βραχνὸ τραγούδι ἀκούστηκε. Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ τραγούδι ἔμοιαζε περισσότερο μὲ τὸ τραγούδι τῆς Νάνσυ.

Θεώρησα περιττὸ νὰ μείνω ἄλλο στὸ «Πίγκαλς». Ἡ ὥρα πλησίαζε δυόμισι καὶ ὁ Χατζῆς θὰ μὲ περίμενε στὴν πρώτη πάροδο ἀπ' τὸ κέντρο. Ἀρκετὰ εἶχα παρατηρήσει ὅλο τὸ βράδυ ποὺ ἔμεινα ἐκεῖ. Ἄλλωστε, τὸ πρωΐ, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ κέντρο, εἶχα πολλὴ δουλειὰ στὸ λιμάνι. Μιὰ ἀπογοήτευση πρωτόφαντη μὲ εἶχε κυριεύσει ποὺ ἔπεσα θῦμα οἰκτρὸ ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ ἀκουστικό. Δὲν μποροῦσα νὰ χωνέψω τὸ πῶς ἄφησα τὸν ἑαυτό μου νὰ παρασυρθῆ καὶ νὰ πέσῃ στὴν παγίδα. Ἦταν πολὺ ἔξυπνος ὁ χοντράνθρωπος ἐκεῖνος καὶ τὰ μικροσκοπικά του μάτια μὲ εἶχαν κάνει νὰ πιστέψω πῶς ἔκρυβε σατανικὴ πανουργία μέσα του.

Συντόμεψα τὸ βῆμα μου κι' ἔφτασα στὴν πρώτη πάροδο. Ὁ Χατζῆς δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἀποφάσισα νὰ τὸν περιμένω γιὰ ἕνα τέταρτο κι' ἂν δὲν ἐρχόταν θὰ ἔφευγα γιὰ νὰ κοιμηθῶ τρεῖς ὧρες τουλάχιστον.

Στὰ δέκα λεπτὰ τὸν εἶδα νὰ ἀνεβαίνῃ ἀπὸ τὴν κάτω γωνιά. Κούτσαινε ἐλαφρὰ ἀπ' τὸ ἕνα πόδι καὶ τὸ δεξί του χέρι ἦταν τυλιγμένο μὲ ἐπιδέσμους. Ἔφτασε ἀγκομαχώντας καὶ κάθησε στὸ πεζούλι τοῦ τοίχου ποὺ ἀκουμποῦσα.

—Οἱ ἄτιμοι! μουρμούρισε. Λίγο ἔλειψε νὰ μὲ κάνουν μακαρίτη. Μὰ ἤθελα νὰ ξέρω, ποῦ μᾶς γνωρίζουν;

—Πῶς; φώναξα. Τί ἔγινε; Μίλα καθαρά!

—Ὅταν ἔφυγε ὁ Πουλίδης ἀπ' τὸ κέντρο, ἄρχισε ἀσθμαίνοντας ἀκόμα ὁ Χατζῆς, τὸν ἀκολούθησα. Ἐδῶ ἀκριβῶς ποὺ στεκόμαστε τώρα ἐμεῖς, τὸν περίμενε ἕνα ἄτομο, ψηλοῦ ἀναστήματος. Ὁ Πουλίδης τοῦ εἶπε: «Ἔλα μέσα Κῶτσο. Πᾶμε γρήγορα γιατὶ περιμένουν».

Πῆγαν μὲ τὸ τζὶπ ποὺ κρατοῦσε ὁ Πουλίδης ὡς τὴν Κοκκινιὰ καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ἰσόγειο σπίτι κοντὰ στὸ Ἄσυλο. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἔχει δύο εἰσόδους. Λίγο πιὸ πάνω ἀπ' τὴ βορεινὴ εἴσοδο, στεκόταν ὁ Γιαννόπουλος. Μοῦ εἶπε ὅτι πρὸ μιᾶς ὥρας ἔφερε ὡς ἐκεῖ ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναίκα ποὺ ἔφυγαν ἀπ' τοῦ Πουλίδη. Μοῦ εἶπε ἀκόμα, ὅτι ὁ Πουλίδης ἔφυγε ἀπ' τὸ γραφεῖο του στὶς ἐνὰ καὶ εἴκοσι, ἀφήνοντας ἐκεῖ τέσσερα ἄτομα νὰ συνομιλοῦν μὲ τὴ γραμματέα ποὺ προσέλαβε χθές. Τὰ δύο ἀπ' τὰ ἄτομα αὐτά, ἦταν ὁ Ζῶτος μὲ τὴν Ἔλενα, ποὺ πῆγαν ἐκεῖ στὶς ἑφτάμιση περίπου. Τὰ ἄλλα δύο πῆγαν στὶς ἐνά. Στὶς δέκα ἀκριβῶς, τὰ τέσσερα ἄτομα βγῆκαν. Οἱ δύο ἀπ' αὐτοὺς—ὁ Ζῶτος μὲ τὴν Ἔλενα—βάδισαν κάμποσο καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ἑστιατόριο. Οἱ ἄλλοι δύο πῆραν ταξὶ καὶ πῆγαν κατ' εὐθεῖαν στὸ σπιτάκι ἐκεῖνο τῆς Κοκκινιᾶς. Τὴ γυναίκα τὴ φώναζε Ρίτα ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴ συνώδευε, μόλις βγῆκαν ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Πουλίδη.

Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα «Ρίτα» ὁ Γιαννόπουλος, ἄφησε τὴν Ἔλενα καὶ τὸ Ζῶτο στὸ ἑστιατόριο καὶ τοὺς ἀκολούθησε. Ἔφθασε ὡς ἐκεῖ λοιπὸν καὶ περίμενε. Μέχρι νὰ φθάσω ἐγὼ μὲ τὸν Πουλίδη, δὲν συνέβη τίποτα ἄλλο. Φαίνεται ὅμως πὼς ἦταν κι' ἄλλοι μέσα στὸ σπίτι ἐκεῖνο, γιατὶ τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκε ἡ Ρίτα μὲ τὸ συνοδό της, ἀκούστηκαν καὶ δυὸ ἄλλες ἀνδρικὲς φωνές.

Αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ Γιαννόπουλος. Ὕστερα πῆγα στὴν ἀνατολικὴ εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔμεινα ἐκεῖ λίγη ὥρα. Κατόπιν ἔκανα νόημα στὸν Γιαννόπουλο, ὅτι φεύγω γιὰ νἄρθω νὰ σᾶς συναντήσω. Ἡ ὥρα πλησίαζε δύο.

Δὲν εἶχα κάνει εἴκοσι βήματα, ὅταν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δρόμου φάνηκε ν' ἀνεβαίνῃ μιὰ κατάμαυρη «Μερσεντὲς» μὲ μεγάλη ταχύτητα. Ἔφτασε κοντά μου καὶ σταμάτησε ἀπότομα. Εἶδα τότε τὸν ὁδηγὸ νὰ σβύνῃ τὰ φῶτα καὶ νὰ μὲ δείχνῃ, μὲ τὸ χέρι του, σὲ κείνους ποὺ κάθονταν στὸ πίσω κάθισμα. Ἐκεῖνοι ἦταν δυὸ ἄντρες

καὶ δυὸ γυναῖκες. Κατόπιν τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε πάλι ἀφοῦ ἄναψαν τὰ φῶτα. Φθάνοντας λίγο πιὸ πάνω, ἔκανε ἀπότομη στροφή. Τὰ φῶτα ξανάσβυσαν. Στάθηκα τότε καὶ τοὺς κοίταξα καλά. Ξαφνικὰ ἔβαλαν μπροστὰ τὴ μηχανὴ καὶ τὸ αὐτοκίνητο ὥρμησε καταπάνω μου μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

Πήδησα τρομαγμένος ἔξω ἀπ' τὸ δρόμο καὶ κατάπεσα σ' ἕνα λάκκο. Ἡ «Μερσεντὲς» πῆγε λίγα μέτρα πιὸ κάτω καὶ σταμάτησε. Ἄνοιξε τότε ἡ πόρτα κι' ὁ ὁδηγὸς βγῆκε καὶ κοίταξε πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐγὼ παρέμεινα ἀκίνητος στὸ ἔδαφος, μὲ τὸ δεξί μου χέρι ἀνίκανο νὰ κινηθῇ. Ὕστερα ἄκουσα ἕνα σαρκαστικὸ γέλοιο καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε πάλι. Τὸ παρακολούθησα ἀπ' τὸ μέρος ποὺ κοιτόμουνα. Πῆγε ὡς τὸ Ἄσυλο καὶ σταμάτησε. Τὰ πέντε ἄτομα κατέβηκαν καὶ τὰ τρία ἀκολούθησαν τὴ δεξιὰ πάροδο, τὰ ἄλλα δύο τὴν ἀριστερή. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἔμπαιναν κι' οἱ πέντε στὸ ἰσόγειο σπίτι ποὺ ἄφησα τὸν Γιαννόπουλο. Οἱ τρεῖς μπῆκαν ἀπ' τὴν ἀνατολικὴ εἴσοδο καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτό, οἱ ἄλλοι δύο ἀπὸ τὴ βορεινή. Πῆρα μετὰ ἕνα ταξὶ ποὺ περνοῦσε κι' ἔφτασα ὡς ἐδῶ, ἀφοῦ ἔδεσα τὸ τραῦμα τοῦ χεριοῦ μου στὸ φαρμακεῖο ποὺ βλέπετε ἐκεῖ κάτω...

—Μήπως πρόσεξες ἐκεῖνον ποὺ ὡδηγοῦσε τὴ μαύρη «Μερσεντές»;

—Ναί! Ἦταν κοντοῦ ἀναστήματος καὶ χοντρός. Ἀπὸ τὸ αὐτὶ του κρεμόταν ἕνα ἀκουστικὸ βαρυκοΐας... Θἄταν ὡς...

—Φτάνει! βρυχήθηκα. Φτάνει!!! Τὸ κατάλαβα πὼς ἦταν αὐτός!... Ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄντρες, ὁ ἕνας ἦταν ἀθλητικοῦ παραστήματος; Ψηλὸς καὶ μὲ κατάμαυρα μαλλιά;

—Μάλιστα! Μοῦ φαίνεται πὼς τὸν λένε Νῖκο, γιατὶ ὅταν ὁ κοντόχοντρος ὁδηγὸς μὲ τὸ ἀκουστικὸ μ' ἔδειχνε στοὺς ἄλλους, τὴν ὥρα ποὺ στάθμευε πλάϊ μου, ἡ μιὰ κοπέλλα τὸν ἔσπρωξε μὲ τὸν ἀγκῶνα της καὶ τοῦ εἶπε: «Κοίταξε Νῖκο, κι' αὐτὸς εἶναι ἀστυνομικός!»...

—Χμμμ! Ὁ Νῖκος Μπούκης!... Μόνον τὸ ἄλλο κάθαρμα μᾶς εἶναι τώρα ἄγνωστο. Οἱ δυὸ γυναῖκες εἶναι ἡ Ἀλίκη μὲ τὴν Ἔφη. Πολὺ ὄμορφες πελάτισσες τοῦ «Πίγκαλς»... Κι' ὁ ἄλλος εἶναι ὁ ... «Περικλῆς Γκίκας!...»

—Περικλῆς Γκίκας; Αὐτὸς ποὺ πῆγε νὰ μὲ σκοτώσῃ; Τὸν ἄτιμο!

—Ἔτσι εἶπε στὸ »Πίγκαλς» πὼς ὀνομάζεται. Μὴν τὸ πιστεύῃς ὅμως. Εἶναι ἕνας σκοτεινὸς δολοπλόκος, ἕνας ἄνθρωπος ἱκανὸς γιὰ πολλά. Ψυχὴ καὶ σῶμα τῆς σπείρας ὁλόκληρης...

—Ὥστε τοὺς γνωρίζετε τοὺς τέσσαρες; Λέτε λοιπὸν νὰ μὴ μᾶς ξεφύγουν; ρώτησε ὁ Χατζῆς πνίγοντας ἕνα σουβλερὸ πόνο τοῦ χεριοῦ του.

—Ἀποκλείεται νὰ μᾶς ξεφύγουν. Θἄναι ὅλοι τους αὔριο τὸ πρωῒ στὸ λιμάνι. Μερικοὶ μάλιστα θὰ ἔχουν ταξιδιώτικα κουστούμια καὶ θὰ προορίζωνται γιὰ τὴ Μυτιλήνη, τὴ Χίο καὶ τὴ Ρόδο. Ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς γίνῃ. Νά, διάβασε αὐτὸ τὸ σημείωμα γιὰ νὰ καταλάβῃς. Ἔπεσε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ Πουλίδη, ὅταν πῆγα στὸ γραφεῖο του προχτές.

Ὁ Χατζῆς πῆρε τὸ σημείωμα καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ. Τὰ μάτια του γούρλωσαν ὅταν ἀποτέλειωσε τὸ διάβασμα.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἐγκυκλίου διαταγῆς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἀπενεμήθη τὸ ἀναμνηστικὸν μετάλλιον Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως εἰς τὸν Ἀστυνόμον Β' κ. Γρηγορόπουλον Νικόλαον.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀρχιφύλακα κ. Βύνιον Παναγιώτην, διότι τὴν 8/7/61 καὶ ὥραν 2.30', τυγχάνων ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. Α1 Περιπολικοῦ αὐτοκινήτου καὶ εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀσυρμάτου περὶ τῆς παρουσίας ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ζήνωνος ἀριθ. 26 ἑστιατορίου Πεφάνη Βασιλείου τοῦ κλέπτου Δρόσου Νικολάου τοῦ Χρήστου καὶ ἐνεργήσας μετὰ αὐτοθυσίας, εὐψυχίας, εὐφυΐας καὶ ἐντόνου ἐνδιαφέροντος καὶ δραστηριότητος, ἐπέτυχε τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ ὁπλοφοροῦντος ὡς ἄνω κλέπτου.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβή, εἰς τὸν ἀστυφύλακα κ. Βλαχονικολὸν Σταῦρον, διότι κατὰ τὸ ἔτος 1958, ὑπηρετῶν εἰς Ὑποδιεύθυνσιν Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, παρέσχεν ἀποτελεσματικὴν συνδρομὴν εἰς τὸν κ. Νομικὸν Σύμβουλον τοῦ Κράτους, διὰ τῆς, μετ' ἐξαιρέτου ζήλου καὶ ἐπιμελείας, συλλογῆς τῶν ἀπαραιτήτων ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐπὶ ὑποθέσεως δικαστικῆς φύσεως, ἀφορώσης τὸ Δημόσιον, προκαλέσας οὕτω τὰς ἐγγράφους εὐχαριστίας τοῦ κ. Νομικοῦ Συμβούλου.

—Δι' ἄλλης ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς : 1) Ἀστυνόμον Α' κ. Παναγιωτόπουλον Νικόλ. καὶ 2) Ἀστυνόμον Β' κ. Μπῖκον Ἰωάν. Ἐπίσης διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους : 1) Ὑπαστυνόμον Α' κ. Φασούλκαν Γεώρ., 2) Ἀρχιφύλακα κ. Ἀρώνην Κωνσταντῖνον καὶ 3) Ἀστυφύλακας κ.κ. Μαρούκαν Ἰωάννην, Κωνσταντινόπουλον Ἀπόστολον, Φώφολον Ἰωάννην, Διαμαντόπουλον Διονύσιον, Κανναβὸν Ἀνδρέαν, Τσιλιμητρέαν Νικόλαον, Λάγιον Μιλτιάδην, Παπαδᾶτον Ἀνδρέαν, Στεφανόπουλον Χρῆστον καὶ Βασιλόπουλον Κωνσταντῖνον, διότι οἱ ἀνωτέρω ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου (Διοικητοῦ καὶ Ὑποδιοικητοῦ), ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπιδείξαντες ἅμα καὶ ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τεσσάρων (4) ἐμπόρων καὶ ποιουμένων χρῆσιν ἀκατεργάστου ἰνδικῆς καννάβεως, ὡς καὶ τὴν ἀνεύρεσιν καὶ κατάσχεσιν ἀρκετῆς ποσότητος ἰνδικῆς καννάβεως εἰς ἑκάστην περίπτωσιν.

—Τέλος, δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς : Ὑπαστυνόμον Β' κ. Κάσσην Ἡλίαν καὶ 2) Ἀρχιφύλακα κ. Παυλάκην Κωνσταντῖνον. Ἐπίσης, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Ξηντάραν Εὐάγγελον, διότι οὗτος διαταχθεὶς ὅπως ἐνεργήσῃ ἀναζητήσεις διὰ τὴν ἀνακάλυψιν δράστου κλοπῶν ἐκ καταστημάτων δι' εἰσόδου ἐκ τοῦ φεγγίτου καὶ ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ ἰδιαζούσης ἐπιμελείας, κατώρθωσε νὰ συλλέξῃ θετικὰς πληροφορίας περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ δράστου μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συλληφθῇ ὁ σεσημασμένος κακοποιὸς Λελῆς Θωμᾶς τοῦ Παναγιώτου ὑπὸ τῶν, ὡς ἄνω, ἐπιληφθέντων τῆς προανακρίσεως (Ὑπαστυνόμου καὶ Ἀρχιφύλακος) καὶ ἐπιτυχόντων τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

—Διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ

εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους: 1) Ἀστυνόμον Α' κ. Θᾶνον Παναγιώτην, 2) Ὑπαστυνόμον Α' κ. Γιαννημάραν Κωνσταντῖνον, 3) Ὑπαστυνόμον Α' κ. Καρυώτην Λέανδρον, 4) Ἀνθυπαστυνόμον κ. Μαυρουδέαν Κωνσταντῖνον καὶ 5) Ἀστυφύλακας κ.κ. Τρίγκαν Θεόδωρον καὶ Ἀδὰμ Βασίλειον, διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, Προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας Διώξεως Διαρρηκτῶν τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, δραστηριότητος, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Ἀμερικῆς διαπραχθείσης κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας τῆς 23-4-61, διαρρήξεως καὶ ἐξακρίβωσιν καὶ σύλληψιν τῶν δραστῶν ταύτης, τὴν ἀνεύρεσιν τῶν κλαπέντων καὶ τὴν ἀπόδοσιν τούτων εἰς τὸν κάτοχον.

—Δι' ἑτέρας διαταγῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἐπηνέθη ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Φανερὸς Εὐάγγελος, διότι κατὰ τὴν 25/7/1961 καὶ περὶ ὥραν 19ην, εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ συρμοῦ τῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων καὶ ἐκτὸς ὑπηρεσίας, κατὰ τὴν ἀνάφλεξιν ἁμαξοστοιχίας, παρέσχε τὴν ἐπιβαλλομένην ὡς ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου συνδρομήν του καὶ βοήθειαν εἰς τραυματισθεῖσαν γυναῖκα, μεταφέρας ἐν συνεχείᾳ ταύτην εἰς Ι.Κ.Α. καὶ ἐκεῖθεν εἰς ἰδιωτικὴν κλινικήν, προκαλέσας οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ — ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ

—Παρῃτήθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Βαφειάδης Κωνσταντῖνος. Εἰς τοῦτον ἀπενεμήθη ὁ βαθμὸς τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' τάξεως, λόγῳ συμπληρώσεως 25ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς 5ετοῦς τοιαύτης εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του. Ὁμοίως παρῃτήθησαν οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι: 1) Ὑπαρχιφύλαξ κ. Μουράτογλου Κωνσταντῖνος, εἰς ὃν ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν ὑπὲρ 25ετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι καὶ 2) Ἀστυφύλακες: κ.κ. Κρόκος Ἰωάννης, Γυφτόπουλος Χρῆστος, Πολίτης Παναγιώτης, Ρουπακιᾶς Γεώργιος, Φίλιας Βασίλειος καὶ Θαμνίδης Δημήτριος.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ: 1) Ὑπαρχιφύλαξ κ. Μπούρας Ἀριστομένης καὶ Ἀστυφύλακες: κ.κ. Μάκος Ἐλευθέριος, Ἰωσηφίδης Κωνσταντῖνος, Παπαγεωργίου Παναγιώτης, Γεωργίου Εὐθύμιος, Καρλάκης Μάρκος, Στεφανῆς Ἀντώνιος καὶ ὁ μαθητευόμενος Ἀστυφύλαξ κ. Ψυρράκος Κωνσταντῖνος.

—Διεγράφησαν τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας, ὡς καταστάντες σωματικῶς ἀνίκανοι πρὸς περαιτέρω ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας, οἱ Ἀστυφύλακες: κ.κ. Τσατσάνης Δημήτριος καὶ Παρασκευόπουλος Κωνσταντῖνος.

***

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ

Ὁ τακτικὸς ἐθελοντὴς αἱμοδότης κ. Σταθόπουλος Δημήτριος, προσέφερεν τὴν 27ην Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. εἰς τὸ κέντρον αἱμοδοσίας τοῦ Μαιευτηρίου «ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ», 350 γραμμάρια αἵματος ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιτόκων μητέρων τοῦ Ἱδρύματος καὶ ἕτερα 350 γραμμάρια διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἐπιτόκων μητέρων συζύγων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, νοσηλευομένων εἰς τὸ ὡς εἴρηται Ἵδρυμα, εἰς μνήμην τοῦ ἀποβιώσαντος Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ Α', ἀειμνήστου Ἀθανασίου Τασιοπούλου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ἡ δολιοφθορὰ (σαμποτὰζ) ὡς μέσον ψυχολογικοῦ πολέμου, ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 9727

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἡ ποινικὴ νομοθεσία τοῦ λήξαντος ἔτους, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. Ντζιώρα (συνέχεια) 9732

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἡ συμβολὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὴν Ἐποποιΐαν 1940 - 1941, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Εὐσταθίου Θωμοπούλου 9737

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ψυχαγωγία τοῦ βιοπαλαιστοῦ, ὑπὸ τῆς Δημοσιογράφου καὶ Λογοτέχνιδος Κυρίας Ἰωάννας Θεμιστοκλέους 9741

Ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου κατὰ διαμερίσματα καὶ ἡλικίαν, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Δημητρίου Μυλωνᾶ 9743

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ βρέφους τῶν Λίντμπεργκ, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ.. 9747

Δολοφονία γραίας — Οἱ δολοφόνοι παίξανε «κορώνα-γράμματα» ποιὸς θὰ τὴν δολοφονοῦσε, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν **«Front Page Detective»,** κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 9754

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὁ σὲρ Χαλλίντεϋ πυγμαχεῖ μὲ Ἕλληνα πολίτην 9761

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΝΕΑ

Ἕνα βράδυ στὴ Σχολὴ Ἀστυφυλάκων μὲ τὴν Πανελλήνιον Ἕνωσιν Προστασίας Νέων, ὑπὸ δοκίμου ἀστυφύλακος κ. Σαράντου Ἀντωνάκου 9763

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 9765

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 9769

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 9773

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30΄-1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.